

Quyển Luyện Vợ Trước Xinh Đẹp

Contents

Quyển Luyện Vợ Trước Xinh Đẹp	1
1. Chương 1: Chương 1 (phần 1)	2
2. Chương 2: Chương 1 (phần 2)	5
3. Chương 3: Chương 1 (phần 3)	7
4. Chương 4: Chương 2 (phần 1)	9
5. Chương 5: Chương 2 (phần 2)	11
6. Chương 6: Chương 2 (phần 3)	13
7. Chương 7: Chương 2 (phần 4)	15
8. Chương 8: Chương 3 (phần 1)	16
9. Chương 9: Chương 3 (phần 2)	18
10. Chương 10: Chương 3 (phần 3)	20
11. Chương 11: Chương 4 (phần 1)	22
12. Chương 12: Chương 4 (phần 3)	24
13. Chương 13: Chương 4 (phần 4)	26
14. Chương 14: Chương 5 (phần 1)	28
15. Chương 15: Chương 5 (phần 2)	29
16. Chương 16: Chương 5 (phần 3)	31
17. Chương 17: Chương 5(tiếp Tục)	33
18. Chương 18: Chương 5 (hết)	34
19. Chương 19: Chương 6.1	35
20. Chương 20: Chương 6.2	37
21. Chương 21: Chương 6.3	39
22. Chương 22: Chương 6.4	41
23. Chương 23: Chương 7.1	42
24. Chương 24: Chương 7.2	44
25. Chương 25: Chương 7.3:	46
26. Chương 26: Chương 8.1	49
27. Chương 27: Chương 8.2	52
28. Chương 28: Chương 9	56

Quyển Luyện Vợ Trước Xinh Đẹp

Giới thiệu

“Em muốn ly hôn. ” cái gì, ly hôn? Cặp mắt Lê Bách Thuần tròn tròn lên, một hơi thở xông lên nă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-luyen-vo-truoc-xinh-dep>

1. Chương 1: Chương 1 (phần 1)

“Em muốn ly hôn.” Tạ Mỹ Tiệp bình tĩnh nhìn về phía người chồng mới vừa về đến nhà nói, thật giống như đang bàn luận chuyện thời tiết hôm nay như thế nào vậy.

“... Em bị thần kinh cái gì thế?” Cặp mắt Lê Bách Thuần tròn tròn, không thể tin cái chính mình nghe được.

Anh mới vừa vào cửa, còn không kịp để cặp công văn xuống thở ra một hơi, lập tức nghe bà xã nói ra một chuyện khó tiếp nhận như vậy, anh khiếp sợ đến không kịp nói ra lời.

Anh và vợ là thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, sau khi anh tốt nghiệp đại học ra khỏi quân đội không lâu, hai bên cha mẹ lập tức thúc giục bọn họ nhanh chóng kết hôn.

Mặc dù bọn họ không có yêu đương oanh oanh liệt liệt, nhưng có lẽ là bởi vì cùng nhau lớn lên, rất quen thuộc với nhau, cảm thấy kết hôn cũng không có gì là không tốt, cho nên hai người không có quá nhiều ý kiến, kết hôn với nhau vô cùng tự nhiên.

Tính đến bây giờ đã kết hôn được hơn hai năm, sau khi cưới tất cả đều THUẬN, không có cãi vã và thăng trầm quá lớn, vì vậy anh chưa từng nghĩ cô muốn ly hôn.

“Em không có điên, em thật sự muốn ly hôn.” Cô nghiêm túc nói, trên mặt hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dao động nào của tâm tình.

“Chuyện xảy ra tất phải có nguyên nhân, dù sao cũng không thể không nói ra lý do mà ly hôn phải không?” Anh đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, đưa tay vuốt ve trán, hoàn toàn không có biện pháp tìm ra bất cứ manh mối nào trong lời nói không đầu không đuôi của cô.

“... Cá tính không hợp.” Tạ Mỹ Tiệp chần chờ một hồi lâu, rốt cuộc cô cũng rắn nặn ra một lý do.

Nhìn gương mặt khôi ngô đẹp trai của chồng, Tạ Mỹ Tiệp hiểu nguyên nhân vì sao có loại kết cuộc ngày hôm nay.

Lê Bách Thuần có hai mắt xinh đẹp hẹp dài, sống mũi thẳng tắp và đôi môi mỏng gợi cảm hơi cong lên, mái tóc đen dày được cắt chỉnh tề, cộng thêm thân hình gần như đúng tiêu chuẩn người mẫu, tùy tiện giơ tay nhắc chân cũng có thể dễ dàng bắt được trái tim cô gái.

Có lẽ Từ Tình Phương – con gái của ông chủ Bách Thuần, chính là say đắm dáng vẻ này của Bách Thuần... Thôi, những thứ kia đều không quan trọng, quan trọng là cô nguyện ý cam kết tương lai tươi sáng của Bách Thuần, vậy là đủ rồi.

Coi như cô hoàn toàn không muốn làm như vậy, nhưng vì tương lai anh sẽ là ông chủ... Cho dù trái tim có đau hơn nữa, cô vẫn phải lựa chọn rời đi.

Lê Bách Thuần nghe vậy, cảm thiếu chút nữa đã rớt xuống. “Đây là cái lý do nát gì thế? Một chút sáng kiến cũng không có, anh không tin”

“Em nói thật!” Mặt Tạ Mỹ Tiệp đỏ bừng lên, dùng ánh mắt nhìn anh.

“Làm sao em lại kích động như thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Lê Bách Thuần mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn thuần, không khỏi nhíu mày hỏi.

“Em không có kích động.” Ngực của cô phập phồng rất nhanh, âm thanh khe phát run. “Em thuần túy là đang bàn bạc.”

“Bàn bạc? Nhưng lý do của em căn bản là không có cách nào thuyết phục người khác cả!” Bọn họ vừa không gây gỗ, tình cảm cũng rất tốt, nhưng cô lại đột nhiên nói muốn ly hôn? Cái này căn bản không hợp với lẽ thường!

“Được, vậy em đành hoàng nói cho anh biết! Em còn trẻ như vậy, điều kiện cũng không kém, tại sao phải trói mình bên cạnh anh ba mươi, bốn mươi năm nữa?” Cô nắm chặt quả đấm, cố nói ra lời lạnh lùng gây đả thương người khác.

“Em?” Lê Bách Thuần tròn mắt, không ngờ vợ của anh lại nói ra lời đả thương người như vậy.

“Em nói có sai không? Chúng ta dời đến Đài Bắc cũng hai năm rồi, anh vẫn chỉ là một nhân viên nhỏ, tiền kiếm được thật là ít ỏi, bao giờ chúng ta mới có thể dọn ra một căn nhà lớn hơn? Lúc nào thì mới có thể có tiền sinh con? Thay vì như vậy, không bằng tách ra sống riêng, để cho em lại đi tìm người có tiền sống tốt ngày qua ngày.”

Lê Bách Thuần kinh ngạc há to miệng, không thể tin tưởng người vợ của mình lại cảm nhận như thế, lòng tự ái của anh bị thương, vẻ mặt đỏ rực lên.

“Em nhất định phải nói lời đả thương người khác như vậy sao?” Anh tức đến thiếu chút nữa không trúng gió mà run rẩy lên án vợ con làm sai.

“Em không có ý làm tổn thương anh, em chỉ muốn ly hôn.” Tạ Mỹ Tiệp kiên định nhắc lại.

Lê Bách Thuần nhìn vẻ mặt kiên định của vợ, đưa hai tay che vẻ mặt mệt mỏi đi.

“Được, nếu em đã xem thường anh như vậy, nghĩ muốn ly hôn như vậy, thì ly hôn đi”

Thời gian có thể thay đổi rất nhiều chuyện, bao gồm khiến một người trẻ tuổi biến thành một người trưởng thành, một thương nhân sành sỏi.

Chỉ trong thời gian năm năm, Lê Bách Thuần đã từ một nhân viên nhỏ trong công ty quảng cáo thăng lên làm Tổng giám đốc, còn khác ở chỗ mở một nhà máy in ấn quy mô không nhỏ, đặc biệt tiếp nhận hợp đồng của các đơn vị nhà nước, công trạng ổn định và lại càng lúc càng lớn mạnh, nghiêm nhiên tăng giá trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim trên thị trường.

Thành tựu trước mắt anh đạt được, là do năm đó bắt ngờ bị vợ trước ghét bỏ? Lê Bách Thuần đứng trên cửa sổ cao ốc nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, trầm suy nghĩ.

Thật ra thì anh biết rõ, sở dĩ mình có được thành công hôm nay, phần lớn có liên quan mật thiết đến những câu nói hung hăng đầy khiêu chiến của vợ trước mình.

Nếu như không phải cô nói ra những lời độc ác, nhạo báng anh chỉ là một nhân viên nhỏ, có lẽ anh sẽ không vì có được thành công mà ngày đêm làm việc, không phải là muốn một ngày kia có thể nở mày nở mặt trước mặt cô, thậm chí khi gặp được cô, sẽ hung hăng giễu cợt cô một phen.

Có lẽ như vậy không đủ đàn ông, nhưng chính anh không nuốt nổi cách nói chuyện kia.

Nhưng thành thật mà nói, năm năm qua, tức giận trong lòng anh gần như đã tan thành mây khói, anh tích lũy tài lực hùng hậu, mua nhà ở khu cao cấp, cố gắng lực cho ba mẹ anh em có cuộc sống tốt nhất, nhưng cũng không có vì vậy mà cảm thấy dễ chịu hơn, đối với vợ trước Mỹ Tiệp, anh vẫn cảm thấy tiếc nuối.

Những năm gần đây, hằng đêm anh ngủ không tốt, mỗi lần tiến vào mộng đẹp, bóng dáng của vợ trước không hề báo động mà lại xuất hiện trong giấc mộng của anh.

Trên mặt cô treo nụ cười yếu ớt y hệt thường ngày, không có đôi chọi gay gắt, cũng không có diện mạo lạnh lùng trước khi chia lìa, tất cả tựa như bọn họ chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện không vui nào trước kia, hạnh phúc tốt đẹp như vậy.

Kết hôn xong thì bắt đầu đưa nhau đến Đài Bắc sống, mỗi ngày tan làm cô đều sẽ vì anh mà chuẩn bị nước tắm, chờ anh rửa sạch mệt mỏi của một ngày, sẽ chờ anh đến cùng ăn bàn cơm tối nóng hổi...

Ngày tháng ấy thật sự rất tốt đẹp! Cho tới bây giờ anh còn thường xuyên nhớ tới đoạn thời gian hạnh phúc trước kia...

“Bách Thuần? Anh còn chưa có tan làm sao?” Từ Tĩnh Phương đẩy cửa vào, phát hiện anh đứng ở trước cửa sổ sất đất trầm tư, không khỏi sưng sốt một chút, người đứng bên cửa thần sắc phức tạp.

Lê Bách Thuần quay đầu lại, vừa thấy Từ Tĩnh Phương, khuôn mặt lên nở ra nụ cười. “Đúng vậy, thế nào? Em chuẩn bị tan làm rồi sao?”

Từ Tĩnh Phương là con gái của ông chủ anh, từ khi anh còn là nhân viên nhỏ, Từ Tĩnh Phương đã đặc biệt chăm sóc anh, còn thường xuyên ‘âm thầm lén lút’ đưa cho anh các hợp đồng có lợi nhuận khá cao, cho nên anh mới có thể nhanh lên chức như vậy.

Một cô gái mà suy nghĩ vì người đàn ông như thế, không phải là thường thức tài năng của đối phương, phải có ý tứ khác thì mới làm như vậy với đối phương, đến các đồng nghiệp đều lén lút giễu cợt anh lớn lên đẹp trai, tài giỏi mới có thể được con gái ông chủ ưu ái như thế.

Chỉ là, tâm tình của Từ Tĩnh Phương, khi vừa bắt đầu anh căn bản không phát hiện, cho đến sau khi anh và Mỹ Tiệp ly hôn, thái độ của Tĩnh Phương càng ngày càng rõ ràng, anh mới dần dần hiểu tâm ý của cô, nhưng đối với anh mà nói một chút tình cảm cũng không có.

Không chỉ có Từ Tĩnh Phương, còn rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, đẹp hơn nữa cũng không cách nào làm anh động lòng.

Có lúc anh thậm chí sẽ hoài nghi mình có năng lực thật sự hay không, nếu không anh đã sớm không còn bị hôn nhân ràng buộc nữa, vì sao nhìn bất kỳ cô gái nào cũng không kích động như vậy, năm năm qua thậm chí trải qua cuộc sống của hòa thượng không tình cảm.

Có lẽ Từ Tĩnh Phương chính là không chịu nổi anh thờ ơ hững hờ như vậy phải không? Mấy năm qua hình như cô đã thấy ra, không hề cố gắng lấy lòng anh, cũng đã có bạn trai mới, hai người ân ái vui vẻ, cũng làm cho anh thở phào nhẹ nhõm đi rất nhiều, rốt cuộc đối đãi với cô như bạn bè bình thường.

“Đúng vậy, trước khi tan việc tới hỏi thăm anh một chút hỏi anh sao còn chưa về nhà?” Từ Tĩnh Phương nhìn anh, không khỏi thấp thỏm giật giạt khóe miệng.

“Bởi vì tầng lầu này tương đối cao, cảnh đây nhìn đẹp mắt hơn ở nhà, cho nên ở lại!” Thật ra thì, đối với anh mà nói ở nhà hay ở công ty cũng không có gì khác biệt, dù sao về đến nhà cũng cô đơn một mình.

“Thật xin lỗi.” Mơ hồ nhìn thấu suy nghĩ của anh, Từ Tĩnh Phương nắm chặt quả đấm, do dự một hồi lâu, rốt cuộc không nhận được mở miệng nói xin lỗi. “Đều là sai lầm của em.”

“... Em làm gì mà phải nói như vậy?” Anh kinh ngạc mà nhìn cô, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

“Anh không muốn trở về là bởi vì trong nhà chỉ có một mình anh thôi đúng không?” Vành mắt Từ Tĩnh Phương đỏ hoe, nhẹ nhàng nhìn anh.

Đây không phải là phản ứng một người đàn ông trẻ tuổi như anh nên có, anh nên hăng hái hơn một chút, ngang ngược cao ngạo hơn một chút, nhưng anh vẫn cứ thường đứng thần thờ bên cửa sổ.

Không lâu sau nữa, cô cũng đã sắp kết hôn, giờ phút này ngay lúc chính mình sắp lấy được hạnh phúc, lại thấy được dáng vẻ cô đơn của anh, cái này khiến cho trong lòng cô có một cảm giác tội ác, ép cô nhất định phải nói thật cho anh biết chứ không tài nào quên được.

“Đây là vấn đề cá nhân anh, căn bản không liên quan đến em, sao em phải nói xin lỗi?” Không biết là cô đã làm cái gì sai, sao phải nói xin lỗi với chuyện anh có cô đơn hay là không?

“Kỳ thật thì có chuyện em vẫn không dám nói thật với anh...” Từ Tĩnh Phương hít hít lỗ mũi, tiếp tục nói: “Năm năm trước, bởi vì em thích anh, cho nên làm cái chuyện khiến ình hối hận cả đời...”

Cô vốn suy nghĩ rằng cả đời này cũng không thể nói ra sự kiện kia, nhưng nhìn Bách Thuần thường trầm mặc nhìn xa xăm không nói như vậy, nhìn vào trong mắt cô, cảm giác tội ác luôn nhét đầy ở đáy lòng, cả ngày lẫn đêm chèn ép làm cô gần như không thở nổi, cô chưa từng đem chuyện làm thất đức của mình nói cho người khác nghe, đến người thân thiết nhất trong nhà của cô cũng không biết.

Bởi vì cô không dám, cũng không có mặt mũi để nói ra.

Nhưng bây giờ tình hình này khiến cho trong nháy mắt cảm giác tội ác của cô bộc phát, cô nguyện ý nói chuyện này ra, hy vọng có thể lấy lại được sự tha thứ của anh cũng quên được quá khứ, đừng cứ trầm mặt như vậy.

Lê Bách Thuần càng nghe càng mơ hồ, chân mày dần dần nhíu lại.

“Khi đó em tuổi trẻ nông nổi, nghĩ thầm lấy tài sản và gia cảnh của mình có thể cho anh tương lai tốt hơn, cho nên em gạt anh tìm tới vợ anh...” Cô run rẩy nói, bởi vì chột dạ, cho nên giọng nói đề rất nhỏ, nhưng Lê Bách Thuần vẫn tinh tường nghe được.

Anh không dám tin trọn to hai mắt, đứng sững sờ tại chỗ.

Đây là điều anh chưa từng nghĩ tới, Tĩnh Phương thế nhưng đi tìm Mỹ Tiệp?! Anh hoàn toàn không biết!

“Em tìm cô ấy làm cái gì?” Anh nhất thời không cách nào tiêu hóa tin tức này, cổ họng giống như nuốt phải con cá lớn, trầm thấp hỏi.

2. Chương 2: Chương 1 (phần 2)

Từ Tĩnh Phương liếm cánh môi khô khốc, mặt sợ hãi nói: “Em xin cô ấy hiểu rõ, nếu như cô ấy nguyện ý chủ động rời khỏi anh, em sẽ dùng hết khả năng của mình cho anh tương lai tốt nhất, để cho anh thăng chức rất nhanh...”

Lê Bách Thuần khiếp sợ với giọng nói hung ác kia, một luồng khí nóng xông thẳng lên óc, anh xông về phía trước chụp lấy cánh tay Từ Tĩnh Phương, dùng sức lớn đến gần như khiến cô đau đớn mà gào thét ra tiếng.

“Em nói cho rõ ràng, cái gì gọi là nếu cô ấy nguyện ý chủ động rời khỏi anh? Em thế mà cầm chuyện như vậy uy hiếp cô ấy?” Chẳng lẽ... năm năm trước Mỹ Tiệp vì lý do đó mà muốn ly hôn, cũng là bởi vì cô gái này đến trước mặt cô khua môi múa mép?

“Đó không phải là uy hiếp, em cũng không buộc cô ấy đồng ý!” Từ Tĩnh Phương bị phản ứng của anh hù sợ một chút, ấp a ấp úng, thiếu chút nữa thì đã khóc lên. “Bởi vì em, khi đó em thật sự rất thích anh...”

“Coi như vậy là yêu anh hay sao?”

Đầu óc anh loạn thành một cục, giận đến giọng nói cũng phát run. “Rốt cuộc em có biết chuyện phá hư gia đình người ta là chuyện thất đức hay không?”

Trời ơi! Tại sao có chuyện hoang đường như vậy xảy ra ở trên người anh? Lòng dạ con người đáng sợ quá, anh vẫn tin tưởng Tĩnh Phương là bạn bè anh!

Ngộ nhỡ... ngộ nhỡ Mỹ Tiệp thật sự vì lý do như vậy mới nói ra những lời khiến anh đau lòng đến thế, ép anh cực kỳ tức giận, đồng ý ly hôn, vậy anh nên làm như thế nào mới có thể tha thứ ình đây?

Giờ phút này đáy lòng của anh rất kích động, tuyệt đối không phải vài ba lời có thể hình dung!

“Thật xin lỗi... thật xin lỗi...” Từ Tĩnh Phương khóc thút thít không thành tiếng, toàn bộ mỹ phẩm trang điểm trên mặt cũng hỗn độn xen lẫn vào nhau, xem ra có chút kinh khủng.

“Em cho là một câu thật xin lỗi, là có thể đền bù gia đình bể tan tành của anh sao?” Câu nói của anh được thốt lên giữa hai hàm răng, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ.

“Thật xin lỗi, thật, thành thật xin lỗi...” Cô khóc không ngừng, biết mình trừ nói xin lỗi ra, cái gì cũng không thể giúp được.

“Em..” Thấy cô khóc thành ruột gan đứt từng khúc, mặc dù Lê Bách Thuần đau lòng, cũng không tiện nặng lời trách móc cô cái gì nữa, dù sao những năm gần đây cô không có tình cũng có nghĩa với mình, mà mình cũng không thể bồi thường cho cô bất kỳ cái gì.

Anh thăm than một tiếng, cũng chỉ có thể tiếp nhận.

“Thôi, quá khứ đã trôi qua rồi, không cần nhắc lại.”

“Bách Thuần...” Từ Tĩnh Phương còn muốn nói tiếp những thứ gì đó, nhưng anh vung tay lên, cắt đứt lời cô muốn nói ra khỏi miệng.

“Thật xin lỗi, anh muốn yên lặng một mình tí.”

Nếu biết được Tạ Mỹ Tiệp bởi vì nguyên nhân ‘không bình thường’ nên mới rời khỏi anh, tất nhiên Lê Bách Thuần không thể nào ngồi yên bất động, biết mà không làm.

Trước sở dĩ anh chưa từng đi tìm Mỹ Tiệp, là bởi vì thái độ cô ngay lúc đó quá kiên quyết, lời nói cũng quá tuyệt tình, anh mới cho rằng hai người đã không còn cơ hội quay lại, cho nên năm năm qua chưa từng tìm kiếm cô.

Rất dễ nhận thấy, anh đã bỏ qua cơ hội tốt nhất để tìm kiếm cô

Chuyện tìm người như vậy, xử lý càng sớm thì cơ hội tìm được người càng lớn, hiện tại cũng qua 5 năm, anh gọi điện thoại đến nhà mẹ cô hỏi thăm, kết quả tất nhiên là bị chế giễu một trận, cũng không có bất kỳ tin tức nào về Mỹ Tiệp.

Anh không có vì thế mà trong người không vui vẻ, ngược lại càng cảm thấy mình là một người chồng thất trách, không gì có thể làm khó được anh, anh tìm các cơ quan thông tin nhờ giúp đỡ, quả nhiên lấy được vài tin tức về Mỹ Tiệp ở hiện tại, bao gồm người ở nơi nào, đang làm ở chỗ nào.

Nhưng mà, khi nhìn vào tư liệu cơ quan thông tin đưa, anh cảm thấy có chút kinh ngạc, không ngờ cô lại ở gần mình như vậy, hai bên ở cùng một thành phố thế mà chưa từng gặp mặt.

Nhưng Thư ký tình yêu là cái gì chứ? Đến bây giờ anh mới hiểu được chuyện tình yêu cũng có thể đem ra làm thành kinh doanh buôn bán, nhưng nếu anh không có tìm đến cơ quan thông tin, sợ rằng đến chết anh cũng không tìm thấy.

Anh dừng xe trước tòa nhà của công ty Thư ký tình yêu, bước một bước vào công ty Thư ký tình yêu, lập tức nói rõ cho cô gái ngồi ở quầy tiếp tân biết mình muốn tìm người, cũng nói rõ họ tên Mỹ Tiệp, cô gái tiếp tân nở nụ cười với anh, muốn anh ngồi ở cửa đợi một chút.

Anh nhìn xung quanh đại sảnh, phát hiện có không ít nam nữ trẻ tuổi đang đi lại bên trong, có vài người nữ thậm chí quăng cho anh ánh mắt ái mộ, anh nhú mày, không chút cử động.

Không bao lâu sau, một cô gái đi ra, Lê Bách Thuần xoay người đối mặt với cô gái, chỉ thấy cô gái kia bỗng chốc rùng mình một cái, xoay người lập tức chạy về phía phòng làm việc.

“Mỹ Tiệp!” Thật ra thì Lê Bách Thuần không thể xác định được đó là Tạ Mỹ Tiệp - vợ trước của mình, bởi vì xem ra cô cũng không giống như là trước đây, trên mặt trang điểm nhẹ, tăng thêm chút rực rỡ dịu dàng, nhưng cô gái này vừa nhìn thấy anh đã bỏ chạy, ngũ quan cũng có mấy phần giống như vợ trước của anh, vì vậy anh không chút nghi ngờ nhắc chân, xông lên phía trước kéo cánh tay của cô.

“Đừng có lồi lồi kéo kéo như vậy...” Trái tim Tạ Mỹ Tiệp nhắc nhở, trở tay đẩy anh ra, nhưng sức lực của anh thật rất lớn, lớn đến để cho cô không cách nào rung chuyển. “Buông em ra, như vậy rất khó coi.”

Đều do cô quá sơ sót, hoàn toàn không ngờ chồng trước sẽ đến nơi này tìm cô, khiến cô vừa ra đã thấy anh, tìm hoảng hốt, chân chừ một lúc dẫn đến không kịp trốn tránh.

Nhưng mà...

Tại sao anh lại tìm đến cô vậy?

Anh nên... kết hôn với Từ Tĩnh Phương mà?

Nhớ tới có thể xảy ra chuyện đó, sự độc ác của cô hung hăng co rút đau đớn – Tạ Mỹ Tiệp ơi! Tạ Mỹ Tiệp à, mày thật đúng là một cô gái vô dụng siêu cấp, thế mà cho đến bây giờ vẫn đau lòng vì anh, thật sự là ngốc đến cực điểm.

“Em không chạy anh lập tức sẽ không kéo em, trừ phi em đảm bảo sẽ không chạy trước.” Cảm thấy cô khước từ, Lê Bách Thuần vốn là muốn nóng giận một trận với cô, cô dám làm trái lại anh, kéo cô vào trong ngực.

“Lê, Bách, Thuần!” Tạ Mỹ Tiệp ảo não giãy dụa thân thể.

“Chị Tạ sao thế? Cần giúp một tay sao?” Cô gái tiếp tân thấy dường như Tạ Mỹ Tiệp gặp khó khăn, vội vàng đi lên trước, quan tâm hỏi thăm.

“Không, không có việc gì...” Sắc mặt cô biến đổi, khóe miệng xé ra một nụ cười, muốn dàn xếp ổn thỏa.

Trời ơi! Là ông Trời muốn giết cô sao? Tại sao lại gặp loại tình huống này, cô làm sao có thể tranh chấp cùng với anh?

Cô đang đảm nhiệm chức cố vấn ở công ty Thư Ký Tình Yêu, công việc chính là dạy các đôi nam nữ chưa cưới trong hiện tại làm cách nào nói yêu đương, mặc kệ có kỹ xảo nói chuyện, các loại trang phục đáng vẻ, tiến tới khiến các nam nữ độc thân hấp dẫn lẫn nhau, theo đuổi được đối tượng mình thầm yêu.

Bởi vì trước mặt cái nghề này rất đần, trong đại sảnh có tới mười người muốn tìm người nhờ giúp đỡ, hiện tại nếu cô cùng anh lôi kéo ở chỗ này, sợ là sẽ khiến cho các hội viên kia không có lòng tin vào công ty, chính chuyện của mình xử lý không tốt thì làm sao xử lý tốt chuyện của các đôi nam nữ khác, làm sao có năng lực thuyết phục hội viên cần giúp đỡ? Cho nên cô chỉ có thể cố làm như không có việc gì.

“Thế nhưng vị tiên sinh này...” Nhìn tay của anh còn ôm chặt hông của chị Tạ!

“Anh... anh ấy là người quen cũ, cùng tôi có chút hiểu lầm, không quan trọng.” Trên trán Tạ Mỹ Tiệp trượt xuống ba vạch đen, đứng cứng ngắt ở đó.

“Như vậy sao, vậy tôi nghĩ tốt nhất chị Tạ nên đến phòng làm việc nói chuyện, bằng không...” Cô tiểu thư tiếp tân lộ vẻ khó khăn liếc mắt nhìn đến những người đang đại sảnh.

“Được, Tiểu Tình này, nơi này tạm giao hết cho cô.” Tạ Mỹ Tiệp nhỏ giọng nói chuyện coi chừng các hội viên trong đại sảnh lớn, để cô và Lê Bách Thuần vào phòng làm việc nói rõ ràng.

“Ok!” Tiểu Tình sáng khoái đồng ý.

3. Chương 3: Chương 1 (phần 3)

Tạ Mỹ Tiệp nắm chặt cánh tay Lê Bách Thuần, giống như phía sau có quỷ đuổi theo, nhanh chóng tiến vào phòng làm việc của cô, thuận đường lật chiếc bảng dưới bảng tên thành “Xin đừng quấy rầy.”

“Được rồi, hôm nay anh tới tìm em có chuyện gì?” Dem cô đẩy vào cửa phòng, sau đó lưng chống trên cánh cửa, thở dốc một hơi thật dài.

“Em thiếu anh một lời giải thích.” Thấy cô có vẻ căng thẳng, Lê Bách Thuần nhẹ nhõm giống như đang xem kịch vui, đôi mắt đen quan sát phòng làm việc của cô, thân thể dựa vào bàn làm việc của cô nói.

Hoàn cảnh coi như lịch sự, tao nhã, nhẹ nhàng, khoan khoái; giống như quá khứ, cách bày biện. sắp xếp đồ đạc đều có hơi thở cô.

Cô sợ run lên, vẻ mặt đột nhiên trở nên đề phòng. “Em nợ anh lời giải thích gì?”

“Cần anh nhắc nhở em sao? Đương nhiên là có liên quan đến hôn nhân của chúng ta.” Tầm mắt của anh trở lại trên mặt cô, nhìn gương mặt trang điểm nhẹ nhàng cô, xinh đẹp hơn trước khi ly hôn rất nhiều.

Tóc ngắn theo hình tượng OL(*) ngày nay vừa khỏe khoắn vừa trưởng thành, đôi mắt to và sáng như nước, mũi xinh xắn bên dưới là đôi môi đỏ mọng mê người.

(*Ol: Viết tắt của từ: “office lady” nghĩa là những cô gái làm ở văn phòng)

Thật không công bằng, những năm gần đây anh ăn không ngon, ngủ không yên, cô lại giống như không có việc gì, thậm chí còn rực rỡ động lòng người hơn quá khứ, thật sự là rất không công bằng!

“Năm năm trước đã giải quyết mọi chuyện rồi, sao còn phải nhắc tới?” Môi của cô không tự chủ mà run một cái.

“Thật sự đã giải quyết sao?” Anh đi tới trước mặt cô, nhìn kỹ lưỡng cô từ đầu đến đuôi, âm thanh tuy nhẹ nhưng lộ ra một tia nguy hiểm không thể bỏ qua. “Tại sao chưa bao giờ em nói với anh, Từ Tĩnh Phương tới tìm em nói chuyện?”

Hai mắt Tạ Mỹ Tiệp tròn to, không đường lui cô gần như nghĩ tìm một cái động chiu xuống đất, để ình biến mất trước mặt anh.

“Nhé, né, né... cái đó đúng...” Tạ Mỹ Tiệp kinh ngạc đến không biết nên đáp lại như thế nào, vừa lên tiếng, lại cà lăm gay gắt.

“Là cái gì?” Anh khẽ nheo mắt lại, cong ngón trỏ lên nhẹ nhàng sờ gò má mềm mại của cô, không buông tha bất kỳ một đường cong nhỏ nào trên gương mặt cô.

“Đây chẳng qua là nguyên nhân gây ra, sự thật chính là những gì năm đó em đã nói với anh.” Cô cắn cắn môi dưới, không chịu thừa nhận mình là bởi vì điều kiện mà Từ Tĩnh Phương đề xuất nên mới ly hôn với anh.

Chỉ là, bây giờ nói ra những thứ này có hữu dụng đâu? Anh đã kết hôn với Từ Tĩnh Phương, không làm được còn có đời sau, cô không có đạo lý nào vào lúc này đi lật bàn, cái này không có một chút nào giúp đỡ cho thực tế cả, còn có thể phá hư ngôi nhà mới của anh.

Huống chi, năm đó cô đã có thể lặng lẽ rời đi, hiện tại dĩ nhiên cũng có thể.

Chỉ cần cô không thừa nhận điều gì cả, anh cũng sẽ không đi truy tìm chân tướng năm đó, tự nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng đến hạnh phúc hôn nhân giữa anh và Từ Tĩnh Phương, vì vậy cô lựa chọn im lặng, đem sự thật đặt ở đáy lòng.

“Khi đó em nói thế nào? Há?” Anh giả bộ không thể nhớ được, nghĩ đến những lời nói đả thương người của cô lúc ấy, sau đó làm như bưng tỉnh nhớ ra. “Cái đó đúng, em nói là chúng ta không hợp tính cách, nói anh kiếm tiền quá ít, không mua được nhà, không có tiền để nuôi con đúng không?”

Tạ Mỹ Tiệp nhắm hai mắt lại, không muốn trả lời.

“Em biết không? Hiện tại anh đã là ông chủ của một công ty in ấn rồi, cũng là Tổng giám đốc ở công ty cũ, mặc dù không coi là giàu có, nhưng cũng không có trở ngại, như vậy em còn có thể cảm thấy anh không xứng với em nữa không?” Anh nâng khóe miệng xấu xa lên, cố gắng để ình giả bộ hư, nhưng chua xót trong mắt tiết lộ anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Chúc mừng anh...” Cô tách khỏi ánh mắt anh, đã vì anh mà cảm thấy vui vẻ, lại vì mình mà cảm thấy có chút uất ức, cho nên không thấy tình cảm chân thật trong mắt anh.

Đây không phải kết quả mà ban đầu cô hi vọng anh lấy được khi rời khỏi anh sao? Vậy bây giờ khổ sở vì cái gì? Tạ Mỹ Tiệp ngu hết biết, mày nên vui cho anh ấy mới đúng, nên vui vẻ chứ!

“Điều em muốn nói cũng chỉ có những lời này sao?” Ngực anh co rút đau đớn, không nghe được lời mà mình tự nghĩ, nên ngực buồn bực khó chịu.

“Vâng.” Cô gật đầu, cảm giác chóp mũi chua xót.

Anh đã là chồng của Từ Tĩnh Phương, coi như trong lòng cô có suy nghĩ phức tạp hơn nữa thì có lợi ích gì? Dù sao đó cũng là lựa chọn của cô, căn bản không trách được người khác.

Reng!

Đột nhiên điện thoại trên bàn làm việc của cô vang lên, cô vội vàng vòng qua anh, vội tới trước bàn làm việc nhận điện thoại.

“Lâm tiên sinh? Xin chào, ừ, thật xin lỗi, buổi tối hôm nay tôi đã có hẹn rồi.” Trên mặt cô lập tức hiện ra nụ cười, dùng giọng nói dịu dàng trò chuyện với người bên kia điện thoại.

Mắt Lê Bách Thuần lạnh lùng nhìn cô và người đàn ông khác trò chuyện, dạ dày lật khuấy không thoải mái.

Vốn tưởng rằng trải qua nhiều năm như vậy, tình cảm mình đối với cô đã phai nhạt, nhưng không ngờ chỉ cần thấy cô nói chuyện điện thoại với người đàn ông khác, anh lập tức có bộ dáng buồn bực, khó chịu không hiểu được.

Nhiều năm như vậy mà cô vẫn có lực ảnh hưởng lớn đối với anh thế? Nếu như không phải cô tự cho rằng mình thông minh, hai người bọn họ cũng sẽ không rơi vào nông nổi chia tay hôm nay, thật là càng nghĩ càng cảm thấy tức giận cho cuộc đời!

“Vậy trước tiên cứ như vậy, được, bái bai...” Tạ Mỹ Tiệp thật vất vả mới kết thúc trò chuyện, mới buông điện thoại xuống, điện thoại lại vang lên lần nữa, tay của cô còn chưa kịp buông ống nghe ra, ngay lập tức vội vàng bắt máy. “À, Hà tiên sinh... hẹn chủ nhật sao? Tôi xem lại lịch làm việc một chút nhé...”

Đáng chết! Lịch hẹn với đàn ông của cô đã nhiều đến phải ghi danh lại từ trước luôn sao? Một luồng khí nóng xông lên ót Lê Bách Thuần, trước mặt bỗng tối sầm lại, tại thời điểm mất đi ý thức, anh đã đoạt lấy điện thoại trên tay cô, cúp máy.

“... Anh làm gì? Làm sao lại cầm điện thoại của em?” Tạ Mỹ Tiệp sững sờ, không biết được anh làm sao lại trở nên dã man như vậy?

“Nói chuyện với anh quan trọng, hay là nói chuyện với người đàn ông kia quan trọng?” Anh đột nhiên nổi tính tình đũa giỡn, so đo của một đứa bé.

“Đương nhiên là nói chuyện với người đàn ông trong điện thoại tương đối quan trọng!” Tạ Mỹ Tiệp tức giận cổ tình gây sự với anh, anh có biết là anh gây náo loạn như vậy, sẽ làm rối công tác của cô không.

“Em!” Giọng nói Lê Bách Thuần có phần yếu thế hơn chút đều bị cô âm thầm quan sát hết, tức giận xin ra trong đáy lòng, anh nghiêng mắt nhìn cây bút trên bàn, không chút nghĩ ngợi cầm lên, gạch một đường lớn lên lịch làm việc của cô.

“Bắt đầu từ bây giờ, anh bao toàn bộ thời gian làm việc của em!”

4. Chương 4: Chương 2 (phần 1)

Nhìn đôi mắt giống như ánh sáng có chứa khả nghi, khóe miệng co giật sắp thành tên ma túy bị bệnh thần kinh, Lê Bách Thuần thầm thở dài, bất đắc dĩ cầm ly rượu lên uống một ngụm.

“Cậu có thể bật cười, không sao.” Uống một hớp rượu mạnh, hơi liếc nhìn về mặt khổ sở của tên kia, Lê Bách Thuần không nhịn được nói.

Chu Gia Hào nghe ‘thánh chỉ’ tới, một giây kế tiếp lập tức thả ra tiếng cười to, thiếu chút nữa đã cười đến lạc giọng.

“Có phải cậu khoa trương quá hay không?” Lê Bách Thuần cảm thán lần nữa, không biết được chính mình sẽ bị cười bao lâu.

“Không phải... tôi thật đúng là bội phục cậu, lại dám chĩa ngũ trảo vào vết thương của mình? Phốc...” Chu Gia Hào cười không được yên, tựa như đồng tình lại tựa như thương hại vừa cười vừa nói.

Chớ hoài nghi, trên mặt Lê Bách Thuần quả thật có treo dấu năm bạt tay, cái này rất rõ là ấn ký ‘kỳ cảnh’ lưu lại, dấu ‘sửa chữa’ thẳng mặt người này, thật đúng là cực kỳ bội phục.

Dọc theo đường không biết được bao nhiêu người chăm chú hành lễ với anh, thậm chí ngay cả hiện tại ngồi trong quán rượu mờ tối, cũng có hơn vài người quăng ánh mắt tò mò và quý dị về phía Bách Thuần, để cho anh ngồi tại chỗ cười đến thắt cả ruột lại rồi.

“Đã như vậy, có cái gì tốt mà không dám?” Lê Bách Thuần ngược lại không thấy cái này có gì quá mất mặt, dù sao anh nói chuyện cũng có điểm quá đáng, đã vậy còn vẽ linh tinh trên lịch tóm tắt công việc quan trọng của cô, hại Mỹ Tệp đang giận lại thở hổn hển, cho anh một cái tát....

Mặc dù bạt tay này nằm ngoài dự liệu của anh, nhưng cũng là cái anh thiếu Mỹ Tệp mấy năm qua, so ra cái bạt tay này không đáng kể, Mỹ Tệp chịu khổ nhiều hơn cái này không biết bao nhiêu lần, cho nên anh tuyệt đối không có xen vào.

“Nói thì nói thế không sai, nhưng cậu nói đây là vợ trước của cậu ra tay? Tôi nhớ trước kia cậu chưa từng đề cập tới, cậu đã từng kết hôn một lần.”

Anh nhớ anh luôn đi theo Bách Thuần, ở bên cạnh anh ta làm một thư ký nhỏ rồi thăng chức làm trợ lý, tình toán cũng đã hơn mấy năm rồi, nhưng cũng chưa từng nghe Bách Thuần nói qua chuyện này, vì vậy mới vừa rồi biết được Bách Thuần có một người vợ trước, là anh cảm thấy hết sức giật mình.

“Cũng không phải là chuyện về vang gì, làm sao phải đi nói khắp nơi?” Anh cũng không muốn đem chuyện riêng của mình phơi bày dưới ánh mặt trời.

“Nói thật, nếu như vợ trước của cậu thật sự là bởi vì chuyện có liên quan đến Từ Tình Phương mà rời đi, cô ấy đúng thật là yêu thương và suy nghĩ cho cậu!” Một người phụ nữ có thể làm như vậy, không phải là người mà tất cả đàn ông đều mơ ước sao, thật hâm mộ Bách Thuần dễ dàng có được người như thế.

“Là cô quá đàn mới có thể làm như vậy đó chứ?” Nói đến đây anh cũng có chút cảm thán, nếu như Mỹ Tệp có thể cho anh thêm chút thời gian nữa, để cho anh chứng minh mình cũng có thể chăm sóc cho cuộc sống của cô, như vậy hiện tại bọn họ sẽ có bao nhiêu hạnh phúc.

“Mặc dù tôi không biết vợ trước của cậu, nhưng tôi cảm thấy cái người này nói gì cũng không phúc hậu.” Chu Gia Hào lắc đầu một cái, không nhịn được nên nói vài câu tốt đẹp cho người vợ trước kia của anh. “Nếu không phải cô ấy rất yêu thương cậu, ai nguyện ý đem chồng mình tặng cho người khác? Cậu phải hiểu cô ấy làm được một loạt động tác như thế, nhưng mất một người chồng, thì chẳng có nửa điểm tốt đẹp đúng không?”

“Tớ hiểu rõ, nhưng có lẽ cô ấy nên thương lượng với tớ...”

“Thương lượng? Làm ơn, nếu cô ấy thật sự thương lượng với cậu, cậu đáp ứng mới là chuyện lạ đó!” Chu Gia Hào không khách khí chút nào cắt đứt lời nói của anh, anh cũng không tin có người đàn ông nào sẽ đồng ý yêu cầu như thế.

“...” Lòng mày Lê Bách Thuần đánh lại như bánh quai chèo, phiền não nâng ly rượu lên hộp một ngụm.

Đương nhiên anh biết đạo lý này, nhưng... anh chính là tức giận Mỹ Tệp năm đó tự suy nghĩ, nếu không quan hệ của bọn họ hiện tại làm thế nào cũng không phải là vậy, anh còn phải thấy cô và người đàn ông khác nói anh em em trong điện thoại, nghĩ đến đã buồn nôn muốn chết!

“Haiz! Cậu đừng chỉ uống... uống...!!! Rượu vào sẽ phá hư tất cả, khiến vợ trước của cậu bị người khác theo đuổi đó!” Chu Gia Hào thấy đáng về không cần gấp gáp của anh, hoảng để còn chưa vội thăm giám đã vội, nhưng anh là vì muốn cho Bách Thuần lo lắng mà chết....

“Cô... tớ cũng không biết nên nói như thế nào.” Trời sáng là điện thoại cô ấy không ngừng reo, anh thật sự rất khó nói chuyện với cô, những năm gần đây bên người cô không có nửa tên đàn ông để cho cô động lòng.

Không ngờ hai người tách ra lâu như vậy, anh còn có thể bởi vì người đàn ông khác ước mơ có được cô mà sinh lòng không vui, đây nên xem là một loại dây dưa như thế nào?

Anh cho là mình đã sớm để xuống, trên thực tế anh căn bản chưa bao giờ buông.

“Cái gì mà nói thế nào? Cậu còn cảm giác đối với cô ấy hay không?” Đây là chuyện mà chỉ có một mình anh mới biết, anh làm sao có thể nói không biết? Chu Gia Hào trăm mối vẫn không có cách nào giải thích.

“Vậy có sự khác biệt sao?” Hiện tại anh chỉ cảm thấy trong lòng rối tung, phiền đến muốn đem ly thủy tinh trước mắt đập vào trong bụng.

“Dĩ nhiên rồi! Nếu như cậu còn cảm giác với cô ấy, chỉ bằng điểm này có thể ra sức theo đuổi lại cô ấy! Đạo lý đơn giản như vậy, làm sao cậu không hiểu thế?” Trời ơi, Bách Thuần nhìn như thông minh thế mà trở thành như vậy sao? Xem ra anh phải đánh giá lại sự thông minh của Bách Thuần mới được.

5. Chương 5: Chương 2 (phần 2)

“Theo đuổi... tôi chưa từng theo đuổi phụ nữ.” Mặt Lê Bách Thuần mờ mịt.

Anh xác định mình rất hi vọng Mỹ Tiệp trở lại bên cạnh mình, mặc dù năm đó cô có chút tự tình là thông minh, nhưng cũng là thật tâm suy nghĩ cho anh, anh nguyện ý đem hết toàn lực gánh vác trách nhiệm năm năm chưa từng chăm sóc cho cô, nhưng theo đuổi... anh thật sự biết không nên làm sao mới đúng.

Chu Gia Hào khoa trương cúi người, đưa tay đỡ mặt bàn, thiếu chút nữa đã ngã nhào.

“Cậu? Cậu chưa từng theo đuổi phụ nữ, vậy làm thế nào chị dâu trước đến được tay cậu?” Chuyện này làm cho người ta thật sự không dám tin rồi.

“Tôi không có theo đuổi! Từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên bên nhau, trong nhà nói kết hôn, chúng tôi lập tức kết hôn!” Lê Bách Thuần đáp lại như đó là đương nhiên.

“... Cái gì?” Thì ra là còn có một tầng quan hệ thanh mai trúc mã này! Vậy... vậy anh cũng không thể nói gì hơn. “Cho nên bây giờ cậu định làm gì?”

“Có thể nói, đương nhiên là sẽ đem cô ấy về nhà!”

“Nghĩ thì làm ngay! Cái gì gọi là có thể nói?”

“Tôi không biết hiện tại cô ấy có đối tượng tới lui hay không, thậm chí không biết được cô ấy có muốn tái hôn không.” Anh cảm thấy trong lòng ê ẩm.

“...” Oa liệt! Tương lai nhiều khó khăn...

Tạ Mỹ Tiệp mệt mỏi từ trụ sở về đến nhà, nơi này không có trang trí phô trương, càng không phải là khu nhà cao cấp, chỉ là một căn nhà trọ cũ trên tầng lầu cao nhất được lợp mái tôn đơn sơ, cũng là nơi cô ở trong năm năm qua.

Thật ra thì, bên người cô cũng không phải không có tiền gửi ngân hàng, nhưng ở cái nơi này đã thành thói quen, cô cũng không nghĩ đến sẽ dọn đi đâu khác, định cư như vậy đã thật nhiều năm.

Trải qua mấy năm gần như tất cả cuộc sống của cô đã đi vào quỹ đạo, nhưng kỳ thật trong lòng cô rất rõ ràng, trong lòng của mình có một khu vực không có bất luận kẻ nào có thể xâm lấn, mà trong khu vực đó chính là người chồng trước mà cô vô duyên vô cớ ly hôn.

Mặc dù ban đầu là cô yêu cầu ly hôn, nhưng tình cảm của hai người cũng không có gì không được, cô vì tương lai của anh mà suy nghĩ, cho nên mới phải làm ra quyết định đau lòng như thế.

Đáy lòng của cô rất rõ ràng, mình vẫn yêu chồng trước như cũ.

Từ khi còn rất nhỏ cô chỉ thích một mình Bách Thuần thôi, chưa từng nghĩ tới có một ngày mình thật sự trở thành vợ của anh, cho đến sau khi lớn lên, mộng đẹp trở thành sự thật, cô lập tức đem chuyện được kết hôn với anh làm thành món quà ông Trời ban cho cô.

Đáng tiếc điều kiện không bình thường, sau khi Từ Tĩnh Phương có tình cảm tốt với Bách Thuần, hạnh phúc của cô lập tức xuất hiện vết rách, không phải chồng ghét bỏ cô không biết giúp chồng, mà cô tự ghét bỏ mình.

Cô tức giận mình không có bối cảnh gia đình hùng hậu, giận chính mình không có năng lực giúp anh, để cho anh thủy chung chỉ làm một nhân viên nhỏ không có tương lai, thật vất vả mới có một người phụ nữ nguyện ý giúp anh thăng chức nhanh, tất nhiên cô không thể nào ngăn cản được, vì vậy lập tức không câu nệ mà chấp tay nhường ông xã cho người ta.

Lúc ấy ba mẹ cô hoàn toàn không hiểu nổi hai người rõ ràng đang rất tốt làm sao lại ly hôn, cô cũng không cho bạn tốt Tinh Tinh biết nguyên nhân thật sự mình ly hôn, chỉ chính cô biết, những năm gần đây cuộc sống của cô trôi qua trong rất nhiều cô đơn.

Mỗi khi nửa đêm tỉnh giấc, những câu nói của Bách Thuần từ nhỏ đến lớn không ngừng vang lên trong đầu cô, giống như con ngựa chạy loạn không ngừng trình diễn trong cảnh mộng, càng đau lòng hơn chính là, cô còn thường xuyên nhớ tới cuộc sống hôn nhân hòa hợp giữa Bách Thuần và Từ Tĩnh Phương mà lệ hoe ướt mi.

Reng reng!

Đang thay quần áo chuẩn bị nằm trên giường sắp ngủ, đột nhiên chuông cửa vang lên, cô kinh ngạc, đôi tay mò mẫn lung tung nắm chiếc áo khoác mỏng bao trùm thân thể, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đi đến trước cửa.

“Em còn chưa ngủ sao?” Chỉ thấy thân thể Lê Bách Thuần đứng ở cửa, mắt say lơ đãng nhưng vẫn tỉnh táo nhìn về phía cô cười khúc khích.

“Bách Thuần? Anh... anh làm sao biết em ở nơi này?” Cô bị dọa sợ, mới vừa nghĩ đến anh, một giây kế tiếp anh lại xuất hiện ở trước mắt cô? Điểm này không quá đáng sợ hay sao!

“Biết! Làm sao lại không biết?” Công ty thông tin cho tài liệu rất đầy đủ, cô đang làm ở chỗ nào, nghỉ ngơi ở đâu, những thứ này là điều cơ bản nhất. “Không mời anh vào nhà sao?”

“Ách... đã trễ thế này, không tiện lắm.” Cô lo lắng kéo áo khoác mỏng trên người lại, cảm giác mặt mình nóng ran.

Mặc dù hai người bọn họ trước kia từng là vợ chồng, thế nhưng cũng là chuyện năm năm trước, thời gian này thật sự không thích hợp cho anh vào trong nhà, dù sao lời đồn đãi rất đáng sợ, vẫn là kiêng dè tương đối tốt hơn.

“Nhưng anh muốn đi vào.” Anh lão đảo, bàn tay đỡ khung cửa. “Cho anh vào đi.”

“Anh nên trở về để vợ anh chăm sóc, có con cái rồi, không nên tới chỗ của em...” Chóp mũi cô đau xót, khuyên anh vào giờ này nên về nhà.

“Vợ con cái gì?” Anh chỉ đang say, còn chưa đến mức không làm rõ mình độc thân hay đã kết hôn rồi sao?

“Từ Tĩnh Phương? Chẳng lẽ các người còn chưa có con?” Cô sửng sốt, cho là anh không có nghe rõ mình nói cái gì, không thể không nói rõ ràng hơn một chút nữa.

“Chuyện Từ Tĩnh Phương có quan hệ gì? Rất cuộc có em muốn để cho anh đi vào không?” Kỳ quái, chuyện Tĩnh Phương muốn kết hôn là chuyện của cô ấy, chú rể cũng không phải là anh, nói đến cô ấy làm cái gì? Thật là không giải thích được...

“Cái này là chuyện riêng... tại sao có thể đem vợ mình đặt ở trong nhà, chạy tới này cùng em chứ?” Cô tức giận la mắng, không ngờ bây giờ anh lại biến thành một người đàn ông không có ý thức trách nhiệm như vậy.

“Ai nói anh có vợ? Bây giờ anh là người độc thân...” Đầu anh đột nhiên choáng váng, vội vàng đưa tay vịn cánh cửa để giữ thăng bằng.

Sau khi chia tay với Chu Gia Hào bên ngoài quán rượu, muốn nói mình mới vừa uống rượu, không có ý định lái xe về nhà, vì vậy gọi tắc xi, đang muốn đọc địa chỉ nhà, trong đầu vô ý lại hiện lên bóng dáng của Mỹ Tiệp, cộng thêm lời Chu Gia Hào vừa mới nói văng vẳng bên tai anh, anh không tự chủ được lập tức báo địa chỉ nhà Mỹ Tiệp.

6. Chương 6: Chương 2 (phần 3)

Anh thừa nhận mình muốn cô, mặc dù cô thật giống như không muốn nhìn thấy mình, nhưng anh vẫn muốn gặp cô một lần.

“Haiz! Anh cẩn thận một chút!” Trái tim Tạ Mỹ Tiệp nhắc lên, vội vàng tiến lên đỡ anh, trong đầu còn nghĩ mới vừa rồi anh nói mình còn độc thân...

Chẳng lẽ anh ấy không có kết hôn với Tinh Phương? Làm sao lại như vậy? Cũng đã lâu như thế, anh làm sao lại chưa cùng Tinh Phương kết thành vợ chồng? Trong đây rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?

Nhưng hiện tại khắp người anh đều say, cũng không hiểu được cái người này có say thật hay không, cô thật sự không có biện pháp cùng anh thảo luận vấn đề này, ai biết được thần trí anh có rõ ràng hay không? Vẫn nên tìm cơ hội khác để hỏi lại!

“Qua nhiều năm như vậy, em còn quan tâm anh sao?” Anh vì được quan tâm mà cảm thấy bất ngờ trở tay bắt lấy tay của cô, trong đôi mắt lộ ra một khát vọng và chờ đợi rõ ràng.

Trái tim Tạ Mỹ Tiệp rung động, lặng lẽ dõi theo anh. “Không làm vợ chồng, có có thể làm bạn bè không phải sao?”

“Em không muốn!” Anh nghĩ cũng không nghĩ đến ý tưởng quá mức đơn giản của mình lập tức bị cô bác bỏ. “Em tin tưởng trên cõi đời này nam nữ có thể có quan hệ bạn bè thuần khiết, thế nhưng giữa hai chúng ta không thích hợp.”

Giống như anh và Tinh Phương cũng rất đơn thuần! Nhưng mà chỉ là không thể cùng cô như thế được, tuyệt đối không được.

Cái anh muốn cũng không phải là duy trì quan hệ bình thường với cô, cái anh muốn là cô trở về làm vợ anh, hai người bên nhau một đời một kiếp

“Anh đừng như thế có được hay không?” Cô nhắm mắt lại, mệt mỏi của một ngày làm việc và mùi rượu trên người của cô, thật nhiều chuyện làm cô cảm thấy không thoải mái, cô mở to hai mắt lên trách mắng: “Ngày mai em còn phải làm việc với cấp trên, hiện tại không có thời gian tranh cãi với anh!”

“Bây giờ em muốn đuổi anh đi phải không?” Ngược anh nhất thời đập mạnh, nhỏ giọng vô tội nói.

“...” Nhìn chằm chằm gương mặt đáng thương, khắp người anh đều là mùi rượu, cô đột nhiên sinh ra không đành lòng. “Làm thế nào anh đến nhà của em? Lái xe sao?” Mặc dù cô không biết được tạm thời anh ở chỗ nào, nhưng người hiện đại ra vào đều bằng xe hơi thay cho đi bộ, cô thầm nghĩ anh cũng không ngoại lệ mới đúng.

“Không có, anh ngồi tắc xi tới.” Anh dùng lực trừng mắt nhìn, nghĩ nháy mắt chua xót như sương mù, muốn nhìn rõ bộ dáng của cô vào lúc này.

“Vậy em giúp anh gọi tắc xi, anh nhanh về nhà đi!”

“Nhưng đầu anh có chút choáng...” Đầu quả thật có chút đau, nhưng suy nghĩ tranh thủ ở bên cạnh cô thêm một ít thời gian mới là việc quan trọng.

Nhìn bộ dáng xoa xoa trán khó chịu của anh, Tạ Mỹ Tiệp nhất thời mềm lòng, không nịn được nói: “Vậy... nếu không em lấy chén nước cho anh uống, anh làm ỏ trong phòng khách này một đêm cũng được, đợi ngày mai trời sáng rồi trở về?”

“Phòng khách sao?” Anh ghé đầu vào nhìn chiếc ghế mây cứng rắn, cảm giác nằm trên đó rất đau. “Cảm giác nằm ở trên đó rất không thoải mái!”

“Hết cách rồi, không cần thì thôi.” Cô thờ ơ trừng mắt liếc anh một cái.

Thiệt là, có chỗ để cho anh làm ổ một đêm mà anh còn chê?

“Ách...” Anh không khỏi rùng mình một chập, đối với cái vẻ mặt này của cô, anh rất quen thuộc, đó là niềm báo trước cô đang nổi giận, không nên chọc giận cô thì tương đối khá hơn. “Vậy cũng tốt, anh lập tức mượn phòng khách nhà em làm ổ một đêm, cảm ơn em.”

“Ừ.” Cô tránh thân thể qua, để cho anh vào trong nhà. “Anh, trước ngồi một chút, em đi lấy chăn đến cho anh.”

“Ừ.” Anh đi vào phòng khách, ngồi ở trên ghế mây vừa cứng lại vừa lạnh, mắt say lơ đãng nhìn không gian quanh chỗ cô ở.

Giống như quá khứ, cô luôn đem mỗi ngôi nhà của cô ở sửa sang lại cho sạch sẽ, mặc dù chỉ là phòng lọt tòn vò cùng tầm thường, nhưng cách sắp xếp đồ đạc trong nhà tòn cũng không hoàn toàn cảm thấy nghèo khó.

“Đây, một cái đệm ở trên ghế, một cái để cho anh, còn một cái gối.” Không dùng đến đã lâu, cô lập tức đem ly nước đặt lên bàn, tiếp theo đi vào vách ngăn phòng đơn giản lấy ra hai cái chăn mỏng và một cái gối, đi qua đưa cho anh.

Nhìn chằm chằm chăn mỏng và gối trong tay, anh cảm giác mình thật đáng thương, không nhận được yêu cầu nhiều hơn. “Anh không thể vào trong phòng ngủ chung một giường với em sao? Anh đảm bảo sẽ không làm gì cả! Thật chỉ muốn ngủ trên giường thôi...”

“Anh dám nói thêm một câu nữa, lập tức rời khỏi cho em.” Tạ Mỹ Tiệp cố nén xấu hổ trong lòng, giả bộ nói ra lời hung ác uy hiếp.

“Được rồi, được rồi!” Lê Bách Thuần rét lạnh, vội vàng theo cô.

Hiện tại đang ở trên địa bàn của cô, anh vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời thôi, năm năm trước anh đã bị cô cự tuyệt một lần, anh không cách nào chịu đựng được chuyện giống như thế xảy ra lần nữa, trừ gặt đầu, cũng chỉ có thể gặt đầu, haiz...

Tạ Mỹ Tiệp thở dài một hơi, giúp anh trải chăn mỏng ra thật tốt, dọn gối xong, ý bảo anh nằm chết dí trên ghế, mới xoay người chuẩn bị trở về phòng.

“Em tắt đèn đó!” Trước khi rời khỏi phòng khách, cô nhẹ giọng nói với người nằm trên ghế mây.

“Ừ.” Anh nhẹ giọng đáp, ngay sau đó ánh sáng phòng khách lập tức biến mất. “Mỹ Tiệp.”

“Cái gì?”

Tiếng nói của anh kéo bước chân của cô lại, cô đứng ở trong bóng tối trả lời anh.

“Anh nguyện ý dùng tất cả những gì anh có ở hiện tại đổi lấy cuộc hôn nhân của chúng ta.”

Tạ Mỹ Tiệp cứng người, đứng tại chỗ một lúc lâu, cứng rắn nói : “Anh uống say rồi, đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon!”

Tiếng bước chân rất nhỏ biểu hiện cô đã rời khỏi phòng khách, Lê Bách Thuần nhìn chằm chằm trần nhà không rõ ràng, cho đến khi cặp mắt mờ mờ, mới thật sự tiến vào mộng đẹp.

7. Chương 7: Chương 2 (phần 4)

Hôm sau khi Lê Bách Thuần tỉnh lại, Tạ Mỹ Tiệp đã ra cửa, cô để lại trên bàn một tờ giấy và một phần sandwich, một chai sữa tươi, bảo anh ăn bữa sáng sau đó tự rời đi.

Cô gái này quyết định phải tuyệt tình như vậy đúng không?

Anh thở ra một hơi thật dài, cô đơn đem bữa sáng cô để lại ăn sạch, loáng thoáng cảm nhận được lúc cô vì mình chuẩn bị bữa ăn sáng có cất giấu một phần tâm ý.

Anh không thể tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải nghĩ ra phương pháp để mình có nhiều cơ hội gần cô hơn.

Trước bởi vì anh sợ ý, đưa đến cơ hội mình có thể mất cô cả đời, hiện tại anh muốn bằng thành ý của mình khiến cho cô cảm động, để cho cô trở lại bên cạnh mình.

Anh thu dọn một vài thứ đơn giản, lập tức đứng dậy rời khỏi nhà của cô, trong lòng lại âm thầm thề, một ngày nào đó anh muốn mang cô rời khỏi đây, mang cô trở về chỗ ở của anh trong hiện tại, sum họp bên nhau...

Tạ Mỹ Tiệp không dám tin tròng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn thư hội viên yêu cầu tư vấn trên tay, đầu đột nhiên ngất đi.

Bây giờ là tình trạng gì? Chồng trước của cô tìm đến nhờ cô cố vấn tình yêu?!

Anh là thật lòng tìm đến cô nhờ tư vấn, hay là cố ý đến phá rối? Cô hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc anh muốn làm thế nào.

“Anh... sợ rằng không đủ tư cách.” Cô lộ vẻ mặt khó khăn mà nói chuyện với anh.

Lê Bách Thuần nhíu mày, cặp mắt lấp lánh vì sao nhìn chằm chằm cô. “Nơi nào không đủ tư cách?”

“Anh có gia đình... ách!” Sau đó cô phát hiện tình trạng hôn nhân của anh thì run lên, anh đánh dấu vào ô chưa cưới, thoáng chốc lời nói ngừng trên môi, cảm thấy cực kỳ lúng túng.

“Không có mà! Anh nói rồi anh còn độc thân.” Khóe miệng của anh nâng lên nụ cười như không cười, nụ cười giống như chậm lại nhạo báng cô.

Cô hít một hơi, vô cùng nghiêm túc nhìn anh. “Em cho là anh đã kết hôn với Tĩnh Phương.”

Nếu buổi tối mấy ngày trước anh uống say, cô không có cơ hội cùng anh thảo luận chuyện này thật tốt, như vậy vừa đúng dịp thừa lúc này hỏi rõ ràng một lần.

“Không có.” Anh và Tĩnh Phương căn bản không phải như cô nghĩ. “Anh chưa bao giờ coi cô là đối tượng kết hôn.”

“Nhưng không phải cô ấy...” Rất yêu anh sao?

“Việc của cô ấy thế nào là việc của cô ấy, không liên quan gì tới anh.” Anh trịnh trọng nói rõ.

“Nhưng mà cô ấy đồng ý giúp anh trên phương diện công tác...” Cô đã hồ đồ, không biết được đây rốt cuộc là chuyện hỗn loạn gì nữa.

Chân mày anh nhíu lại, hiển nhiên không hài lòng với ánh mắt cô nhìn anh. “Em cho rằng anh là loại đàn ông dựa vào phụ nữ ăn cơm sao?”

“Không phải... em chỉ là...” Cô ấp úng, không biết nên nói cái gì cho đúng.

“Tĩnh Phương sắp kết hôn rồi, lời nói này nếu như bị chồng sắp cưới của cô ấy nghe thấy, sợ rằng sẽ tạo thành hiểu lầm không cần thiết.” Anh thầm than một hơi, đem chuyện Từ Tĩnh Phương sắp kết hôn nói cho cô biết.

“Ách... vậy nhờ anh giúp em chúc mừng cô ấy.” Thành linh xảy ra tin tức giống như một mũi côn, hung hăng đánh vào làm cô đau, toàn thân cô nhức mỏi không biết nên phản ứng như thế nào mới phải.

“Anh sẽ chuyển đến cô ấy.” Anh gật đầu, nhìn cô luống cuống. “Vậy bây giờ em nguyện ý nhận vụ của anh không?”

“Đương, đương nhiên.” Nếu anh còn độc thân, vậy thì phù hợp với điều kiện hội viên công ty các cô, dĩ nhiên không có lý do thoái thác vụ buôn bán này.

“Rất tốt, nhưng anh nên bắt đầu từ chỗ nào? Nói năng? Bề ngoài?” Anh hài lòng gật đầu một cái, dễ dàng quay trở lại vấn đề chính.

“Xin hỏi... bây giờ anh có đối tượng không?” Cô hỏi hơi tối nghĩa, nhưng cũng không có thoát khỏi phạm vi chuyên nghiệp của cô.

Kỳ thật đây là những câu hỏi xã giao bình thường trong công ty thư ký tình yêu, tìm hiểu về mong muốn đối tượng cưới sinh của đối phương, bao gồm cả việc thường xuyên tới lui chỗ này, nếu mặc quần áo như thế nào, vì vậy trước tiên cô cần phải xác nhận anh có đối tượng hay không, mới tiếp tục phục vụ anh.

“Có.” Anh chớp cũng không chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào cô, nhìn thấy cả người cô nóng lên, không biết làm sao.

“Như vậy, xin hỏi anh cần em giúp một tay ở chỗ nào?” Vừa nghe đến anh có đối tượng, lòng của cô nín chặt, tâm tình phức tạp đến khó có thể dùng ngôn ngữ mà hình dung ra.

Cô không hiểu nổi đáp án mình muốn là cái gì nữa, chẳng trách người ta khoa trương nói lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, những lời này thật sự rất đúng.

Anh nâng lên nụ cười yếu ớt khêu gợi lại mê người, mắt thâm thúy từ nãy đến giờ chưa từng rời khỏi cô. “Em chỉ cần để trống thời gian, hẹn ước cùng anh là được.”

8. Chương 8: Chương 3 (phần 1)

Không trống thời gian để hẹn ước với Lê Bách Thuần.

Điều này sao có thể? Nhưng cô làm ở công ty cổ vấn, làm sao có thể có dính dáng đến hội viên? Huống chi anh còn là chồng trước.

Tạ Mỹ Tiệp hoàn toàn không có biện pháp thuyết phục chính mình đi đến chỗ hẹn với anh, vì vậy lập tức cự tuyệt yêu cầu của Lê Bách Thuần.

Nhưng không quá hai tuần sau, cô lập tức hối hận, hơn nữa còn vô cùng hối hận.

Cô vì Lê Bách Thuần mà sắp xếp mấy mấy nữ hội viên phẩm chất tốt, xinh đẹp và thùy mị, để cho anh hẹn hò cùng với các cô ấy, nhưng mỗi lần có tin tức trở về, đều là đàn gái đã yêu anh nhiều hơn, nhưng anh vẫn thiếu biểu hiện hăng hái, giống như bất kỳ cô gái nào cũng không thuận mắt vậy.

Đương nhiên đàn gái có thể xin công ty Thư Ký Tình Yêu giúp một tay hỏi thăm chút mong ước của Lê Bách Thuần, nhưng anh vẫn luôn cười trừ, nói đối phương không phải là món ăn của anh, làm bạn bè thì ok, còn lại không bàn nữa.

Tạ Mỹ Tiệp mệt mỏi vì bị kẹp giữa hai bên, thậm chí hơn chính là, cô phát hiện mình có rất nhiều lúc thất thần.

Khi Lê Bách Thuần hẹn hò với những cô gái khác mặc dù cô chưa từng thấy tình hình bữa gặp đó, nhưng trong lòng vẫn chút ghen tuông làm như thế nào cũng không ép xuống nổi, a-xít dạ dày giống như thiên quân vạn mã hành hạ vách tường trong lòng của cô, khi anh cự tuyệt đối phương, hình như cô cũng sinh thêm chút vui vẻ...

Tóm lại, tâm tình của cô tương phản vô cùng kịch liệt, hại cô thường phiền não không dứt.

“Cái người này làm gì mà ‘ghen tương’?” Người bạn thân của Tạ Mỹ Tiệp cũng làm trong công ty Thư ký tình yêu phụ trách mảng cổ vấn trang phục Quan Diễm Diễm, khi biết trong lòng Mỹ Tiệp có nho chua, không nhịn được cười trêu chọc.

“Tôi? Tôi ghen?” Hiển nhiên Tạ Mỹ Tiệp không thể tiếp nhận được đáp án này, mặt của cô có chút vặn vẹo, trên đó viết bốn từ không dám tin tưởng. “Là tôi không cần anh ta? Tôi... làm sao tôi có thể ghen?”

“Nhưng ban đầu cậu bởi vì muốn tốt cho anh ta mới chọn ly hôn, chẳng lẽ hiện tại cũng không muốn trở về ngực của anh ta sao? Huống chi bây giờ anh còn là người độc thân.” Quan Diễm Diễm là một cô gái cực kỳ lãng mạn, cô lặc quan nói.

“...” Tạ Mỹ Tiệp kinh ngạc mở to tròn mắt, cánh môi khẽ nhếch lên, qua một lúc lâu mới sáng giọng: “Đừng làm rộn, điểm này không có gì đáng cười.”

“Làm sao biết chứ? Hiện tại hai người đều là độc thân, hơn nữa tất cả những gì cậu lo lắng đều không có xảy ra không phải sao?” Trong lòng Quan Diễm Diễm đánh một dấu hỏi lớn, cô từng gặp qua Lê Bách Thuần, cảm giác anh là người đàn ông rất xuất sắc, vả lại ban đầu Mỹ Tiệp buông tha đoạn hôn nhân này, nhất định cũng bởi vì rất yêu anh, nếu không sẽ không có cô gái nào cam nguyện để ỉnh chịu uất ức như vậy? “Hiện tại thì tốt rồi, không dễ dàng gặp lại như vậy, nên thật vui mừng về đoàn viên mới đúng.”

“... Chuyện này có đơn giản như cậu nghĩ hay không?” Tạ Mỹ Tiệp đột nhiên cảm thấy đầu thật là đau, đưa tay vuốt ve huyệt thái dương. “Khi tớ rời khỏi, anh còn là người nghèo rớt mồng tơi, hiện tại năng lực kinh tế của anh thay đổi thành rất tốt, điều kiện vật chất là hạng nhất rồi, nhưng nếu hiện tại tớ và anh ấy nói lại tình xưa, nếu như có người biết, sẽ đồn đãi chuyện này như thế nào?”

Cũng bởi vì nghĩ đến điểm này, cho nên cô mới không có biện pháp dễ dàng thuyết phục mình và Bách Thuần quay lại một lần nữa...

“Ách...” Quan Diễm Diễm đã hiểu, đây chính là chướng ngại tâm lý rất khó khắc phục, nếu là cô, cũng sẽ đấu tranh rất mạnh phải không? Cô khẽ thở một hơi dài, cảm thấy đau lòng cho bạn tốt. “Nhưng chuyện cũng không thể cứ dễ như vậy! Trốn tránh căn bản không thể giải quyết được vấn đề.”

“Tớ hiểu rõ rồi, tớ sẽ mau chóng tìm được câu trả lời trong lòng.” Cô không muốn để ỉnh bực đến không thở nổi, nhưng đúng là nên suy tính một chút xem làm như thế nào tương đối ổn hơn.

“Haiz...Chính cậu nên suy nghĩ thật kỹ, chuyện như vậy không ai có thể quyết định giúp cậu cả.” Căn cứ vào lập trường bạn tốt, Quan Diễm Diễm cũng chỉ có thể nói như vậy, dù sao chuyện tình cảm là việc khó nhúng tay vào nhất trên đời, người khác không được phép xen vào.

“Ừ.” Nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, lòng của Tạ Mỹ Tiệp lại phủ đầy mây đen...

Haiz, rốt cuộc cô nên xử lý vấn đề giữa cô và Lê Bách Thuần như thế nào mới tốt đây?

Tan việc, sau khi nói lời tạm biệt các đồng nghiệp, Tạ Mỹ Tiệp khoan thai đi ra công ty, chuẩn bị đến trạm xe điện ngằm ngồi tàu điện ngầm về nhà, vô ý mới đi được có năm bước, tiếng còi xe không ngừng vang lên phía sau lưng cô.

Cô kinh ngạc, xoay người nhìn lại theo bản năng, phát hiện một chiếc xe BMW màu trắng đuổi theo sau lưng cô.

Cô đang đi ở trên đường đá đỏ, nghĩ thầm mình hẳn không có ngăn cản đường xe chạy mà? Huống chi cô là một công dân lương thiện, chưa từng làm chuyện gì hại đến người khác, vậy thì có người thiếu đạo đức nào tìm cô trả thù chứ! A...

Cô đi vào bên trong đường đá đỏ thêm một chút, ai biết chủ nhân chiếc xe kia giống như là đối nghịch với cô, lại hướng về phía cô nhấn kèn.

Ai vậy? Tìm cô sao?

Cô nheo mắt lại chú ý đến người ngồi chỗ tài xế, đáng tiếc ánh sáng trên đường vô cùng mờ ảo, cô hoàn toàn không thấy rõ, trong lòng có chút hoang mang.

Cửa kính xe chỗ tài xế hạ xuống, nhô đầu ra gọi: “Mỹ Tiệp!”

Lê Bách Thuần!

Thì ra là anh ta, Tạ Mỹ Tiệp thở phào nhẹ nhõm, dừng bước lại, nhìn xe của anh đang đuổi theo mình.

“Lên xe.” Thấy cô ngừng lại, Lê Bách Thuần vội vàng mở cửa ghế phía bên phải ra cho cô rồi bảo.

“Lên xe? Tại sao?” Cô đề nén hỗn loạn trong lòng xuống, dựa cửa xe hỏi: “Hôm nay anh không có hẹn sao?”

Ở đáy lòng cô tràn ra chút không khí kỳ quái, mặc dù còn chưa quyết định rốt cuộc mình có nên cho nhau một cơ hội nữa hay không, nhưng không thể không nói, sự xuất hiện của anh quả thật làm cho tim cô sinh ra chút xôn xao – có chút vui vẻ lại có chút hồi hộp, giống như thăm mền thời học sinh vậy.

Á, thăm mền?

Làm ơn, hiện tại cô nên là một thực nữ nhẹ nhàng, đã sớm không chơi trò thăm mền rồi...

“Không có, lên xe.” Anh nhíu mày, không để ý đến việc cô cự tuyệt, nhắc lại lần nữa.

“Làm gì thế?”

Trái tim cô co rút lại, môi dưới xúc động muốn nhin sợ hãi xuống, giả bộ ung dung hỏi.

“Lên xe là được rồi.” Nếu cô lại cùng anh giằng co như thế nữa, có lẽ anh sẽ suy tính đến việc xuống xe tóm cô đi lên rồi nói.

“Rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Nếu như cô đủ lý trí, có lẽ không nên nghĩ ngợi, quay đầu rời đi, nhưng cô thật không cách nào ngăn cản được suy nghĩ lung tung trong lòng, thoáng từ chối, rồi lập tức ngồi lên xe của anh.

9. Chương 9: Chương 3 (phần 2)

“Đi theo anh là được rồi, suy nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?” Anh lấy tay ra sắp xếp gọn gàng, khiến xe vững vàng vọt ra đường lớn. “Anh sẽ không bắt em đi bán.”

Cô khẽ cười một tiếng, đưa tay nịt dây an toàn. “Anh nói bán là bán sao? Em thế này bán được bao nhiêu tiền.”

Bán cho bọn buôn người thì họ ngại mua, bán cho quán thịt heo thì họ ngại thịt không đủ nhiều, căn bản cuộc buôn bán này không có giá trị là bao!

“Ai nói? Anh lập tức ra giá ua lại.” Anh bật thốt ra một câu, hoàn toàn không tán thành cái nhìn của cô.

Cô nở ra nụ cười yếu ớt không lên tiếng, rõ ràng cảm nhận được anh thật sự rất muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này.

Từ khi hai người gặp nhau tới nay, anh cũng không ngừng dùng ngôn ngữ nói rõ tâm ý mình muốn cô nặng thế nào, cô không phải nghe không hiểu, chẳng qua là năm đó cô tuổi còn rất nhỏ lập tức gả cho anh, chưa từng hưởng thụ qua cái gọi là cảm giác yêu đương, cho nên nếu như anh thật sự có tâm, lập tức bắt đầu theo đuổi cô lại từ đầu, không tin cô sẽ không đồng ý lại lần nữa, đồng ý gả cho anh cũng không chừng đó, hi...

“Đang cười cái gì?” Liếc nhìn cô một cái, mặc dù không hiểu rõ cô đang cười cái gì, nhưng nhìn cô cười, anh cũng không giải thích được cười theo.

“Không có gì.” Cô thần bí nhún nhún vai, không cho anh biết bí mật trong lòng cô. “Nhưng rốt cuộc anh muốn mang em đi chỗ nào? Làm sao lại có vẻ thần bí như vậy?”

“Anh muốn dẫn em đến nhà anh ngồi một chút.” Anh muốn để cho cô biết hoàn cảnh sinh hoạt trước mắt của mình, chứng minh mình có năng lực để cuộc sống cô trôi qua tốt hơn, càng không cần lo lắng cái gì cả, quan trọng hơn là, anh có thể cho cô một gia đình ấm áp, có thể cho cô hạnh phúc và vui vẻ...

“Đi đến nhà của anh?” Cô nhú mồm, trong bụng không khỏi cảm thấy nóng sốt. “Nhà anh có cái gì chơi được? Mang em đến nhà anh làm cái gì?”

“Em nghĩ ‘chơi đùa’ cái gì?” Khóe miệng anh chứa đựng ý cười, trong câu nói có ngụ ý sâu xa.

Giọng nói kêu gọi này lướt qua màng nhĩ của cô, làm cô thành linh rùng mình một cái, trước sau phát hiện hình như mình nói ra cái đề tài không an toàn lắm.

Cô xoa xoa đôi bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, may mắn ánh sáng trong xe rất mờ tối, anh không nên thấy cô xấu hổ mới đúng.

“Thế nào? Sao đột nhiên không nói lời nào?” Anh quay mặt lại nhìn cô, lái xe vào trong tầng hầm một căn biệt thự xa hoa.

“Không có, không có!”

Cô không dám tin tưởng mắt nhìn căn biệt thự phía trước, trời ạ, nếu so sánh với phòng trọ của cô quả thực là khác biệt một trời một vực! “Xem ra vài năm qua các người làm ăn buôn bán ngon lắm nhỉ.”

“Cũng tạm ổn.” Sự hài lòng của anh viết ở trên môi, sau khi dừng xe lại đi vòng qua cửa xe cạnh cô, vì cô mà mở cửa xe. “Chúng ta vào nhà đi.”

Cô xuống xe đi theo, đột nhiên trong nhà đi ra mấy tên mặc quần áo người làm đứng chỉnh tề hai bên nghênh đón bọn họ, cô kinh ngạc đến không khép miệng lại được.

“Anh... hà tất phải phô trương như thế nào sao?” Cô sững sờ đứng tại chỗ, hoàn toàn không biết hiện tại nên đi vào hay đứng yên chỗ này tốt hơn.

“Không phải phô trương, là quản gia nghe được tiếng anh đậu xe, bảo bọn họ ra ngoài.” Sắc mặt của anh có chút quái dị, hiển nhiên cũng không chịu nổi quản gia nhiều chuyện.

Anh đi tới bên cạnh quản gia họ Hách, nói nhỏ bên tai chú Hách: “Ông làm sao lại làm ra như vậy?”

“Không phải vậy thưa cậu chủ, chỉ có hôm nay mà thôi, bởi vì vừa lúc nghe được tiếng cậu đậu xe, họ nói khó có được cơ hội đón tiếp.” Quản gia là người đàn ông ước chừng sáu mươi tuổi, cười giải thích cùng Bách Thuần, cũng xoa người nói xin lỗi Tạ Mỹ Tiệp. “Thật xin lỗi, tiểu thư, hù dọa cô rồi.”

“Không, không có.” Tạ Mỹ Tiệp liếc nhìn Lê Bách Thuần, cảm thấy anh thật giống như bị trận chiến này hù sợ, sắc mặt có chút phát xanh...

“Được rồi, trở về công việc của mình đi.” Lê Bách Thuần vuốt cằm, cảm thấy đầu thật là đau, đợi bọn người hầu tản đi xong, anh cắn răng cảnh cáo chú Hách. “Lần sau đừng tiếp tục để cho tôi thấy loại máy bay này, nếu không ông lập tức xong đời.”

“Ách... Thật xin lỗi tiểu thư, cậu chủ của tôi có lúc lại giữ tính trẻ con như thế...” Ông Hách đưa ra vẻ mặt áy náy nói xin lỗi lần nữa.

“Người nào có tính trẻ con thế hả?” Lê Bách Thuần đỏ mặt ngẩng cổ quát to.

“À? Tôi lại nói sai rồi sao?” Mặt của ông quản gia vờ vô tội.

“Đúng! Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, nói ít sai ít, rốt cuộc ông có nhớ hay không?” Lê Bách Thuần khiển trách ông quản gia giống như đang dạy dỗ một đứa bé.

Tạ Mỹ Tiệp đứng ở một bên không nhận được len lén bật cười.

Hai người kia không giống chủ tớ một chút nào, ngược lại giống như người thân hòa thuận vui vẻ.

Nhìn ông quản gia Hách khom lưng thở dài, cảm giác giống như căn bản không đem lời nói Lê Bách Thuần để vào trong lỗ tai, mà Lê Bách Thuần cũng không phải rất nghiêm túc trách mắng ông quản gia, chỉ có thể nói hai người xúm lại thật sự rất thú vị

“Em ở đây cười cái gì?” Lê Bách Thuần thật vất vả giải quyết ông Hách, chờ ông Hách lẩm ba lẩm bầm vào nhà thì lại phát hiện cô không ngừng cười, không khỏi tò mò hỏi.

“Có sao? Em đang cười sao? Không có chứ?” Tạ Mỹ Tiệp cố gắng nén cười, cố gắng tạo ra dáng vẻ nghiêm chỉnh đối mặt với anh.

“Em cười đến miệng cũng không khép lại được mà còn dám nói không?” Anh kéo cô đi vào trong nhà, nghĩ nhanh chóng để cho cô trông thấy tòa nhà này của mình. “Đi vào xem một chút có thích hay không?”

Tạ Mỹ Tiệp đi theo anh vào trong nhà, cách bày biện xa hoa dọc đường thế này đủ cho cô xem rồi: Đèn thủy tinh, ghế sa-lon cao cấp, trang trí xung quanh đều mang phong cách sang trọng, trên sàn thậm chí còn được trải thảm làm bằng tay vô cùng mềm mại, xem ra thật sự là vượt qua cả quý phái.

Anh tùy ý mang cô đi thăm tất cả các gian phòng, ở nơi đây được thiết kế theo phong cách Châu Âu, vừa xinh đẹp lại vừa hoa lệ, làm cô liên tục cảm thấy ngạc nhiên thú vị.

“Thích không?” Anh không cần hỏi cũng biết cô thích, nhưng vẫn không nhin được hỏi một câu.

“Thích.” Cô than nhẹ, không nghĩ tới những năm qua, mắt thẩm mỹ của anh lại trở nên xuất sắc như thế. “Ánh mắt của anh càng ngày càng cao đó!”

“Cái này là đang khen ngợi anh sao?” Lòng anh như hoa nở, ngay lập tức hỏi thẳng cô.

“Đúng vậy! Em thật sự đang khen ngợi đó.” Thấy vẻ mặt ngây ngốc này của anh, nụ cười trên khóe miệng cô hoàn toàn không có biện pháp biến mất.

“Anh biết ngay em nhất định sẽ thích.” Có cam đoan của cô, anh an tâm.

Lê Bách Thuần lôi kéo cô trở lại ngồi xuống trên ghế sofa phòng khách, lời nói không tự chủ được bật thốt ra theo cảm tính. “Đây chính là vì em mới đặc biệt trang trí đó.”

“Vì em?” Cô tròn to mắt nghi ngờ nhìn anh, “Chúng ta ly hôn cũng đã năm năm rồi, sao anh có thể vẫn vì em mà làm những thứ này? Em xem, có phải là chuẩn bị cho cô gái nào đó không?” Cô chưa xốt chế nhạo một câu.

“Anh mới không phải loại người như vậy đó!” Cô chế nhạo để cho anh có chút kích động, vội vàng kể uất ức của mình. “Vừa mới bắt đầu mua nhà này, anh cũng không biết bắt tay trang trí như thế nào, nhưng làm sao cũng không nói nên lời, thường lật xem tạp chí thiết kế lập tức không tự chủ được mà nghĩ đến, như vậy em sẽ thích, như vậy em có thể cũng sẽ thích, cho nên bắt tri bắt giác liền trang trí thành ra như vậy...”

Haiz, anh thật chưa bao giờ quên sự tồn tại của cô, cứ nghĩ cô có thể cô sẽ thích trang trí như vậy, bày biện như vậy, làm cho khắp nơi trong nhà đều có dấu vết của cô...

“Anh...” Cô thật ngoài ý muốn, không ngờ khi trang trí ngôi nhà này anh lại chứa đựng tâm trạng như vậy, cô nghe vậy mặt mũi chưa sót và rất cảm động, cơ hồ nói không ra lời.

10. Chương 10: Chương 3 (phần 3)

“Mỹ Tiệp, cõi đời này thứ gì cũng có thể cho, chỉ có tình cảm là không nhường được.” Anh nắm tay cô nâng lên, cả người kích động đến khẽ run lên một cái, giống như đang nằm mộng, anh không ngờ mình còn có thể nắm tay của cô.

“Anh không biết lúc ban đầu sao em ngây thơ như thế, em thế mà muốn đem anh tặng cho Tĩnh Phương, nhưng bây giờ anh muốn nói cho em nghe, trong cõi lòng anh có cảm giác bị vứt bỏ.”

Nghe anh nói thẳng thắn thế, lòng của cô căng thẳng, trong nháy mắt hốc mắt tràn đầy nước mắt, khổ sở cúi đầu khẽ nức thành tiếng.

“Thật xin lỗi, em cho là chuyện đó là cách làm tốt nhất cho anh, mà em không ngờ...” Cô không kiềm được nước mắt, thiếu chút nữa gương mặt đã đầm nước mắt.

Thật ra thì chính là không biết làm sao tốt hơn? Nhưng không ngờ bản thân mình lại giống như vùi lấp đối phương vào trong gông cùm xiềng xiếc(*) mất phương hướng.

(*gông cùm xiềng xiếc: những cái ràng buộc)

“Cậu chủ, không thể khiến tiểu thư khóc đâu.” Ông quản gia thần không hay quỷ không biết, đột nhiên xuất hiện trong phòng khách, âm thanh yếu ớt nghe cực kỳ quỷ dị.

Lê Bách Thuần và Tạ Mỹ Tiệp cùng bị ông hù cho giật mình, sắc mặt hai người trắng bệch liếc nhìn ông, ngay sau đó cùng nhau bật cười.

“Ông quản gia, tôi không sao.” Khóe mắt Tạ Mỹ Tiệp còn treo đầy nước mắt, khóe miệng lại không kìm chế được nâng lên một vòng cung.

“Tiểu thư, nếu cậu chủ khi dễ cô, cô cứ việc nói cho lão già này, tôi sẽ giúp cô làm chủ.” Tiểu thư này thoát nhìn rất có khí chất, rất có duyên, mặt ông quản gia chân thành tỏ rõ ý mình có thể giúp một tay.

“... Ông làm chủ cái gì?” Lê Bách Thuần không vui nói, hai mắt nhìn chằm chằm ông Hách.

Trời ạ! Trời đất điên đảo rồi hay sao? Quản gia lại dám nhúng tay vào trông nom chuyện nhà ông chủ? Quả thực là không có thiên lý!

“À?” Hình như ông Hách đột nhiên ý thức được bản thân mình trông nom quá nhiều, da mặt già thoáng chốc có chút ngượng ngùng. “Người đã già đầu óc cũng vô dụng, cậu chủ, tôi giống như đã quên lời dạy của cậu rồi.”

Lê Bách Thuần vuốt đầu đau nhức, một lúc sau dường như nghĩ đến cái gì đó ngắc đầu lên hỏi thăm: “Nhưng, ông làm sao đột nhiên chạy đến phòng khách vậy?”

Người hầu nhà bọn họ ai có chức nấy, phần lớn thời gian cũng ai bận việc nấy, trừ quét dọn bên ngoài phòng khách, hiếm có thời gian lang thang ở trong phòng khách, cho nên anh cảm thấy có chút quái dị.

“Ách...” Ông quản gia néo lông mày suy nghĩ một chút, mới chợt hiểu ra lên tiếng: “Cậu chủ không đề cập đến tôi đã quên, tôi muốn mời hai vị đến phòng ăn dùng cơm.”

“... Ngay cả chuyện ăn cơm như vậy cũng có thể quên?”

Cảm giác Mỹ Tiệp lại đang cười, Lê Bách Thuần rất ảo não.

“Nhưng mà bây giờ nghĩ tới, xin mời hai vị di chuyển phòng, đến phòng ăn dùng cơm!” Ông cụ Hạch nói xong lập tức đứng yên bên cạnh, làm tư thế mời chủ nhân và bạn bè cậu.

Nước mắt Tạ Mỹ Tiệp mới vừa rơi còn nước treo đầy, lại không nhận được mà tiếp tục cười.

“Đáng chết! Cái người này sao cười thế khiến anh có cảm giác mình rất giống con lừa!” Lê Bách Thuần khề nguyên rửa một tiếng, lại đi về phía phòng ăn trên hành lang, cố ý đè thấp âm lượng nói nhỏ bên tai cô.

“A, em rất ngạc nhiên, anh đến chỗ nào tìm được một quản gia như binh lính nhà trời vậy?” Tạ Mỹ Tiệp xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, tâm tình thấp thỏm lúc mới bước vào nhà anh cũng tiêu tán mất hết toàn bộ, hầu như không còn gì cả.

“Chỗ giới thiệu người làm việc giới thiệu, ông ấy già rồi, bên cạnh lại không có người thân, trừ trí nhớ kém một chút, các phương diện khác cũng không tệ, ở chung cũng tốt, cho nên vẫn sử dụng ông ấy đến bây giờ thôi.”

“Nhưng anh là cậu chủ mà! Nếu cảm thấy ông ấy không ổn lắm, có thể đổi người làm quan sát một chút.” Tạ Mỹ Tiệp che giấu nụ cười, vẻ mặt thành thật nhìn anh.

“Ông ấy không phạm sai lầm gì, như vậy mà bỏ ông, thật sự không phúc hậu.” Lê Bách Thuần cứng đờ, dẫn cô tới trước bàn ăn, tự mình kéo ghế ra cho cô.

“Nhưng thật ra là anh không thể để cho ông ấy một mình diễn tuồng thế chứ?” Sau khi Tạ Mỹ Tiệp ngồi vào chỗ của mình, khi anh đi về trước mới kéo tay áo của anh một cái, đợi anh cong người xuống, mới ghé vào lỗ tay anh nói nhỏ.

Cô còn chưa hiểu rõ anh sao? Cuộc sống trước kia coi như trôi qua trong túng quẩn, mỗi lần thấy có người ăn xin ở trên đường, có người tàn tật hay bị thương yêu cầu mua vật phẩm, anh đều sẽ cam tâm tình nguyện móc tiền ra.

Cô cũng đã từng oán giận, cuộc sống của mình cũng trôi qua trong kham khổ như thế, còn phải dọn ra chút tâm tư và sức lực dư thừa để giúp đỡ người khác – không phải cô so đo những tiền lẻ kia, mà là chuyện mở bẫy cái cửa, củi gạo dầu muối tương dấm trà, mình phải tính toán gia giảm, có thừa để giúp đỡ người khác hay không!

Hơn nữa nghe nói sau lưng vài tên ăn xin còn có tập đoàn đang thao túng, như vậy góp tiền kia cho người ta, cảm giác mình giống như là công tử Bạc Liêu vậy; nhưng anh luôn nói, mười người bất hạnh, chỉ cần trong đó có một người cần giúp đỡ thật sự, những tiền kia tiêu rất chánh đáng.

Cô hiểu rất rõ tính của người này, ông quản gia kia ước chừng cũng hiểu tám chín phần mười.

Lê Bách Thuần liếc ông một cái, không nhận được đưa tay sờ sờ tóc ngắn xinh đẹp cô, “Ừ, vẫn là em hiểu anh nhất.”

Tim Tạ Mỹ Tiệp khẽ lay động, nhìn anh đi tới một chỗ khác ngồi xuống, những hình ảnh về sinh hoạt chung của hai người năm năm trước hiện lên trong trí nhớ.

Mặc dù ngay lúc đó cuộc sống cũng không giàu có, nhưng bọn họ đều sẽ ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, chia sẻ công việc hôm nay xảy ra chuyện lớn nhỏ gì, sau khi bỏ đi những rác rưởi trong tâm tình, động viên nhau cùng cố gắng lên, có lúc cũng sẽ hoạch định chút kế hoạch trong tương lai, loại cảm giác đó thật sự rất hạnh phúc.

Cô hiểu anh, anh cũng hiểu cô, cô cho là cuộc đời này của mình cứ dắt tay anh mà đi như vậy đến cuối con đường đời, ai biết Từ Tĩnh Phương sẽ tới cửa tìm.

Hiện tại đối với cô mà nói cảm giác với Từ Tĩnh Phương rất phức tạp.

Ông xã của mình được thiên kim tiểu thư kia thưởng thức, là kiêu ngạo cũng là gánh nặng, trải qua vài đêm trở mình trần trọc, cô đứng là vẫn nên buông tay.

Cô cho là chuyện này với anh mà nói là quyết định tốt nhất, nhưng hiện tại xem ra thật sự là một ý tưởng và cách làm hết sức ngu xuẩn, hơn nữa còn khiến cho cả hai chịu khổ, thật sự là ngu ngốc hết biết.

“Sao lại không ăn? Đợi chút nữa món ăn lạnh ăn không ngon đâu.” Lê Bách Thuần thấy cô không ngồi yên, không khỏi thúc giục cô nhanh dùng cơm.

Nhìn anh một cái thật sâu, chậm rãi cầm đũa lên ăn cơm.

Dù nói thế nào, thời gian năm năm này cũng không thể quay lại được nữa, không biết được hiện tại phải bổ sung sao, còn đi tới cùng được không?

Cô cảm giác lòng của mình bị dụ dỗ của anh làm cho tan rã từng chút từng chút ...

11. Chương 11: Chương 4 (phần 1)

Khi trong lòng Tạ Mỹ Tiệp không có lý lẽ mà kiên trì xuất hiện vết rách, Lê Bách Thuần muốn đến gần, ước mơ về tình yêu của cô trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Từ lần đầu tiên mang cô đến nhà, cách mỗi hai, ba ngày, anh lại muốn mời cô về nhà mình ngồi một chút, có thể là xem ít DVD, có thể là tâm sự đơn giản; nói tóm lại, giữa hai người tiến triển hết sức tốt đẹp, ở chung đứng dậy cũng đặc biệt vui vẻ.

“Cái người tên Quan Vũ lần trước gặp mặt anh đó, sáng nay có gọi điện thoại tới công ty, nói muốn hẹn lại thời gian gặp anh, anh cảm thấy hẹn với cô ấy khi nào thì ổn?” Quản gia Hách bưng khay táo mới mua ra, Tạ Mỹ Tiệp cắn một phát, dòn giã lên tiếng.

“Quan cái gì?” Lê Bách Thuần thân thiết thay cô cầm túi quả mơ đi tới, anh biết loại trái cây cô thích ăn nhất chính là quả mơ, nói càng ăn càng cảm thấy ngon.

“Quan Vũ đó...” Miệng Tạ Mỹ Tiệp lại cắn một miếng táo thơm ngon. “Lần trước cùng anh ăn cơm xong, cô gái kia tóc dài, bên ngoài có phong cách nữ sinh.”

Lê Bách Thuần mờ mịt nhìn cô. “Nói như vậy hình như có gặp nhân vật này...”

“Anh ăn cơm với người ta xong, hẹn sau này gặp lại, giờ lại quên sạch như vậy là sao?” Huống chi, mặc kệ anh có ý tứ với đối phương hay không, cũng nên cho đối phương một đáp án rõ ràng chứ? Cô hoàn toàn không tán thành nhũn chân mảy mai.

“Ai bảo lúc ấy em không để ý đến anh... anh bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là gia nhập công ty của em, trở thành hội viên, tiếp nhận sắp xếp của em đi gặp những người kia lại không được giải thích.” Anh tuyệt không dong dong dài, nói thật rõ ràng từng câu từng chữ.

“Hơn nữa, anh đối với phụ nữ trừ em ra, không có chút hứng thú, biến thành như thế này đều là lỗi của em.”

“...” Mặt của cô đỏ lên, không quen với việc lâu lâu anh toát ra một câu nói ngọt ngào như thế.

Cô hiểu được anh vẫn muốn trở lại dĩ vãng ngày xưa, lòng cũng cô cũng rục rịch xao động, không tự chủ được dần dần dựa vào anh, nhưng đến nay vẫn không chịu cho anh một đáp án xác định.

Không phải là trái tim của cô không biết dao động, mà là lòng cô quá tham, nghĩ muốn hưởng thụ sự cưng chiều của anh thêm một chút, hưởng thụ cảm giác yêu đương, cho nên mới chậm chạp không bày tỏ thái độ.

Cô biết mình làm như vậy có chút ích kỷ, nhưng cô làm việc ở trong công ty Thư Ký Tình Yêu, thấy quá trình yêu đương của các đôi nam nữ rất đặc sắc, chính cô cũng muốn có thêm chút kinh nghiệm bản thân.

Xin tha thứ cô là một thiếu nữ có tính tiểu nhân, dù sao năm đó cũng là người lớn hai nhà ghép cô lại thành một đôi, nên cô chỉ muốn thử nghiệm một chút cảm giác yêu đương!

“Thế nào, anh nói như vậy không đúng sao?” Không phát hiện đến việc bản thân nói lời ngon tiếng ngọt gì làm cô mở cờ trong bụng, anh nhũn mày hỏi thăm.

“Cũng không phải là không đúng, nhưng mà tốt nhất anh nên nói rõ ràng với Quan Vũ.” Haiz, tại sao đàn ông đều như vậy chứ? Nếu người ta không có ý nghĩa gì đối với mình, thì nên nói cho rõ ràng, nếu không người con gái đợi chờ lại mang tâm tình rất khó chịu.

“Anh đã cự tuyệt hẹn hò với cô ta, cái này còn chưa đủ nói rõ sao?” Anh nhũn mày, cho là biểu hiện của mình đã đủ rõ ràng.

“... Thật sự xác minh cự tuyệt cô ấy.” Cô nhắm mắt lại, dò xét, muốn tìm một cớ gõ đánh vào đầu cho anh tỉnh lại.

“Được rồi! Nếu cô ấy có gọi điện thoại lại, anh sẽ nói với cô ta là không có hứng thú, đã có đối tượng mới, có thể chứ?” Anh bắt đắc dĩ bày tỏ.

“Lúc đó nên nói uyển chuyển một chút.” Cô thật sự lo lắng anh cá tính thẳng không hiểu được uyển chuyển, sẽ làm bị thương lòng tự ái con gái người ta.

“...” Anh tung hoành trên thương trường tương đối nhiều năm. Trên thương trường có đủ các loại khách hàng khó trị anh gần như cũng gặp qua, chính anh luôn luôn giải quyết mọi việc một cách thuận lợi, làm sao lại có thể thiếu tế nhị? “Em yên tâm, anh hiểu rõ mình nên nói như thế nào.”

“Vậy thì tốt.” Cô hài lòng nhếch khóe môi, nhìn thời gian không sai biệt lắm nên về nhà nghỉ ngơi. “Khuya lắm rồi, em cần phải trở về.”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, lúc này ông Hách đột nhiên đi tới. “Cậu chủ, có khách.”

Chỉ thấy Chu Gia Hào đi theo sau lưng quản gia, trong nháy mắt nhìn thấy Tạ Mỹ Tiệp, rõ ràng mũi chân dừng lại.

“Ách, tôi quấy rầy đến hai người rồi sao?” Thật ra thì trong lòng anh nghĩ, biết Lê Bách Thuần nhiều năm như vậy, chưa từng thấy người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh, hiện tại đột nhiên thấy trong nhà Bách Thuần có một người phụ nữ, anh có chút há hốc mồm.

“Tam bát, cái gì là quấy rầy hay không?”

Lê Bách Thuần khàn giọng bật cười, vội vàng đứng lên giới thiệu cho hai người làm quen. “Người này là vợ của tôi Tạ Mỹ Tiệp. Mỹ Tiệp, đây là nhân viên làm việc với anh tên Chu Gia Hào.”

“Chào anh.” Trên môi Tạ Mỹ Tiệp hiện lên nụ cười, liếc anh một cái sau đó hướng về phía Chu Gia Hào gật đầu. “Anh ấy nói ầu, thật ra thì tôi là vợ trước của anh ấy.”

“À – thì ra cô chính là vợ trước ‘trong truyền thuyết’...”

“Cái tên này, cậu!” Lời anh còn chưa kể xong, Lê Bách Thuần lập tức tiến lên cho anh một cú đánh tức giận. “Cái gì gọi là vợ trước ‘trong truyền thuyết’? Có thể đừng nói chuyện hay không?”

“Lại nữa rồi! Cậu đừng tức giận chứ.” Chu Gia Hào chỉ kém không chạy trốn chết thôi. “Lần sau tôi không dám.”

“Ai ơi, cũng không phải là việc ghê gớm gì, không sao!”

Tạ Mỹ Tiệp thấy hai đấng mày râu giống như hai đứa bé chơi đuổi bắt, vừa bực mình lại vừa buồn cười lên tiếng ngăn cản. “Các người cứ từ từ nói chuyện đi! Tôi đi về trước đây.”

“Đợi đã nào...! Anh đưa em về.” Làm sao Lê Bách Thuần có thể để cô một thân một mình về nhà? Huống chi hiện tại thời gian cũng đã muộn, anh nhất định phải tự mình đưa cô về nhà.

“Không cần đâu! Anh cứ nói chuyện với đồng nghiệp đi, em tự mình về là được rồi.” Cô cũng không phải dạng cô gái yếu đuối như hoa, không cần để ý, cẩn thận che chở như vậy.

“Không được!” Mặt Lê Bách Thuần sưng lên, có chút tức giận rồi. “Chỉ có hai cái cho em chọn, một là hôm nay em ở lại đây, một cái khác là để cho anh đưa em về nhà.”

“... Đâu, nào có người như thế chứ?” Không đúng, từ lúc nào anh lại trở nên bá đạo như vậy rồi? Cô không dám tin kêu lên.

“Cho nên em muốn lựa chọn cái nào?” Anh kiên định hỏi.

“Em... em không biết...” Nhìn khuôn mặt tràn đầy sức quyến rũ của anh, cô nhất thời không biết nên chọn cái nào mới đúng.

“Chú Hách! Chuẩn bị căn phòng giúp Mỹ Tiệp.” Không đợi cô quyết định, Lê Bách Thuần lập tức gọi ông quản gia, vì cô chuẩn bị một căn phòng cho khách ở tạm một đêm.

12. Chương 12: Chương 4 (phần 3)

“Anh đưa em.” Anh phản xạ kéo tay của cô, cho dù đã nhìn cô suốt đêm, anh vẫn cảm giác không đủ, còn muốn lại theo cô để thời gian bên nhau nhiều hơn chút.

“Không, em kiên quyết làm theo mình.”

Cô không phải không nhìn ra anh mệt mỏi, vì vậy sưng mắt lên cự tuyệt.

“Anh muốn chăm sóc em nhiều hơn...” Anh bấu môi, anh như đứa trẻ làm nũng.

“Em hiểu rõ, nhưng bây giờ anh cần nghỉ ngơi cho thật tốt.” Cô vỗ vỗ mu bàn tay anh, trấn an tâm tình của anh. “Tan việc em sẽ trở lại thăm anh, được không?”

“Em thật sẽ đến?” Anh lo lắng hỏi nữa.

“Em đảm bảo.”

Tạ Mỹ Tiệp cảm nhận được anh đang lệ thuộc vào mình, trái tim trở nên ngọt ngào.

Khi cô bước ra khỏi nhà họ Lê thì ánh mặt trời xôn tới mặt, bao phủ khắp cơ thể cô, tâm tình của cô trở nên sáng sủa – năm năm trước có lý do cho nên chia lìa, hôm nay đều đã biến mất không thấy đâu, bây giờ hai người bọn họ đều là kẻ độc thân, vẫn tồn tại lực hút với nhau, như vậy, cô còn do dự cái gì nữa đây?

Không ngờ Tạ Mỹ Tiệp vừa mới đồng ý sau khi tan việc sẽ đến gặp Lê Bách Thuần anh, lập tức nuốt lời rồi.

Vì công ty đang thiết kế phim ngắn tuyên truyền trên mạng, cô bị ông chủ giao phó cùng đi bàn bạc với tổng giám đốc công ty quảng cáo, chuyển đi này thảo luận chi tiết nội dung và ngôi sao quảng cáo, các loại đồ đạc bên ngoài, phải xài nhiều thời gian để tìm được tiếng nói chung, thậm chí khi đèn đường lên cô cũng không phát hiện ra.

“Đại khái chính là như vậy, làm phiền anh.” Thật vất vả hai bên mới căn bản đạt thành nhận thức chung, cô thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười yếu ớt, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt dịu dàng dưới ánh đèn yếu ớt trong phòng ăn càng lộ ra ánh sáng.

“Tiểu thư Tạ, ngàn vạn lần đừng nói như vậy, đây là điều chúng tôi phải làm.” Thiệu Dịch Ngạn đem toàn bộ quá trình thảo luận ghi lại trong laptop, anh khép laptop lại, ngẩng đầu lên nhìn cô gái trước mắt, cảm giác có chút vui sướng ngây ngất.

Đã hơn ba mươi lăm tuổi, bởi vì bận rộn công việc, khiến anh nhiều lần bỏ lỡ những đoạn nhân duyên tốt, hôm nay gặp Tạ Mỹ Tiệp, anh lập tức bị cô hấp dẫn.

Cô suy nghĩ cẩn thận, nói chuyện có nội dung, bên ngoài lại có phong cách, cảm giác là một cô gái thích hợp nên vợ nên chồng, để cho anh vô cùng thưởng thức.

“Như vậy hôm nay chúng ta chỉ nói đến nơi này thôi, tôi đi trước đây.” Cô nhìn đồng hồ đeo tay, trong lòng nghĩ là cô phải nhanh chóng chạy đến nhà họ Lê, nếu không sợ Bách Thuần sẽ đợi quá lâu.

“Đợi chút, xin lỗi tiểu thư Tạ có bạn trai chưa?” Đột nhiên Thiệu Dịch Ngạn gọi cô lại, vội vàng hỏi.

“À?” Cô sững sờ một lát, động tác đứng dậy thoáng tạm ngừng. “Còn chưa có, làm sao thế?”

“Vậy lần tới tôi đây còn có thể gặp mặt cô không?” Chân mày Thiệu Dịch Ngạn vui mừng nhảy lên, anh khó nén hăng hái hỏi.

“Trước khi hợp đồng này kết thúc, ắt hẳn chúng ta phải gặp mặt nhau.”

Tạ Mỹ Tiệp nhú nhú mày, liếc anh một cái đầy đáng yêu, ông chủ đã đem toàn bộ vụ án giao lại cho cô, muốn cô không gặp anh cũng khó khăn.

“Anh không có ý này.” Anh có chút nóng nảy, lớn gan kéo tay của cô. “Anh nói là, lấy thân phận bạn bè thân để gặp mặt.”

Tạ Mỹ Tiệp cuối cùng đã hiểu, anh là đang chứng tỏ mình thích cô, nhưng mà hành động của anh quá mức gấp gáp, có chút hù dọa cô.

“Mọi người đều là bạn bè! Nhưng mà công việc của em khá bề bộn, thời gian có thể không nhiều...” Cô nặn ra nụ cười cứng nhắc, muốn quất tay mình trở về, nhưng lại bị anh vững vàng nắm chặt, cô có chút hồi hộp lo lắng, trên trán xuất hiện chút mồ hôi lạnh.

Không thể nào? Cô chỉ là muốn tìm hiểu thêm về chuyện hẹn hò, làm sao lại biến thành bị người ta theo đuổi?

Huống chi trong lòng cô còn treo lo lắng về Lê Bách Thuần cả đêm chưa chợp mắt, lần này nên thoát thân như thế nào mới đúng?

“Không sao, anh sẽ kiên nhẫn đợi.” Thiệu Dịch Ngạn tỏ rõ tha thiết.

“Nhưng...” Cô lo lắng nhìn quanh hai bên, chỉ sợ trường hợp lúng túng này bị người quen nhìn thấy, cảm giác kia rất xấu hổ!

Ai ngờ tầm mắt của cô có tai có tiến nhìn về phía cửa sổ sát đất trong quán cà phê, phát hiện một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở đằng kia, vẻ mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm cô.

Bách Thuần?!

Làm sao anh biết cô ở nơi này?

Cách cửa sổ thủy tinh tầm mắt Lê Bách Thuần và cô giao nhau, anh nheo mắt lại, anh kéo căng cằm xoay người rời đi.

Tạ Mỹ Tiệp theo phản xạ nghĩ muốn gọi anh, nhưng mới vừa động một cái đã phát hiện ra tay mình bị Thiệu Dịch Ngạn tóm chặt, trong bụng cô hoảng hốt, vội vàng dùng lực hất Thiệu Dịch Ngạn ra.

“Thật xin lỗi Thiệu tiên sinh, tôi đột nhiên có việc gấp cần phải đi trước, về chuyện công việc này hôm nào chúng ta sẽ trò chuyện tiếp.” Trong lòng Tạ Mỹ Tiệp đập loạn, lo sợ không yên.

13. Chương 13: Chương 4 (phần 4)

Gặp quỷ! Bây giờ cô lại có loại ảo giác nắm túi xách đi ra ngoài!

“Tạ tiểu thư!” Thiệu Dịch Ngạn gọi với, cô lại hoàn toàn không dừng bước, vội vàng rời đi.

Khóe miệng Lê Bách Thuần co rút, dạ dày đau thắt, anh nắm chặt hai quả đấm, không cách nào khống chế chân của mình, bước chân càng đạp càng nhanh.

Ước chừng ba, bốn giờ chiều, Lê Bách Thuần cũng đã rời giường rồi, sau khi tỉnh lại anh ngồi yên ở trong phòng một lúc lâu, tính chờ Mỹ Tiệp đến, nhưng đợi đến khi sắc trời bắt đầu tối, nhưng vẫn không thấy được bóng dáng của cô.

Cô đến nơi nào? Chẳng lẽ đã quên chuyện đã từng cam kết với mình rồi?

Cô nói muốn tới thăm nhà anh, làm sao mới rời khỏi chỉ mấy giờ, cô lập tức quên đi chuyện đó?

Cô không để anh ở trong lòng chút nào cả, cho nên mới dễ dàng quên việc đã hẹn với anh như thế?

Đang lúc anh có suy đoán sai lệch, có phải cô có chuyện gì nên trì hoãn, đột nhiên nhận được điện thoại của Chu Gia Hào, nói tại quán cà phê cách nhà anh không xa, có thấy Tạ Mỹ Tiệp và một người đàn ông đang nói chuyện.

Anh thường xuyên tiếp xúc với khách hàng, không nghĩ là hai người khác phái không được gặp mặt trò chuyện với nhau, dù sao hiện tại nam nữ bình quyền, mỗi người đều có cơ hội làm việc, chính anh cũng thường xuyên gặp mặt những khách hàng là nữ.

Nhưng quan trọng là muốn cho Mỹ Tiệp cảm động, anh không có lo lắng nhiều lập tức thay quần áo ra cửa, vội vàng chạy tới quán cà phê này, nghĩ thầm đón cô rồi thuận đường đi ra ngoài dạo chơi cũng tốt, ai biết được mới vừa đứng ở trước cửa quán cà phê, tìm được bóng dáng của cô, nghênh đón anh thế nhưng là chuỗi hình ảnh khiến tâm thần anh rung động.

Người đàn ông kia là ai? Tại sao Mỹ Tiệp lại để cho anh ta cầm tay của cô?

Anh và Mỹ Tiệp từng là vợ chồng, cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, mới cầm tay của cô lại vào ngày hôm qua, nhưng hiện tại, người đàn ông kia lại dễ dàng làm được, hơn nữa còn ở nơi công cộng trước mặt nhiều người.

Cơn ghen tức mãnh liệt sôi trào trong ngực anh, anh không có biện pháp đứng ở chỗ này nhìn Mỹ Tiệp và người đàn ông kia anh em em, đầu óc rối loạn chỉ có một ý niệm, chính là nhanh chóng rời đi, chạy trốn tới một nơi yên tĩnh để không ai thấy anh cực kỳ khổ sở.

Tạ Mỹ Tiệp đuổi theo ra khỏi quán cà phê, trong nháy mắt đó cô xác định không thấy bóng dáng Bách Thuần đâu nữa rồi, cô hồi hộp đứng nhìn xung quanh, rốt cuộc ở khúc quanh phía trước gặp bóng lưng anh đang đi qua.

Cô không chút nghĩ ngợi chạy tới, chạy một đoạn mới đuổi kịp anh.

“Bách Thuần!” Thật vất vả mới kéo được cánh tay của anh, cô thở phào thét lên tiếng. “Làm sao anh biết em tới nơi này?”

“Em có thể hẹn hò với người đàn ông khác ở nơi này, chẳng lẽ anh không thể tới sao?” Anh cũng không nhúc nhích, đến quay đầu lại liếc nhìn cô một cái cũng không chịu, giọng nói mỉa mai và lạnh lẽo trả lời một cách đầy chế nhạo.

Trời ơi, anh quả nhiên đã hiểu lầm. “Không phải như anh nghĩ! Chúng em chỉ đang làm việc...”

“Nói chuyện công việc có cần nắm tay nắm chân thế sao?” Anh châm chọc, lừa anh nói là không có gì chỉ vì công việc? Anh và các cô gái khác đều có thể duy trì cự ly an toàn và lễ phép.

“Anh ta đột nhiên cầm tay của em, em không có...” Cô nóng nảy, cố gắng giải thích cho anh.

“Anh ta cầm tay em... em không biết hát ra sao?” Anh cắn răng, vẫn không nhìn cô như cũ.

“Anh đứng đợi thêm năm giây nữa, sẽ nhìn thấy em hát tay anh ta ra!” Thái độ của anh chọc tức cô, cô tức giận gầm nhẹ với anh.

Lê Bách Thuần cứng đờ, chậm rãi xoay người nhìn cô. “Không cần, em không cần phải diễn trò cho anh xem.”

Diễn trò? Lúc anh đang nhìn cô đùa giỡn cho anh xem là được rồi? Tạ Mỹ Tiệp tức đến nổ tung, gương mặt căng lên đỏ rực, trái tim nhéo đau đến gần như không thể hô hấp được.

“Vì sao em phải diễn trò cho anh xem?” Lòng của cô lạnh lẽo lại, hốc mắt nóng lên, lại khô đến không còn ra nổi một giọt nước mắt.

“Cái này phải hỏi chính em, cũng không phải lần đầu tiên em diễn trò trước mặt anh.” Người đàn ông kia cầm tay cô, hình ảnh mãnh liệt ấy kích thích lý trí Lê Bách Thuần, tất cả câu chữ hoàn toàn không trải qua suy nghĩ chỉnh sửa, xúc động không lựa lời nói.

Tạ Mỹ Tiệp buông cánh tay anh ra, lảo đảo bước lùi một bước.

Phàm là chuyện đi qua nhất định sẽ lưu lại dấu vết, chính cô đã làm nhiều chuyện như thế mà quên mất rồi sao? Cho dù lý do kia là vì để cho anh có một tương lai tốt đẹp, nhưng quay đầu lại cũng chỉ đổi được một câu nói mình đã sai.

“Anh đã cho là như vậy, vậy em cũng không còn gì để nói nữa rồi, thành thật xin lỗi, quấy rầy.” Toàn thân cô không ngừng chế được run lên, trong nháy mắt xoay người, một dòng nhiệt nóng trượt xuống gương mặt, mắt và trái tim cô đều bị đốt nóng.

“Mỹ Tiệp?!”

Cứ như vậy? Cô không muốn giải thích nữa? Cô thừa nhận giữa cô và người đàn ông kia có tình cảm?! Một cổ hoảng hốt nhéo trái tim Lê Bách Thuần, anh vội vàng đưa tay kéo cô.

“Buông em ra.” Muốn so sánh lạnh lùng đúng không? Cô không phải không làm được, cô có thể!

“Không!” Không thể thả! Anh đã buông tay một lần, đổi lấy năm năm cô đơn và khổ sở, còn lần này, nếu anh ngu xuẩn buông tay lần nữa, tuyệt đối sẽ mất nhiều hơn! Chú ý đến đám người đi đường bắt đầu quăng ánh mắt tò mò nhìn về phía bọn họ, lúng túng quyết định dời trận địa trước. “Trước tới nhà anh rồi nói sau.”

“Em không muốn! Buông em ra!” Lòng của cô thật sự rất đau....

“Nói rõ ràng anh lập tức thả, trước trở về với anh rồi nói!”

14. Chương 14: Chương 5 (phần 1)

Cái gì gọi là bắt cóc? Tối nay tất cả người giúp việc nhà họ Lê đều có thể thấy.

Bởi vì khoảng cách từ quán cà phê đến nhà họ Lê không quá xa, ước chừng mười phút đường xe là có thể về đến nơi, cho nên Lê Bách Thuần hao hết tâm lực đem Tạ Mỹ Tiệp không phối hợp lắm nhét vào trong xe, cũng đề ổ khóa xe xuống để cho cô không cách nào ra.

Dọc theo đường đi có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, trong chốc lát cô lại kéo tay lái anh, một lát lại đánh rồi đâm, nguy hiểm là thế nhưng sức chống đỡ anh rất tốt, kỹ thuật cũng giỏi, nếu không sợ rằng không có cách nào về đến nhà một cách an toàn, cũng vì vậy mà anh nóng giận rồi, sau khi về đến nhà anh kéo cô xuống, trực tiếp vác cô lên vai của mình, tỉnh lược đoạn tiết mục lôi kéo giống như ở trên phố.

Khi anh vác Mỹ Tiệp vào trong nhà, toàn bộ người giúp việc trong nhà đều ngu ngốc, quét sân quên quét sân, cầm cây chổi trong tay đứng đờ tại chỗ; cầm khăn lau bình hoa cũng ôm luôn bình hoa, chỉ sợ cổ bình hoa sẽ bị chủ nhân đang tức giận đằng đằng đập nát; mà quần gia Hách còn ngây người như phỗng đứng trong đại sảnh, không biết làm sao.

Lê Bách Thuần vác Tạ Mỹ Tiệp trên vai như vác một túi gạo lớn, mặc kệ cô gào thét như thế nào, đập đá, đánh, anh đều không cử động, hiển nhiên lấy sức lực phải nam phòng thủ dành chiến thắng.

Người làm đang quét sân trừng mắt nhìn, trong lòng không tự chủ được toát ra một câu Os – ách, bây giờ làm như thế nào? Còn chưa tới mười một giờ đã bắt đầu diễn tình tiết hạn chế người xem sao? Tốt như vậy sao?

Người làm ôm bình hoa nghe giọng điệu ngoan cường bên cạnh, kinh ngạc đến mở lớn cái miệng gần như có thể nhét vào trong một quả táo tây – Trời ơi! Cô vẫn cho rằng ông chủ là một người lịch sự nho nhã, tuyệt sẽ không tranh đấu với phụ nữ, nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn không phải như vậy, cô làm việc ở chỗ nguy hiểm như thế này có được hay không?

Về phần chủ Hách, ông từ khiếp sợ không cách nào nói ra, qua một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, bỗng chốc cậu chủ tuôn ra chút hưng phấn thái quá – cố gắng lên cậu chủ! Có thể thoát khỏi cô đơn tới già hay không thì sau trận này có thể xác định rồi!

“Lê Bách Thuần, anh đáng chết, mau buông em xuống!”

Tiếng thét của Tạ Mỹ Tiệp cũng khàn khàn, nhưng vẫn kéo dài tiếng mắng chửi Lê Bách Thuần, cũng lệnh cho anh nhanh thả để cô tự do, đáng tiếc người đàn ông khiêng cô lại giống như không nghe thấy, cô tức giận đưa tay quơ một cái.

Lê Bách Thuần né tránh cú đánh móc của Tạ Mỹ Tiệp một cách gọn gàng, khéo mắt đột nhiên liếc thấy ánh mắt quái dị của đám giúp việc, anh hí mắt một cái, không chút nghĩ ngợi giao phó: “Ông Hách, mang toàn bộ mọi người ra ngoài đi.”

Đáng chết, nhìn Mỹ Tiệp phản ứng kịch liệt như thế, sợ là rất khó ngoan ngoãn ngồi xuống nói chuyện với anh, nhưng nếu một lát nữa bọn họ không khống chế được tâm tình của mình, hai người cãi nhau đến nóc nhà còn bị mọi người nghe được, chẳng phải là mất mặt sao? Anh cũng không muốn trở thành nhân vật chủ đề trong những buổi trò chuyện của người nhàn rỗi, cho nên cứ để mọi người ra khỏi nhà sẽ tốt hơn.

“Dẫn đi ra ngoài? Dẫn tới chỗ nào?” Chủ Hách mặt mày hoang mang.

“Dẫn tới chỗ nào cũng được, nói tóm lại, toàn bộ cút ra ngoài cho tôi, không cho phép ở lại trong nhà!” Lê Bách Thuần trợn trừng mắt, sau khi ném lại một câu, cũng không quay đầu lại vác Tạ Mỹ Tiệp vào trong phòng.

“Đáng chết! Đáng chết, Lê Bách Thuần, buông em ra! Em - ầm!”

Tiếng gào thét cứng rắn của Tạ Mỹ Tiệp bị giam lại bởi tiếng đóng cửa, tất cả mọi người trong phòng khách vô cùng phối hợp ngẩng đầu lên, nhìn đèn thủy tinh rơi xuống chút bụi bặm.

Không ổn! Cậu chủ phát điên, bọn họ nên tranh thủ thời gian lách người đi, để tránh việc tai bay vạ gió!

“Anh làm cái gì thế... Á!” Mới cách một ngày lại trở về căn phòng này, trái tim Tạ Mỹ Tiệp đập rất mạnh, cô tức giận kêu la, bỗng dưng trời đất quay cuồng, cảm giác mình bị ném lên giường.

Ném?

Anh lại dám ném cô?!

Cô tức giận thật, nhếch nhác lấy khuỷu tay chống lên đệm giường, còn không kịp chống thân thể đứng dậy, một người khác rất mạnh mẽ đụng vào làm cô lại ngã ra giường.

“Ừ...” Đáng chết! Anh có biết mình rất nặng hay không, tự nhiên lại áp lên trên người cô như vậy?! Rất đau đó!

“Người đàn ông kia là ai? Em thích anh ta sao? Nếu không tại sao để cho anh ta cầm tay của em?” Lê Bách Thuần nhảy lên giường, dùng thân thể áp chế cô, cũng đôi tay nắm chặt lấy tay của cô cố định trên giường, chặt vắn.

“Dù sao... không phải anh nói em diễn trò hay sao? Vậy em có thích anh ta hay không, tại sao anh ta cầm tay của em, có quan hệ gì đến anh?”

Anh cho rằng anh là gì? Xem cô như phạm nhân tra hỏi sao? Cô tức giận nhìn anh chằm chằm.

“Chẳng qua là anh nói lấy!” Anh hối hận, ở trên xe về nhà anh đã lập tức hối hận.

Năm đó cô diễn trò như thế, hoàn toàn là suy nghĩ vì anh, hơn nữa cô làm ra cái quyết định kia khẳng định cũng không dễ chịu gì, tình huống bây giờ không phải trống đánh xuôi như trước kia, anh không nên, cũng không thể cảm sự kiện đó tới đâm cô tổn thương.

Lý trí của anh nhất thời bị lửa ghen đốt sạch, mới có thể cảm sự kiện kia nói ra, thật sự là cực kỳ kém cỏi!

“Vậy có phải sau khi em đây giết người, phóng hỏa, nói đó là trút cảm xúc ra ngoài, sẽ không có tội?” Cô tức giận đến hồ đồ, hận không thể dùng ánh mắt nóng rực trừng lại anh một cái.

“Thật xin lỗi, là anh không đúng.” Anh bận rộn liên tục xin lỗi. “Anh bảo đảm sau này sẽ không thế nữa.”

Cam đoan của anh thoáng làm dịu lửa giận của cô, cô buồn bực không lên tiếng nhắm mắt lại.

“Người kia... em thích anh ta sao?” Thấy cô không hề phun lửa tung tóe nữa, anh cẩn thận từng li từng tí tiếp tục đề tài trước kia.

“Em nói rồi, em và anh ta chỉ nói chuyện công việc, liên quan gì đến chuyện thích hay không?” Cô thưởng cho anh một cái liếc mắt.

“Vậy tại sao em lại để cho anh ta cầm tay của em?” Được, anh có thể tin tưởng cô không có ý tứ đặc biệt với người đàn ông kia, nhưng bắt tay sao? Anh thật sự rất để ý chuyện này.

15. Chương 15: Chương 5 (phần 2)

“Làm sao em biết anh ta lại đột ngột cầm tay của em?”

Lúc ấy về cơ bản cô có kịp phản ứng không? Hơn nữa giọng điệu của anh ta cũng quá không tốt lành rồi, cô nổi giận nghĩ đến dùng chân đá anh ta, nhưng hai chân lại bị chân của anh giữ chặt, khiến cho cô càng thêm tức giận. “Anh đủ rồi đó! Lại dùng giọng điệu này nói chuyện với em, thì em trở mặt với anh đó.”

Lê Bách Thuần hít một hơi thật sâu, chán nản buông lỏng thần kinh nằm ở trên người của cô.

“Bách Thuần?” Cô cứng đờ, cảm giác tâm tình của anh hình như rất kích động, toàn thân đều khẽ run.

Bây giờ là tình trạng gì?

Cô nhìn chăm chăm trần nhà tim đập mạnh và loạn nhịp, do dụi gờ tay lên, đến gần lưng của anh, chân chờ một lát lại rút tay về, cứ như vậy qua lại nhiều lần, rốt cuộc không chịu được vỗ nhẹ lên lưng của anh.

“Anh có khỏe không?”

Trời ơi, rốt cuộc anh thế nào? Đáy lòng cô không khỏi cảm thấy buồn bực.

“Không tốt.” Anh nằm ở trên người cô, mặc cho cô vỗ nhẹ lưng của mình, sau một lúc khá lâu mới buồn bực lên tiếng: “Anh rất để ý.”

Anh rất để ý? Để ý cái gì?

Đầu của cô thất lại, một lát sau, mới hiểu được anh đang ám chỉ cái gì.

“Anh... để ý anh ta cầm tay của em?”

Không thể nào? Bắt tay là lẽ nghi căn bản...

Được rồi, cô thừa nhận cái cầm tay của Thiệu Dịch Ngạn với cô không phải là kiểu bắt tay xã giao theo lễ nghi thông thường, nhưng anh tất yếu phải để ý như vậy sao?

Nhưng suy nghĩ quẹo một cái, sở dĩ anh để ý như vậy, có phải đại biểu là anh rất quan tâm cô hay không? Trái tim cô ngòn ngọt, nụ cười yếu ớt hiện lên nơi khóe miệng, trong lòng vô cùng thoải mái.

“Dĩ nhiên anh để ý!” Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra chút chua xót rất rõ ràng. “Sau khi tách ra năm năm, anh mới có cơ hội dắt tay của em, tại sao anh ta...”

“Đừng nói.” Cô đưa tay dè môi anh lại, biết anh muốn nói gì tiếp theo...

Làm thế nào? Lòng của cô đã ngọt đến sắp hòa tan rồi.

“Mỹ Tiệp...” Anh chiếm lấy tay của cô, khoảng cách gần như vậy nhìn cô ở trước mặt, đụng vào người cô, tình cảm đè nén nhiều năm bộc phát ra trong khoảnh khắc này, anh khó lòng kiềm chế được mà cúi thấp đầu, kích động cắn nuốt môi của cô.

“Anh nghĩ muốn em.”

Mặt của cô hồng cả lên, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào nụ hôn của anh.

Cảm nhận được cô đồng ý, Lê Bách Thuần vừa hưng phấn lại vừa vui mừng, anh nhẹ nhàng vạch tóc của cô ra, thấy rõ khuôn mặt càng ngày càng xinh đẹp của cô, cảm giác mình là người đàn ông may mắn nhất thế gian.

Trong nháy mắt hơi thở vừa xa lạ lại vừa quen thuộc bao vây hai người, cảm giác lãng quên thật lâu hình như đã trở về rồi...

Quần áo trên người rối rít rơi xuống đất, hai người từ cả người quần áo đầy đủ, giày vò thành không còn ai quan tâm đến chuyện quần áo nữa, càng không để ý đến chuyện có những người khác tồn tại trong ngôi nhà này hay không, bọn họ chỉ muốn hấp thụ nhiệt tình đã lãng quên thật lâu trên người đối phương ...

“Mỹ Tiệp... Mỹ Tiệp của anh.” Anh say sưa mút lấy cánh môi cô trêu đùa, cánh môi nóng rực không ngừng khẽ gọi tên của cô. “Em nhất định không biết anh suy nghĩ về em nhiều thế nào”

“Ừ...” Thân thể nóng bỏng đến gần như hòa tan ra, Tạ Mỹ Tiệp khó nhịn được vươn người lên, dịu dàng khẽ thở. “Em... em cũng rất nhớ anh...” Ở lúc xuân tình lan tràn, rốt cuộc cô cũng chịu thừa nhận cảm giác của

mình đối với anh, từ nay về sau không cần đem tình cảm nồng đậm giấu tận đáy lòng, để cho cô có loại cảm giác thoải mái vì được giải thoát.

Lưỡi của anh di chuyển trên mặt cô, cùng nhau ra vào con đường trơn trượt mập mờ, làm cô căng thẳng kéo cánh tay anh, nhẹ nhàng run lên.

“Còn chưa bắt đầu em đã không chịu nổi?”

Anh khẽ cười trêu chọc, tiếp tục làm chuyện xấu ở trên người cô.

“Đó... em đã thật lâu không có...” Đã lâu rồi cô chưa làm qua chuyện này rồi, làm sao có thể chịu được anh trêu đùa điên cuồng như thế? Cô khẽ nấc thành tiếng, mặt đỏ ửng, không cách nào nói xong, hai chân lại giống như tự nhiên cuốn lấy thân thể anh, tạo thành tư thế mập mờ.

“Cái gì?” Anh giả bộ không hiểu cô đang nói cái gì, trong lòng lại bởi vì cô tự thốt ra lời trong lòng mà mừng như điên.

Anh đã biết, biết cô không phải là một cô gái tùy tiện, cho dù đã ly hôn với anh, cô cũng không dễ dàng lên giường cùng người đàn ông khác.

Sự thật này làm anh càng thêm hưng phấn, anh kéo chân của cô ra, giữa đùi hơi to của cô tìm được chốn đào nguyên có nước chảy róc rách.

“Bách Thuần!” Cô kinh ngạc, theo phản xạ tính kẹp hai chân lại. “Không... không được như vậy.”

“Mở nó ra, ngoan, mở ra cho anh.” Anh thổi một hơi thở trên mặt cô, nhỏ giọng dụ dỗ, cũng cúi người trước nụ hoa hồng trên ngực cô.

“Á...”

Cô không cách nào khống chế được tình triều từ từ tăng cao trong cơ thể, cả người run lên dựa vào anh, đôi nhũ hoa căng cứng hơi ửng hồng lúc này rất đẹp, xem ra cực kỳ mê người. “Anh nhẹ một chút...”

“Anh cũng muốn vậy, nhưng mà anh lại thật sự không dừng lại được.” Anh run một tiếng, cố gắng đè nén kích động nửa thân dưới, dung nhan anh tuần hoàn lại một chỗ.

Năm năm rồi, mỗi lần nửa đêm khuya vắng người nhớ đến cô, anh đều không thể ngủ say, hiện tại cuối cùng cũng có thể thoát khỏi dạng cô đơn đến phát điên kia, lần nữa lấy được cô!

Cô hấp thụ hương thơm của anh không hề có trở ngại gì, cảm giác vừa ướt vừa trơn làm anh kích động lại hưng phấn hơn nhiều.

“Không!” Cô cũng không chịu nổi nữa nghiêng người sang, cử động vô ý này lại làm cho lưng trắng và trơn bóng như tuyết của mình bị anh nhìn thấy một cách trắng trợn.

Thăng mặt không được? Phía sau cũng không tòi! Lê Bách Thuần không buông tha bất kỳ cơ hội trêu chọc cô, đầu lưỡi buồm bình lập tức vuốt ve cái lưng trắng như tuyết.

“Á...” Cảm xúc tê dại trơn trượt này để cho cô phát ra tiếng thét chói tai, cả người nhảy cảm dâng lên tầng da gà.

16. Chương 16: Chương 5 (phần 3)

“Á...” Cảm xúc trơn trượt tê dại kia làm cho cô thét chói tai, da gà khắp người nhảy cảm nổi lên.

“Thích không vợ?” Anh thỏa mãn với phản ứng của cô, ranh mãnh khẽ hỏi.

“Thưa anh, tôi cũng độc thân!” Cô giận dữ quay người lại đối mặt với anh - đáng giận, thế nào cũng làm cho anh được như ý, cô cảm giác mình thật ngốc.

“ Yên tâm, anh sẽ chấm dứt danh hiệu độc thân của em.” Cặp mắt anh chớp động tạo ánh lửa kiên định, nói rõ lời thề son sắt.

Anh kiên quyết làm cho cô cảm động, hai gò má không tự chủ được nổi lên một chút hồng. “Kia...anh chút nữa phải dịu dàng một chút đó!”

Câu thỉnh cầu kia, đơn giản khiến cho toàn thân xương cốt người đàn ông cũng mau mềm yếu, càng khó khống chế sự vọng động của bản thân hơn, hai tay không tự chủ vỗ về chơi đùa cô, khiến cho nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng lên.

“Anh sẽ cố gắng.” Anh mút mỗi tác da thịt mềm mại khắp cả toàn thân cô, cảm thấy cô đã chuẩn bị tốt tiếp nhận mình rồi, cúi đầu thật thấp mút ở môi cô, cái miệng dùng lực một cái, làm ình thẳng tiến vào nơi non nớt đầy nước của cô.

“Ồ...”

Cô gào thét ra tiếng, dùng sức mà ôm lấy anh.

“Thả lỏng, vợ ơi, thả lỏng.” Thật muốn mạng anh, cô chặt chẽ bao quanh lấy anh như vậy, thực sự thực thoải mái, thiếu chút nữa hại anh phát tiết trước thời gian.

Anh hít sâu một cái, ổn định lại, bắt đầu chậm rãi luật động...

Tiếng thở gấp của người đàn ông, tiếng rên rỉ của phụ nữ, tạo nên một cảnh xuân tuyệt mỹ, cho đến hết đêm....

Tạ Mỹ Tiếp cả người đau nhức mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là trần nhà xa lạ, cô ngốc lăng một lúc, chợt từ trên giường nhảy dựng lên.

Đây là nơi nào?

Cô cúi đầu một cái, bỗng nhiên phát hiện trên người mình trần truồng, hơn nữa bên cạnh còn có người nằm...

Bách Thuần?

Tất cả trí nhớ thoáng chốc ủa về tất cả.

Cô cùng anh đã trải qua một đêm tốt đẹp, cảm giác kia đều rất quen thuộc, dường như bọn họ năm năm qua chưa bao giờ từng tách biệt...

Nhớ tới quá trình dạy dỗ đêm qua cả người liền nóng lên, mặt của cô không tự chủ được nóng bỏng không biết bao nhiêu lần.

Ghét ghê! Cảm giác rất thẹn thùng đó ~ (sky: Chị thẹn thùng.... còn em phải tiếp máu~~~)

“Một mình em ở nơi này cười khúc khích cái gì vậy?” Lê Bách Thuần chẳng biết đã tỉnh lại lúc nào, thấy cô đang che khuôn mặt hồng cười khúc khích, một cánh tay lặng lẽ vòng bên eo cô, tò mò hỏi.

“À? Anh đã tỉnh rồi?”

Cô đỏ mặt, ánh mắt nhìn chỗ khác, không dám chống lại tầm mắt của anh.

“Em bây giờ là đang làm sao?” Cảm thấy cô khấn trương, anh buồn cười hếch đuôi lông mày lên. “Vợ đại nhân thân ái, xin hỏi em là đang xấu hổ sao?”

Cô làm sao lại đáng yêu như thế chứ? Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên ân ái, cô cũng sắp ba mươi tuổi rồi, làm sao còn có thể dễ dàng đỏ mặt như vậy được?

“Kia, nào có?” Cô cảm giác độ nóng gương mặt mình tiếp tục bay lên, cơ hồ cũng mau có hơi nước rồi.

“Tốt nhất là không có.” Anh vui vẻ đem cô kéo vào chăn, cũng không quan tâm hai người chưa có rửa mặt, vui vẻ ôm cô ở trong chăn quay cuồng. “Thời gian hãy còn sớm, chúng ta ngủ tiếp một chút.”

“A”- cô sợ hãi kêu, xấu hổ mà đập anh. “Người cũng mấy tuổi rồi, còn giống con nít, không thấy xấu hổ thẹn thùng sao?”

17. Chương 17: Chương 5(tiếp Tục)

“Có cái gì mà xấu hổ? Vợ chồng chúng ta ở chung một chỗ, còn có cái gì không thể nói, không thể làm?” Anh để cô nằm ở trên vai mình, cùng mười ngón tay cô đan vào nhau. “Cho dù chúng ta hiện tại muốn xây tòa thành ở trên cát, chơi trò chơi xây nhà, cũng không ai có quyền nói gì.”

“Cũng đúng...” Nói như vậy cũng không sai, cuộc sống của họ, quần người khác nói chuyện gì? Cô rất nhanh đón nhận lập luận của anh.

“Nói đúng mà thôi!”

Anh giương môi cười một tiếng, thích cô đồng ý ý kiến của mình, điều đó chứng tỏ khoảng cách giữa họ lại gần thêm chút. “Vợ, chúng ta khi nào thì làm lại một lần hôn lễ nữa?”

Sự việc cũng đã như vậy, vì để tránh cho lại có sự việc phòng cà phê phát sinh, anh vẫn là nhanh một chút đem cô “nhốt lại” mới an toàn.

“A?”

Tổ chức hôn lễ? Anh có cầu hôn sao? Cô có nói sẽ gả chưa? Người này không khỏi cũng suy nghĩ nhiều quá đi! “Làm chi muốn tổ chức hôn lễ?”

Lê Bách Thuần vừa nghe, mặt liền tối đen.

“Chúng ta thật khó khăn mới quay lại với nhau, vì sao không tổ chức?” Đáng chết! Cô không phải ăn xong cũng không chịu nhận đi chứ? Anh cũng không phải là bao lợi ích, dùng xong lập tức ném!

Huống chi, anh cũng đều bị cô hung hăng “tàn phá” rồi, cho là “dùng” xong không hài lòng, trả một chút “phí thủ tục” cũng là chuyện đương nhiên a.

Nhưng mà, như đã nói qua, cô phải rất hài lòng mới đúng a! Dù sao cả đêm qua, tiếng rên rỉ của cô cũng không có dừng lại.

Ách, đây hẳn là tiếng kêu vui sướng đi? Trừng mắt nhìn bộ dáng vô tội của cô, anh bỗng nhiên không xác định lắm ngồi dậy.

“Hiện tại rất nhiều nam nữ cũng đều không kết hôn a! Cũng ở chung một chỗ như thường?” Cô cong miệng, rất không hài lòng về lời nói của anh.

Trải qua mấy năm có kinh nghiệm, cô không cho là kết hôn là kết quả duy nhất của chuyện yêu đương, hơn nữa một đêm làm tình liền muốn đem cô về nhà? Nào có chuyện dễ như vậy?

Mấy ngày trước đây, cảm động không ngừng, nhưng cô vẫn không có cả nhận rõ ràng được anh đang theo đuổi mình.

Mặc dù mình không phải là cô gái mới lớn, nhưng phụ nữ bất kể ở độ tuổi nào đều có quyền lợi hưởng thụ tình yêu, một đoạn hôn nhân trước có thể nói nguyên nhân là do gia đình tạo nên, hiện tại cô đã thành thực hơn, tư tưởng không câu nệ nữa, không muốn lại dấn lên vết xe đổ, chỉ muốn vì mình điên cuồng một lần.

“Vậy em em em... Em coi anh là cái gì? Người yêu? Hay là người tình trong bóng tối?” Nghe được cô nói như vậy, Lê Bách Thuần lắp bắp lên tiếng.

“Người yêu? Người tình trong bóng tối?” Cô giật mình, sửng sốt một chút, ý cười tràn đầy đôi mắt. “Cảm giác cũng không tồi nha! Hai loại em đều còn rất ưa thích đây!”

“Em.... Em thay đổi!”

Lê Bách Thuần dùng sức nhắm mắt lại, nghĩ dựa vào cái này để bình phục lại nội tâm đang bị kích động.

“Lời nói tùy tiện như vậy em cũng nói được a? Em lúc trước đơn thuần, ngây thơ đã đi đâu rồi?”

“Em tùy tiện?”

Cô không thể tin mà trừng mắt nhìn anh, nhìn anh đem mình nói thành dạng gì rồi, quả thật nghe không vô, cô cảm tức mà dùng đầu ngón tay nhéo vào vai anh. “Là chính anh đem em bắt tới nhà anh, hơn nữa chưa nói mấy câu đã đem em như vậy lại như vậy, vậy đây ai mới là người tùy tiện chứ?!”

“Hít...” Lê Bách Thuần bị đau mà co rúm lại, lập tức đưa tay chiếm lấy tay cô. “Rất đau a!”

“Nói nhảm! Không đau em nhéo anh làm gì?”

Trong mắt cô phun ra ngọn lửa tức giận, thoát nhìn.... Có phần xinh đẹp rung động lòng người.

“Được, đó là lí do mà em không muốn gả cho anh đi?”

“Anh cầu hôn rồi sao? Không cầu hôn em không gả?”

Tức chết người đi được! Đây là một người đầu gỗ a!

“Vậy anh hiện tại liền cầu hôn em.” Biết sai có thể sửa, tốt hơn là không làm gì hết, anh cầu hôn bổ sung cũng có thể đi?

“Không còn kịp rồi! Một chút thành ý đều không có.” Cô ảo não cầm lấy cái gối K hấn.

“Chết tiệt, em điên rồi sao?” Anh dùng cánh tay ngăn cản công kích của cô, nhưng vẫn bị cái gối đánh trúng mấy lần.

Cô gái này... quả thực được tiện nghi mà còn ương bướng, bắt anh cho ăn còn đánh anh, thật là....thật là.... Đáng chết mê người a!

“Anh không đòi kết hôn, em cũng sẽ không đánh.” Cô nói ra điều kiện.

“Được được, không kết hôn không kết hôn!” Tạm thời không kết hôn, trong lòng anh tăng thêm một phần ngoại lệ, nhưng còn không đến mức nói rõ ràng ra. “Em muốn như thế nào thì như thế đấy, này cũng có thể rồi chứ?”

“Đây cũng không sai biệt lắm.” Cô khẽ hừ một tiếng, để xuống gối đầu, lật người chuẩn bị xuống giường.

18. Chương 18: Chương 5 (hết)

“Em muốn đi đâu?” Đuôi mắt phát hiện cô muốn “bỏ chạy”, anh lập tức chặn ngang chiếm lấy eo cô.

“Thưa anh, tôi còn muốn đi làm!” Thời gian vẫn còn sớm, cô muốn về nhà đổi bộ y phục rồi đến công ty đi làm.

Cô cũng không giống anh là tổng giám đốc, nghĩ muốn lúc nào đi làm thì lúc đó đi làm a....

Ah? Vậy Lê Tĩnh Phương nơi đó làm sao bây giờ? Anh đây là tổng giám đốc không đi làm được không? “Chẳng lẽ anh không cần tới công ty của cha Lê Tĩnh Phương đi làm sao?”

“Em đang ghen à? Giọng điệu thật là chua?” Mơ hồ nghe ra một chút vị chua, anh buồn cười mà nhú mày, lộ ra một hàm răng trắng chế nhạo nói.

“Đâu có. Em làm gì có.” Cô phủ nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không thua kém mà nhanh phiếm hồng.

“Được, được, được, em không có cũng chưa có, về phần công ty quảng cáo bên kia... Anh chuẩn bị từ chức.” Anh làm chuyện xấu ở trên vai cô mót thành một vết hồng, còn chậm rãi mà ném ra một quả lựu đạn.

“A? Đang làm tốt tự dưng sao đòi từ chức? Hơn nữa anh từ chức, vị trí Tổng giám đốc ai làm?” Bất chấp trên vai truyền đến cảm giác tê dại, cô kinh ngạc quay đầu lại trừng anh.

“Bởi vì anh không thể bỏ mặc công ty của mình a, hướng chỉ chồng tương lai của Tĩnh Phương có thể thay thế vị trí Tổng giám đốc”.

Bàn tay Lê Bách Thuần từ phía sau lưng chụp lên chỗ tròn đầy trước người cô, thừa dịp cô thất thần mà “trộm đào”, đôi môi ẩm ướt cũng không có nhân rồi, ở trên gáy trắng nõn của cô hạ xuống những chiếc hôn

vụn vặt, “Vội lại, anh không nỡ bỏ mặc người nào đó ngày ngày đều ngâm mình trong thùng dấm chua, nên mới tính toán từ chức”.

“Anh, anh nói ai ngâm mình trong thùng dấm chua?” Cô híp mắt lại, không muốn thừa nhận người trong miệng anh nói chính là mình.

“Người nào trả lời chính là người đó”. Mặc dù dấm chua này không biết tại sao lại ăn được, nhưng anh thích cô vì mình mà ăn, kia chứng tỏ cô vẫn còn xem trọng anh.

“Em không có!”

“Cô cất cao giọng nói lần thứ hai phủ nhận, lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện anh lại bắt đầu “làm loạn”. “Anh làm gì vậy?”

“Anh muốn một lần nữa”. Trời ạ, anh căn bản không cách nào buông cô ra! Của cô hết thấy đều mê người...

Nếu có thể, anh muốn trở thành gấu koala, ngày ngày dính lên cô, cô đi đến chỗ nào, anh liền dính đến nơi đó, không để cho bất kỳ phần tử nguy hiểm khả nghi nào đến gần cô!

“Làm sao có thể?”

Anh cũng mới nghỉ ngơi không bao lâu, làm sao có thể nhanh như vậy lại muốn rồi chứ. Ngay tại lúc cô không tin tưởng mà trừng to cặp mắt hết sức, không chú ý một cái lại bị anh ném lên giường.

“Lê, Bách, Thuần!”

“Vợ, anh đang khỏe mạnh, không có gì là không thể.” Anh dùng đỉnh dương cương đang tràn trề để ở giữa hai chân cô, dựa vào cái này chứng minh chính mình nói không giả. “Coi như là đến ba ngày ba đêm cũng không vấn đề gì.”

Tạ Mỹ Tiệp đôi mắt đẹp tròn xoe, còn chưa kịp trách anh có suy nghĩ quá mức kỳ cục, liền bị anh kéo chặn bao trùm, cuộc chiến kích tình nóng bỏng lại bắt đầu....

19. Chương 19: Chương 6.1

Chuyện Tạ Mỹ Tiệp không đồng ý kết hôn, đối với Lê Bách Thuần mà nói là bị chấn động khá lớn.

Anh nghĩ rằng cô nguyện ý cùng anh lên giường, liền bày tỏ đã muốn tiếp nhận anh, vậy hai người bọn họ cũng có thể trở lại cuộc sống bình thường ngọt ngào như trước kia, nhưng không nghĩ tới Mỹ Tiệp thế nhưng nói không kết hôn cùng anh, điều này khiến anh đau đầu không dứt.

“Đây có cái gì mà đau đầu? Mình lúc trước đã bảo cậu theo đuổi cô a! Để cho cô ấy cảm nhận được cậu thành tâm nhiệt tình a!” Chu Gia Hào vô lại ở một bên trả lời.

“Nhưng mà cái kia quá không thực tế đi...”

Lê Bách Thuần cảm thấy thứ tình yêu này bây giờ thật khó nắm lấy, hướng chi, bất kể là nói lời ngon tiếng ngọt hay là đưa quà tặng, anh đều cảm thấy quá mức mơ hồ rồi.

“Nhưng mà phụ nữ chính là thích cái không thực tế này.” Chu Gia Hào đảo cặp mắt trắng dã, nói, rốt cuộc muốn anh (CGH) nói như thế nào, anh (LBT) mới minh bạch a? “Cậu không để cho cô ấy cảm giác được cậu còn yêu cô ấy, cô ấy làm sao đáp ứng đi với cậu lên thăm đồ đây?”

Tạ Mỹ Tiệp cùng với những bà chủ gia đình thông thường là không giống nhau, cô có công việc cũng có năng lực nuôi sống chính mình, cũng không cần dựa vào Lê Bách Thuần tới chăm sóc, cho nên tình yêu trong lòng cô mới có thể tăng thêm trọng lượng, thành thứ không thể thay thế.

Mà hiện nay, ở trong lòng Bách Thuần, cô giống như một nữ vương cao cao tại thượng, như vậy nghĩ tới phương thức thuần phục cô tốt nhất, chính là theo sau lưng cô a....

Không, là theo tâm ý của cô, cho cô thứ cô muốn, như vậy cơ hội thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

“..... Nhất định phải như vậy sao?” Lê Bách Thuần lộ ra vẻ mặt khó khăn.

“Nhất định phải như vậy a!” Chu Gia Hào không chút nghĩ ngợi lên tiếng.

“Vậy mình phải theo đuổi như thế nào, mới có thể làm cho cô cảm nhận được tâm ý của mình?”

Ai, suy nghĩ một chút thật đúng là bi ai ai! Anh cũng sắp ba mươi tuổi rồi còn không biết thế nào là theo đuổi một cô gái, cuộc sống đoạn thời gian trước thiệt quả thực là vô ích.

“Rất đơn giản a! Tặng quà, sau đó hẹn cô ăn một bữa cơm lãng mạn a! Tóm lại, khắp nơi cho cô vui mừng, cô ấy tự nhiên sẽ tiếp nhận cậu a”. Đây đối với người thay bạn gái như thay áo như Chu Gia Hào mà nói cũng không phải là chuyện khó, anh hào phóng truyền thụ phương pháp tán gái cho Lê Bách Thuần.

Tiếp nhận anh?

Những lời này nghe rất tốt, cũng làm cho cảm xúc căng thẳng của Lê Bách Thuần bình ổn lại chút.

“Vậy nếu như mình tặng quà cho cô ấy, còn mang cô đi ăn cơm, cô ấy sẽ đồng ý kết hôn với mình?” Anh bắt đầu suy tính mình không phải trước nên thông báo gia trưởng hai bên, sau đó chuẩn bị cho hôn lễ.

“Cậu trước hết cứ theo đuổi đi đã có được hay không? Nhìn chị dâu có phản ứng gì chúng ta lại tiếp tục nghiên cứu a!” Chu Gia Hào nhìn bộ dáng hốt hoảng của anh, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, anh theo Lê Bách Thuần nhưng chưa từng thấy qua bộ dáng như con lừa này, xem ra Bách Thuần thật yêu chị dâu rất nhiều.

“Cậu không phải nói như thế là OK rồi sao, vì cái gì còn phải nghiên cứu lại?” Lê Bách Thuần mi tâm nhíu lại thành nếp nhăn, nghi ngờ hỏi.

“OK thì OK, nhưng cái này cũng không đại biểu cô ấy đồng ý cùng cậu kết hôn a!”

Cho xin đi, mỗi người phụ nữ tâm tính và kết quả mong muốn đều không giống nhau, anh ta cùng chị dâu lại không quen, nào biết cô ấy cần chính là loại nào.

Hơn nữa, lời hứa suông như thế anh ta chắc chắn sẽ không nói cho người bạn tri kỷ này, ngộ nhờ chị dâu đến lúc đó không đồng ý Bách Thuần cầu hôn, vậy anh không phải là tự tìm phiền phức sao? Anh mới không có đàn như vậy đâu!

“Vậy cậu còn nói mình tặng cô ấy đồ vật này nọ, mời cô ăn cơm? Cậu là đang đùa mình sao?” Lê Bách Thuần không vui mà sừng mặt lên.

“...” Chu Gia Hào không biết nói gì.

Thì ra người đàn ông hăm sâu vào tình yêu thì hoàn toàn không có năng lực suy xét, ngay cả anh cho rằng thời gian qua một người thông minh cơ trí như Bách Thuần cũng có một ngày ngu ngốc như vậy, anh còn có thể nói cái gì đây?

Ôi, lực ảnh hưởng của tình yêu thực sự lớn đến khủng khiếp a!

Trong phòng ăn của nhà hàng năm sao lộng lẫy, ánh sáng xinh đẹp, không khí tốt, Tạ Mỹ Tiệp vẻ mặt nghi ngờ mà nhìn Lê Bách Thuần đưa một cái hộp nhỏ đến trước mặt cô.

“Hôm nay cũng không phải là ngày đặc biệt gì, làm gì mà tặng quà cho em?” Cô tò mò cầm lấy cái hộp xem xét, nhưng mà nhìn trái nhìn phải cũng không đoán ra được bên trong chứa cái gì đây.

“Không phải ngày đặc biệt gì thì không thể tặng quà cho em sao?”

Anh từ chối cho ý kiến mà khẽ cười nói.

Lời nói của Gia Hào ở trong đầu anh cuộn lên sóng to gió lớn, anh thận trọng suy tính hồi lâu, mặc dù không cách nào xác định được cảm giác được theo đuổi mà Mỹ Tiệp muốn, nhưng anh vẫn là quyết định ra tay thử nhìn một chút, anh muốn bản thân cô tình tường nhìn đến tâm ý vẫn hồi lại đoạn hôn nhân này.

Lòng cô dạt dào mong đợi mở ra cái hộp, nhìn thấy bên trong là một cái đồng hồ hiệu Piager Possession. “Oa, cái này cũng rất đắt đi!”

“Giá cả không là vấn đề, quan trọng nhất là em thích.” Anh đem đồng hồ lấy ra, đeo ở trên tay cô. “Cái đồng hồ này, ghi lại thời gian anh yêu em.”

Cái đồng hồ này ghi lại thời gian anh yêu cô?

Trời ạ! Lời nói buồn nôn như vậy hẳn cũng nói ra miệng được?

Nhưng mà nghe vào tai cũng rất thoải mái, thật sự dùng rất tốt, làm cô rất cảm động, tim cũng ngọt ngào.

“Anh là từ đâu học được lời nói mờ ám đen tối như vậy a?” Xúc động vẫn xúc động, cô vẫn không nhận được tò mò đặt câu hỏi.

Chẳng lẽ là các loại sách bách khoa toàn thư linh tinh về tình yêu?

Cô bây giờ rất khó tưởng tượng một người làm kinh doanh như anh, ngồi ở trước bàn đọc sách lật xem bách khoa toàn thư về tình yêu....Chỉ mới nghĩ đến hình ảnh kia đã cảm thấy vô cùng mắc cười.

“Em không thích nghe sao?”

Anh không khỏi cảm thấy thất bại, dù sao những lời này là anh tốn cả đêm mới nghĩ ra được những từ ngữ tuyệt diệu kia, mặc dù nói ra có phần không được tự nhiên, nhưng anh lại cảm thấy rất có sáng ý.

“Sẽ không a! Em chỉ là cảm thấy rất kinh ngạc anh sẽ nói như vậy....”

Ánh đèn chiếu rọi ở trên mặt cô, ánh sáng nhu hòa kia làm cho nụ cười lúm đồng tiền của cô càng lộ vẻ xinh đẹp hơn. “Đây là anh tự mình nghĩ, hay là người khác nói cho anh biết?”

“Đương nhiên là anh tự mình nghĩ.”

Còn là suy nghĩ rất lâu! Thiệt là! Khiến cho anh cảm thấy mình nhỏ bé như vậy.

“Ừ hừ.”

Cô khẽ ừ một tiếng, cảm thấy hài lòng mà vuốt ve trang sức mới mang trên cổ tay cô không lâu kia. “Tâm ý của anh em nhận được, cảm ơn anh.”

Chẳng qua là một câu cảm ơn thôi, lại làm cho tâm tình Lê Bách Thuần thật tốt.

Nhìn trên mặt cô nụ cười yếu ớt yên tĩnh, cô hẳn là vui vẻ chứ? Vậy đại kế hoạch hôn nhân của anh rất nhanh sẽ có thể thực hiện được đi....

“Bách Thuần? Trùng hợp như thế anh cũng ở đây?”

20. Chương 20: Chương 6.2

Một đạo giọng nữ đột nhiên vang lên từ bên cạnh bọn họ, đã quấy rầy dòng nước tình yêu thầm kín, hai người đồng thời giương mắt nhìn lên, phản ứng không giống nhau.

“Là Tĩnh Phương a! Em cùng với chồng chưa cưới của em đi ăn cơm sao?”

Lê Bách Thuần cười cùng cô chào hỏi.

Tạ Mỹ Tiệp nhìn thấy Từ Tĩnh Phương, chuyện cũ đã qua cùng một lúc quay lại, năm năm qua từng việc một giống như phi ngựa trước gió ở trong đầu cô nhanh chóng tua lại một lần, làm cô không thôi cảm thán.

“Không có! Em đi cùng với bạn.”

Từ Tĩnh Phương tò mò liếc mắt nhìn Tạ Mỹ Tiệp, nhất thời không có nhận ra cô. “Anh có bạn gái rồi sao? Thật là không biết suy nghĩ, cũng không có nói cho em biết!”

“Bạn gái gì, cô ấy là Mỹ Tiệp a! Là vợ anh, em đã gặp qua rồi không phải sao?” Ai, đứng ở trước mặt cô mà phá hủy bức của anh được không? Anh thế nhưng là một người đàn ông chung tình nhất đấy, trừ bỏ Mỹ Tiệp ra, trong lòng anh chưa từng có bất kỳ người phụ nữ nào khác a!

“Vợ?”

Từ Tĩnh Phương cứng đờ, không dám tin nhìn Mỹ Tiệp suy nghĩ, qua một lúc lâu mới từ trong ấn tượng mơ hồ nhìn ra cô. “Ách, chị dâu, đã lâu không gặp.”

Thực hồngбет a! Không biết được đây có được tính là oan gia ngõ hẹp không? Từ Tĩnh Phương âm thầm kêu khổ.

Chỉ có điều người phụ nữ này thay đổi thật đúng là nhiều, cô nhớ rõ khi lần đầu tiên các cô gặp mặt nhau, Tạ Mỹ Tiệp một bộ dáng nhỏ bé chưa từng thấy qua việc đời, không nghĩ tới mới qua không mấy năm, cô liền trở thành một nữ cường nhân khôn khéo giỏi giang, cũng khó trách bản thân mình không nhận ra trước đó.

Ồi, năm đó bởi vì mình tùy hứng ngang ngược, mới tạo thành hai vợ chồng bọn họ ly hôn, nói thật ra, trong lòng cô thật đúng là áy náy, bây giờ nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ hẹn hò, cô thật tình vì bọn họ cảm thấy vui vẻ.

“Chào cô, xin gọi tôi là Tạ tiểu thư.” Mỹ Tiệp gạt đầu, nụ cười bên môi cũng không có kéo đến trong cặp mắt xinh đẹp kia.

“A...” Từ Tĩnh Phương cười thành tiếng, lúng túng vặn vẹo, thân hơi cúi xuống thấp khẽ ở bên tai Lê Bách Thuần nói: “Ba ba nói anh đưa lên đơn xin từ chức, kia chuyện gì xảy ra?”

“Còn không phải là chuyện từ chức kia thôi.”

Lê Bách Thuần nhún vai, anh tốn năm năm đem công ty trở thành xí nghiệp đứng đầu số một số hai, cũng coi như là báo đáp ơn tri ngộ của Từ Tĩnh Phương năm đó.

“Ở chỗ này nói không tiện, sáng mai gọi điện thoại cho em.” Từ Tĩnh Phương thay đổi không được tính tình đại tiểu thư vênh mặt hất hàm sai khiến, sau khi ghé vào lỗ tai anh bỏ lại câu nói, đứng thẳng người, lễ phép nói: “Vây em đây không quấy rầy hai người dùng cơm, đi trước đây, bái bai.”

Từ Tĩnh Phương tới vội vàng đi cũng vội vã, dường như cho rằng chẳng qua là một nhạc đệm nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, thật ra thì không phải vậy.

“Các người tình cảm vẫn là rất tốt sao, nói chuyện còn lén lút lút lút, là sợ em đây một “người ngoài” nghe được sao?” Tạ Mỹ Tiệp cúi đầu, cắn khối thịt bò bít tết bỏ vào trong miệng, nhai kỹ sau đó nuốt vào cổ họng mới nhàn nhạt cười nhạo nói.

Lê Bách Thuần đang uống chút rượu đỏ, nghe thấy vậy thiếu chút nữa không có đem rượu trong miệng phun ra.

“Này! Em đừng nghĩ sai!”

Anh vội vàng cầm khăn ăn lau khóe miệng không cần thận tràn ra rượu đỏ, vội vàng không kịp giải thích: “Cô ấy là hỏi anh về chuyện từ chức thôi, không phải chuyện phức tạp gì như em nghĩ đâu.”

Thật muốn mạng mà, cô chỉ cần hắt hơi một cái, anh liền giống như là sao Ngưu Lang xoay mình hoảng sợ bất an, vậy tương lai không phải vĩnh viễn không thoát thân được sao? Nhưng mà không quan trọng, người Trung Quốc nói thiệt hay, “Nghe một miệng Đại Phú Quý”, cho dù cuộc sống sau này anh phải nhìn sắc mặt cô để sống qua ngày, anh cũng vui vẻ chịu đựng á!

“Em làm gì ác, có nghĩ gì phức tạp đâu?” Cô liếc anh, đột nhiên cảm thấy một chút cũng không muốn ăn. “Chuyện của anh cùng cô ấy, tôi không xen vào, tôi ăn no rồi.”

Từ Tĩnh Phương là cố ý đi? Cố ý trước mặt cô nói chuyện thăm với Bách Thuần, là sợ bị cô nghe thấy sao? Nhiều năm qua bóng ma trong cô như thế nào cũng không thể bỏ đi cách nhìn được, cho dù biết rõ Từ Tĩnh Phương sẽ phải kết hôn, cô vẫn không tin Tĩnh Phương đã chết tâm với Bách Thuần.

Nghĩ tới đây, giọng điệu của cô liền không tự chủ được thay đổi kém đi, cô biết mình như vậy rất không lễ phép, nhưng chính là như thế nào cũng không chế không được.

“Em mới ăn có một chút làm sao mà no được? Ăn thêm một chút ít nữa không được sao?” Thấy thịt bò bít tết trong đĩa ăn của cô căn bản không mất bao nhiêu, anh rất khó tin cô đã muốn no rồi.

“No rồi thì no rồi, chẳng lẽ anh đau lòng tiền ăn cơm ở đây sao?”

Cô nhúu lại mi tâm, quạt cường từ trong túi xách lấy ra ví tiền, rút ra hai tờ một ngàn. “Vậy tự em cũng có thể trả tiền được!”

“Tạ Mỹ Tiệp!”

Anh bị lửa giận không giải thích được của cô kích động, nổi giận mà bắt lấy cầm tay đang cầm tiền của cô. “Ồ trong mắt em, anh chính là người đàn ông lỗ mũi đôi mắt đều nhỏ như vậy sao?” (Ý TG là nhỏ nhen đó mí bạn...)

Cô cắn môi, nửa tiếng cũng không dám phát ra cổ họng mà nhìn anh, đồng dạng, anh nháy cũng không nháy mắt mà nhìn chăm chăm cô, hai người lớn như vậy mà còn mắt to trừng mắt nhỏ, đưa tới một ít lời bàn tán cùng ánh mắt tò mò của những vị khách bàn ăn xung quanh.

Lê Bách Thuần thì không sao, nhưng anh nghĩ thầm Mỹ Tiệp là một người phụ nữ, da mặt luôn là tương đối mỏng hơn, liền trước tiên buông tay cô ra, tránh cho đưa tới những người nhiều chuyện quan tâm quá độ.

Tạ Mỹ Tiệp thu lại tay của mình, lấy một tay kia xoa bóp cổ tay nơi bị anh bắt đau.

“Không muốn ăn thì đi thôi, anh đưa em về nhà.” Thấy vẻ mặt cô ủy khuất, Lê Bách Thuần hối hận chính mình quá mức kích động, chỉ đành phải để động tác mềm xuống tùy cô.

Tạ Mỹ Tiệp không có cự tuyệt ý tốt của anh, nhưng dọc theo đường đi hai người cũng không lên tiếng nữa, trong xe một bầu không khí buồn bực trì trệ cơ hồ làm cho người ta ngột thở.

Chờ cô xuống xe, Lê Bách Thuần cũng không có lập tức đem xe lái đi, nhìn thấy nhà tôn nho nhỏ của cô có ánh đèn sáng lên, anh thầm thở dài.

Một bữa ăn tối tốt đẹp như thế sao lại thay đổi? Anh muốn cho cô vui vẻ, nhưng rốt cuộc lại làm hư tất cả.

Anh lẳng lặng đoán suy nghĩ khó khăn lúc này của cô, khoảng chừng nửa giờ sau cô tắt đèn, anh mới lái xe đi.

21. Chương 21: Chương 6.3

Nhìn chăm chăm kim phút chậm rãi di chuyển, đã ba giờ rưỡi rồi, Tạ Mỹ Tiệp vẫn không thấy chút xíu buồn ngủ nào, mặc dù đầu óc và thân thể của cô đã mệt mỏi đến kinh khủng, nhưng làm cách nào cũng không chìm vào giấc ngủ được.

Vốn là thời điểm quan trọng đánh dấu tình yêu của họ, vậy mà làm sao lại trở thành thời gian bọn họ cãi nhau? Cảm thấy thật là nực cười.

Kỳ thực cô vẫn cảm nhận được tâm ý của anh, nhưng cũng bởi vì bản thân không giải thích được kiên trì, muốn thử nghiệm mùi vị tình yêu ngọt ngào, cho nên không ngừng đẩy tâm ý tình cảm nồng thắm của anh ra....

Những năm gần đây tính tình của anh sửa lại rất nhiều, không hề giống nhiều năm trước đây tinh thần nặng nề như vậy, nói mấy câu kích thích anh, diễn một màn ngốc ngếch làm trò cho anh nhìn, liền dễ dàng đạt được mục đích lý hôn.

Từ lúc gặp nhau tới nay, anh vẫn tùy ý cho dù phát giận, giở trò vô lại, ngoại trừ lần đó Thiệu Dịch Ngạn nắm tay cô, còn có ngày hôm nay, anh thực sự chưa từng giận dữ với cô.

Cô nghĩ tới, nếu hôm nay đổi chỗ hai người, cô căn bản không cách nào khẳng định mình có thể nhẫn nhịn chịu đối phương cố tình gây sự.

Anh và cô trong lúc đó, bỏ qua một bên chuyện kết hôn là do trong nhà quyết định ra, cho tới nay đều là cô ở chủ đạo tất cả hướng đi, chuyển tới Đài Bắc sinh sống, là chủ ý của cô; quyết định cùng anh ly hôn, càng là cô đơn phương, cho dù cô có lý do chính đáng, vẫn là cô cường thế chủ đạo hết thảy mọi thứ của hai người bọn họ.

Hiện tại anh có tâm muốn hợp lại, chẳng lẽ còn phải lại một lần nữa nghe the nhịp bước của cô để hành động sao?

Cô không biết một người đàn ông có thể chịu được bao nhiêu oan ức, cô chỉ biết mình quả thật đã làm cho anh bị ủy khuất, hơn nữa từ nhỏ đến giờ đều không thay đổi...

Nhớ tiểu học hằng năm được nghỉ hè, cô luôn là chơi đến quên làm bài tập hè, mắt thấy ngày tựu trường sắp tới, sau khi nhập học nhất định thầy giáo lại sẽ đánh một trận, cô gấp đến độ muốn khóc.

Mà lúc này Bách Thuần sẽ gạt cha mẹ hai bên, gạt thầy giáo, len lén hoàn thành vì cô, làm cho cô cảm động.

Vào trung học, cô đi theo mấy bạn học nữ, ồn ào náo nhiệt mà ủng hộ đội trưởng đội bóng rổ của trường, thành thật mà nói đáng tiếc tên kia cũng không có đặc biệt đẹp trai, chính là chơi bóng rổ tương đối khá một chút, nhưng mà cô không có mất hàng ngày cùng các bạn học nữ khác ồn ào, thường thường chạy theo phía sau đội trưởng đội bóng rổ, nên như thế, bài tập của cô cũng không sai biệt lắm đều là Bách Thuần vì cô mà làm, cuối kì còn phải lấy một chữ “Ưu”.

Thời cao trung, cô mê luyện những người đẹp trai học giỏi như hội trưởng hội học sinh, ép buộc Bách Thuần thay cô viết thư tình, thậm chí chơi xấu mà muốn anh phải giúp mình đem thư tình giao cho hội trưởng hội học sinh....

Mọi việc xấu như vậy, cô hiện tại nghĩ lại cũng cảm thấy cực kì xấu hổ, nhưng đây hết thảy, Bách Thuần hoàn toàn không thèm để ý, cuối cùng còn cưới cô, ôi, đây như ác nữ áp bức anh gần nửa đời rồi, anh oan ức còn chưa đủ nhiều sao?

Nhưng đây nhìn như cô áp đảo cường thế tuyệt đối, trong lòng lại rất rõ ràng, trên đời này chỉ có anh có thể ỉn chơi xấu như vậy, tùy hứng, chỉ cần có anh ở đây, cô đã cảm thấy cho dù trời có sụp xuống cũng sẽ có anh vì mình chống đỡ, vì vậy khi cha mẹ hai bên đề nghị hai người kết hôn, cô hoàn toàn không lo lắng liên gặt đầu, trong lòng thậm chí còn có tia vui sướng.

Chỉ cần có anh ở đó, cô làm cái gì cũng không sợ a!

Cuộc sống sau khi cưới tiến vào thời kì bình yên, không còn giống như thời kì học sinh điên cuồng, cô bắt đầu từ từ nhận ra tình cảm của mình đối với anh, không phải là loại nhiệt huyết mê mẩn đó, mà là không dễ dàng nói ra khỏi miệng, chôn thật sâu ở trong lòng, lại không chút nào che dấu biểu hiện ở từng chi tiết trong sinh hoạt.

Bận rộn công việc một ngày sau đó về nhà, anh sẽ giúp cô lựa chọn món rau, giúp cô cùng nhau nấu bữa tối, rửa chén, giặt quần áo, lau nhà, tất cả mọi việc trong nhà anh gần như một mình ôm hết, biết cô mùa đông tới tay chân sẽ lạnh như băng, anh còn có thể vì cô mà xoa bóp tay chân, cho đến khi cô ấm lên ngủ rồi mới thôi....

Những chuyện này cô đều ghi tạc trong lòng, đối với anh lệ thuộc cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Cô rất cuộc cũng biết sự lệ thuộc của bản thân đối với anh đã sánh ngang cùng với tình yêu, đó là khi còn bé còn chưa hiểu chuyện, đã trở thành tình yêu, so sánh anh đối với mình bỏ ra, cô cũng thật lòng mà nghĩ báo đáp, vì vậy khi mà Từ Tĩnh Phương tới nhà tìm cô, cô cơ hồ gần như không có suy xét lâu lắm, liền đối với anh diễn ra một màn trò cười kia, sau đó cùng anh ly hôn.

Nghĩ tới đây, cô đã rơi lệ đầy mặt.

22. Chương 22: Chương 6.4

Tình ý anh đối với mình, căn bản là rõ ràng rành, không che đậy mà lộ ra trước mặt mình, cô vì cái gì còn muốn ngu ngốc mà truy cầu tình yêu bị chính bản thân ngu muội che dấu tình yêu đây?

Khẽ vuốt ve bề mặt đồng hồ trên tay, đồng hồ này thật có thể ghi lại thời gian anh yêu cô, nhưng, trước khi ở tại đây cái này còn chưa bắt đầu ghi chép, tình yêu của bọn họ, đã sớm lặng lẽ nở rộ.

Trong sân nhà im ắng to lớn, trong đó có một bóng dáng cô tịch đi qua đi lại, bây giờ đã là ba giờ khuya vắng người.

Anh như thế này đau khổ chờ đợi một người phụ nữ, đáng giá không?

Nhìn ánh trăng trên bầu trời, trăng sáng tỏ không cách nào cho anh câu trả lời, nhưng câu trả lời này đã sớm ở trong lòng anh.

Từ khi anh có ký ức đến nay, bên cạnh anh vẫn luôn luôn có Mỹ Tiệp tồn tại, ăn cơm cũng tốt, chơi đùa cũng được, thậm chí ngay cả bị mắng cũng cùng nhau, anh tin tưởng mình đời này, duyên phận cùng bất cứ người nào, cũng không có cách nào giống Mỹ Tiệp lâu dài như vậy.

Có lẽ Mỹ Tiệp không nhớ rõ, vào lúc ước chừng 4, 5 tuổi, có một lần người nhà dẫn bọn anh ra biển chơi, anh và Mỹ Tiệp ở trên bờ cát xây tòa thành, bây giờ nhìn lại một tòa thành có thể tầm thường đến bất ngờ, nhưng lúc đó lại cảm thấy là một tòa thành lộng lẫy.

“Bách Thuần! Mình là nữ hoàng, mình lệnh cho bạn làm thị vệ của mình!” Tạ Mỹ Tiệp mặc áo quần bơi nhỏ màu hồng, giả bộ giống một nữ vương vui vẻ cầm một cành cây khô, chỉ vào anh ra lệnh.

“Tại sao muốn mình làm thị vệ?”

Mặc dù còn là đứa bé trai nhỏ tuổi nhưng anh cũng có tôn nghiêm, không cam lòng làm chức thị vệ nhỏ nhỏ. “Nếu cậu làm nữ vương thì mình muốn làm Quốc vương”.

“Một quốc gia làm sao có thể có hai vương đây?” Mỹ Tiệp lộ ra vẻ mặt không thể tin được, hai hàng lông mày không tự chủ được nhíu lại. “Nói như vậy, đó là muốn Quốc Vương nghe Nữ Vương hay Nữ Vương nghe Quốc Vương đây?”

Câu từ ngây thơ đưa tới mọi người trong nhà một trận cười to, lúc ấy anh trai họ so với bọn anh lớn tuổi hơn nhiều liền đưa ra đề nghị: “Một quốc gia không thể có hai vương, nhưng có thể có Quốc Vương cùng Hoàng Hậu a! Không bằng hai em một người làm Quốc Vương, một người làm Hoàng Hậu, thiên hạ liền thái bình!”

Quốc Vương và Hoàng Hậu? Đây là Quốc Vương lớn hơn, hay là Hoàng Hậu lớn hơn đây a?

“Lớn bằng nhau a! Quốc Vương yêu Hoàng Hậu, Hoàng Hậu tôn trọng Quốc Vương, hai người tương thân tương ái, quốc gia mới có thể cường đại.”

“Được rồi! Vậy em làm Hoàng Hậu, Bách Thuần làm Quốc Vương, này, vậy cậu phải yêu mình đó!” Cô gái ngây thơ rất nhanh bị thuyết phục, vứt bỏ cành cây trong tay, chạy tới cùng đứa bé trai tay trong tay.

“Ừm!” Đứa bé trai nhìn nụ cười trên mặt cô bé, dùng sức gật đầu một cái, sau đó ngây ngốc cười.

Nghĩ tới đây, Lê Bách Thuần khéo miệng không tự chủ giương lên.

Anh vẫn tuân thủ ước hẹn của mình, tình yêu đối với cô cũng không có giảm bớt đi nửa phần nào.

Có lẽ anh từng bị mê hoặc, đoạn năm tháng sau khi li hôn chia lìa kia, anh cho là mình buông xuống được tình yêu bị Mỹ Tiệp tự tay cắt đứt, nhưng anh sai lầm rồi, hơn nữa còn mắc lỗi vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi gặp lại anh mới biết, chính mình căn bản dường như chưa từng quên đi lời nói đùa kia, lại làm cho tâm tính anh vô cùng vui vẻ bỏ vào đáy lòng sâu nhất cam kết.

Mỹ Tiệp là tùy hứng, nhưng cô cũng chưa từng làm ra bất cứ thương tổn nào cho anh.

Cô muốn ly hôn, không phải vì chính cô, mà là vì anh; lúc trong nhà hàng tức giận, cũng vì là Tĩnh Phương đột nhiên xuất hiện, sau đó cùng anh làm ra hành động dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm như vậy...

Hết thấy mọi thứ, cô cũng là vì anh.

Anh không tin cô như vậy, đối với mình một chút tình cảm cũng không có.

Anh nguyên ý chờ thêm, đến khi cô lại lần nữa gạt đầu, đáp ứng làm cô dâu của anh.

23. Chương 23: Chương 7.1

“Tiểu thư, ngày hôm qua cậu đi ăn trộm sao?”

Nhìn chằm chằm vết thâm quầng rõ ràng dưới mắt Tạ Mỹ Tiệp, Quan Diễm Diễm quả thực bị dọa sợ, cầm lấy cánh tay của cô dứt khoát hỏi tới cùng. “Đôi mắt thâm quầng kia ngay cả phần cũng không che phủ được!”

“A..”

Tạ Mỹ Tiệp yếu ớt nặn ra một nụ cười gượng, không tiện giải thích bản thân vì sao mất ngủ. “Ngủ không ngon mà thôi, không có việc gì đâu.”

“Như thế thì tốt rồi.”

Quan Diễm Diễm cũng không dễ bị lừa gạt như vậy, chẳng qua cô cũng không tính vạch trần lời nói dối của bạn tốt. “Ông chủ muốn cậu phụ trách việc quảng cáo kia, cậu cùng phía bên kia đã nói chuyện qua chưa?”

“Đại khái đã nói chuyện ổn thỏa, chỉ còn lại một số phần chi tiết còn chưa có xác định được.”

“Tốt nhất nhanh lên một chút á! Ông chủ hôm qua còn cùng mình nói qua chuyện đó, mình xem cậu phải khẩn trương nhanh chân lên”. Quan Diễm Diễm cũng không hi vọng bạn tốt bị ông chủ la, liền có ý tốt nhắc nhở cô.

“OK OK, mình sẽ lên lịch hẹn gặp anh Thiệu, cũng rất nhanh là có thể bắt đầu”. Chẳng qua vừa nghĩ tới liên lạc cùng với Thiệu Dịch Ngạn, tâm tình của cô liền không vui.

Tên kia đối với cô dường như rất có thiện cảm, nhưng chỉ cần mình giữ vững nguyên tắc, không đáp ứng, không thỏa hiệp, không chấp nhận lời ngon tiếng ngọt, sau đó tỏ rõ thái độ, tin tưởng anh Thiệu cũng sẽ không kéo dài dây dưa mới đúng.

Đang lúc hai cô gái trò chuyện đến không chú ý xung quanh, cô gái trực lễ tân đột nhiên đàm tới.

“Chị Tạ, có một bà lão ... ách, cảm hai con gà nói muốn tìm chị.” Cô gái trực lễ tân hơi có vẻ cà lăm mà truyền đạt tin tức.

“Con gà?”

Tạ Mỹ Tiệp kinh ngạc mà trừng lớn hai mắt, không hiểu mà liếc mắt nhìn Quan Diễm Diễm, thấy cô nhún nhún vai, cô cũng chỉ có ý tốt mà cầm bộ đàm tiếp tục hỏi: “Ách, cô có hỏi bác ấy là ai không?”

“Bác ấy hình như nói bác là mẹ của cô.”

“Mẹ, mẹ người đến là tốt rồi, làm chi còn mang theo con gà a?” Dẫn mẹ tiến vào trong phòng làm việc, Tạ Mỹ Tiệp cảm thấy thật là đau đầu! Cô hiểu mẹ thương yêu cô, nhưng mang theo con gà lên Đài Bắc

Ách, cô chỉ nghĩ đùa cái động chui người vào!

“Con biết cái gì? Đây chính là con gà vô địch, có nhận giải!” Mẹ Tạ Ngô Thục Hoa mở miệng trách mắng, trách con gái không biết nhìn hàng. “Mẹ đặc biệt cầm lên cho con để bồi bổ một chút, nhìn con gầy thành như vậy, là như thế nào, chưa ăn cơm phải không?”

“... Hiện tại không lưu hành mập nữa rồi mẹ!” Cô không nhịn được la lên.

“Mặc kệ! Mẹ vẫn cảm thấy con quá gầy.”

Ngô Thục Hoa đã cột chắc con gà, để xuống trên mặt đất, tiếp tục nói: “Đúng rồi, con gần đây có khỏe không?”

“Cũng được a! Cùng bình thường không sai biệt lắm.”

Cô vừa nhìn lịch làm việc, vừa nói chuyện với mẹ.

“Kia, có hay không có đối tượng mới?” Nói cái đến đây, Ngô Thục Hoa liền buồn bã, con gái là một người cực tốt, thế nhưng lại rơi vào kết cục ly hôn, cô nguyên tưởng rằng Bách Thuần nhà hàng xóm sẽ cùng con gái ở chung cả đời, không nghĩ tới...

Ai, tóm lại tạo hóa trêu người a!

“Ách...”

Lần này nên nói như thế nào? Có muốn hay không nói thật với mẹ, nói cô hiện tại thật ra lại cùng Bách Thuần “lộn xộn” ở cùng một chỗ? Như vậy không biết liệu tim mẹ có bị tê liệt hay không? “Cũng không có đối tượng nào, con một mình một người cũng không sao a!”

Không được, vẫn là đừng nói hay hơn, cô hôm qua mới cùng Bách Thuần huyên náo không quá vui vẻ, anh nói không chừng đã tức đến không muốn để ý đến cô, cô có thể nào lại cùng mẹ nói mình và Bách Thuần đã muốn “Ấm Độ Trần Thương” rồi.

Này dù sao cũng không thể a!

“Cái gì một người không tệ chứ? Phụ nữ nhất định phải có người chiếu cố, nếu không sau này về già làm sao bây giờ? Cô đơn không chỗ nương tựa a!” Ngô Thục Hoa quan niệm tương đối bảo thủ, cho rằng phụ nữ chính là phải có gia đình, sau đó giúp chồng dạy con.

Hơn nữa với tư tưởng người Trung Quốc mà nói, phụ nữ không có lập gia đình chính là không thể nào tiến vào bài vị tổ tông, vậy sau này ai sẽ thờ cúng cô a? Ngô Thục Hoa suy nghĩ một chút đã cảm thấy khó chịu.

“Con thật sự rất tốt mà mẹ!”

Cảm giác vô lực thật sâu bao phủ trong trái tim cô, tình thương của mẹ đơn giản vốn có áp lực, cô còn có thể nói cái gì đây? Chỉ có thể toàn bộ tiếp nhận.

“Được được được, khỏe mạnh là tốt rồi!”

Ngô Thục Hoa cả đời đều sinh hoạt tại nơi dân gian thôn quê bảo thủ, tự nhiên nói không lại con gái kiêu sống trên thành thị, huống chi con gái đều nói như vậy, cô cũng chỉ cần đồng ý là tốt rồi. “Con cũng đừng ngại mẹ dài dòng, mẹ chẳng qua là lo lắng cho con.”

“Con biết rõ, cảm ơn mẹ.”

Cô bước tới ôm mẹ hôn một cái, vành mắt hơi hơi nóng lên.

Trên đời chỉ có mẹ là tốt, có người mẹ nào không xem con cái giống như là bảo bối đâu, mặc dù cô còn chưa có làm mẹ, nhưng là có thể cảm nhận được mẹ đối với con gái yêu quý, là sâu xa mà vĩ đại như vậy.

“Được rồi được rồi, lớn như vậy còn làm nũng, con có xấu hổ thẹn thùng không a?” Ngô Thục Hoa nét mặt vui tươi, lấy đầu ngón tay chọc vào gò má của cô, trêu chọc cô vui vẻ.

“Ha, mẹ người làm chỉ cười người ta a!” Cô giống như một cô gái nhỏ vui vẻ làm nũng với mẹ.

Cốc cốc!

Đang lúc hai mẹ con đắm chìm trong thế giới thân tình, cửa phòng làm việc đột nhiên bị gõ, ngay sau đó truyền đến thanh âm của cô gái trực lễ tân. “Chị Tạ, có hoa của chị a! Hơn nữa còn là hoa rất đẹp! Nhất định rất đắt...”

“Hoa?” Cô không hiểu đi đến cạnh cửa, mở cửa, nhận lấy một bó hoa.

“Ai tặng hoa cho con a?” Ngô Thục Hoa cũng tò mò bu lại.

“Không biết...” Trong bó hoa có tờ thiệp nhỏ, cô nhờ Ngô Thục Hoa cầm giúp cô bó hoa, chính mình lại cầm lên tấm thiệp nhỏ quan sát...

“Đừng nóng giận, thật xin lỗi.”

Cô bỗng chốc liền đỏ mặt đem tấm thiệp đóng lại, không để cho Ngô Thục Hoa nhìn thấy.

“Con làm chi giấu đi? Rất cuộc là người nào tặng a?” Ngô Thục Hoa cũng tò mò, dúi cô để hỏi không ngừng.

“Không có gì! Một người bạn tốt mà thôi.”

Lê Bách Thuần trời đánh này, tặng hoa cũng chọn được thời gian thật chuẩn xác a, đúng lúc chọn khi mẹ tới chơi thì đưa đến, hại cô trong lòng căng thẳng đến thiếu chút nữa nói không ra lời.

“Bạn tốt làm chi đưa hoa cho con?” Ngô Thục Hoa mặc dù chưa từng thấy qua việc đời, nhưng cũng không có dễ bị lừa như vậy.

A, rất cuộc là người con trai nào đối với con gái nhà mình có hứng thú a? Cô thật muốn biết.

“Đây là lễ nghi giao tiếp cơ bản a! Mẹ chớ suy nghĩ nhiều đi.” Tạ Mỹ Tiệp mồ hôi lạnh toát ra không ngừng, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười trước sau như một, chỉ sợ bị mẹ nhìn ra đầu mối.

“Quên đi, mẹ cũng lười cùng con nói thêm cái gì.”

Ngô Thục Hoa trở lại chỗ ngồi xong, cần nhằn nói nhớ mãi. “Con cũng đã lớn như vậy, con gái thông thường đã sớm làm mẹ, chính con nhìn mà làm đi.”

Cái gì mà con gái bình thường đều đã làm mẹ?

Mẹ là ý nói cô không bình thường sao?

Vài con quạ đen bay qua đỉnh đầu, cô có cảm giác bị xem thường.

“Mẹ, con biết mình đang làm cái gì.” Cảm thán một câu, cô biết rõ mẹ không yên lòng về cô, cho nên không thể làm gì khác là trên miệng phải an ủi mẹ bớt buồn.

“Biết là tốt rồi, mẹ tối nay ngủ lại chỗ của con có được không?” Ngô Thục Hoa lười nói tiếp nữa, lại nói nữa, con gái không sai biệt lắm muốn nổi giận nữa rồi!

“Dĩ nhiên có thể, nhưng mà tối nay con mới có thể trở về.” Cô một chút nữa còn muốn cùng Thiệu Dịch Ngạn hẹn gặp bàn về nội dung quảng cáo, sợ rằng cô không có biện pháp về nhà sớm một chút.

“Không sao, mẹ cũng không phải là đứa trẻ, mẹ có thể tự giải quyết được.”

Tạ Mỹ Tiệp quả thực bởi vì chuyện của công ty mà lỡ thời gian về nhà, nhưng cô không nghĩ tới Lê Bách Thuần thế nhưng đến chỗ ở của cô tìm cô, cho nên cùng mẹ vừa vịn chạm mặt.

24. Chương 24: Chương 7.2

Tạ Mỹ Tiệp quả thực bởi vì chuyện của công ty mà lỡ thời gian về nhà, nhưng cô không nghĩ tới Lê Bách Thuần thế nhưng đến chỗ ở của cô tìm cô, cho nên cùng mẹ vừa vịn chạm mặt.

“Bách Thuần? Con tới tìm Mỹ Tiệp?”

Ngô Thục Hoa mở cửa, nhìn thấy Lê Bách Thuần, trong nháy mắt cả người giống như bị thiên lôi đánh tới, còn cho là mình bị hoa mắt rồi!

“Mẹ?”

Cùng một loại kinh ngạc như Ngô Thục Hoa, Lê Bách Thuần phản ứng đơn giản có thể dùng kinh sợ để hình dung. “Mẹ làm sao lại tới Đài Bắc?”

“Bác tới xem một chút Mỹ Tiệp a, nó không có về nhà một chút.” Ngô Thục Hoa giải thích. “Có điều, con và Mỹ Tiệp cũng đã ly hôn lâu như vậy, lại vẫn nguyện ý gọi bác một tiếng mẹ ư?”

“Mẹ, người từ nhỏ đối với con chăm sóc có thừa, coi như con không có cùng Mỹ Tiệp kết hôn, người vĩnh viễn đều là mẹ cũng con a!” Anh cảm tính mà trình bày nói.

“Tốt tốt tốt...”

Ngô Thục Hoa cảm động cực kỳ, đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân anh sợ hãi xuất hiện ở đây, liền tính thăm dò mà thử hỏi: “Con tới tìm Mỹ Tiệp? Các con còn liên lạc?”

Cô nhớ rõ lúc trước chồng có nói qua, Bách Thuần gọi điện thoại về trong nhà để hỏi phương thức liên lạc với Mỹ Tiệp, nhưng lại bị chồng cô hung hăng nạt ọt hỏi, biết được chồng đối xử với Bách Thuần như vậy, Ngô Thục Hoa cũng giận ông ấy thật lâu, dù sao Bách Thuần cũng giống như một người con trai của cô, nếu có thể cùng Mỹ Tiệp một lần nữa ở chung một chỗ tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu duyên phận đã hết, cũng không cần thiết cấp cho anh sắc mặt như vậy.

Huống chi sự tình hôn nhân này, như người uống nước lạnh ấm tự hiểu, tuy Mỹ Tiệp không có đem lý do ly hôn nói rõ ràng được, nhưng bà cũng không có hỏi nhiều, dù sao đứa nhỏ cũng đã trưởng thành, sẽ tự làm chủ được, cũng đã trải qua suy tính cặn kẽ.

“Dạ, khoảng chừng 1, 2 tháng trước mới bắt đầu liên lạc lại.” Ôi, tình huống hiện tại tựa hồ trở nên phức tạp hơn hẳn, anh cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

“Như vậy a, đừng đứng như vậy, trước cứ vào đây nói chuyện đã.” Ngô Thục Hoa gọi anh vào nhà, a, bà còn có thật nhiều vấn đề muốn hỏi anh đây.

Anh đi vào trong nhà, ngồi vào ghế, thấy Ngô Thục Hoa vội vàng pha nước cho anh, anh liền nói: “Mẹ, mẹ không cần như vậy đâu.”

“Một ly nước mà thôi, không vội, không vội.” Ngô Thục Hoa ngồi xuống ở bên cạnh anh, tính tính toán toán cũng năm, sáu năm chưa có gặp lại anh, bà cẩn thận quan sát anh, hài lòng nói: “Con dường như cùng trước kia không quá giống nhau, công việc có thuận lợi không?”

“Dạ, tự con mở nhà xưởng in ấn, buôn bán cũng ổn.” Anh khiêm tốn nói.

“Vợ con đâu? Con đã tái hôn chưa?” Ngô Thục Hoa tuy rằng trong bụng cảm thán, lại vẫn quan tâm thăm dò.

Lê Bách Thuần lắc đầu.

“Mỹ Tiệp không chịu gả cho con.”

“Hả?”

Ngô Thục Hoa kinh ngạc không thôi, như thế nào vòng vòng lượn lượn lại quay trở về con gái của mình? “Con? Còn muốn Mỹ Tiệp?”

Này giữa hai đứa là chuyện gì xảy ra a? Nếu biết phải có ngày hôm nay, ban đầu cần gì phải ly dị, làm cho người thân hai nhà gà bay chó sủa?

“Vâng, là lỗi của con đối với cô ấy...”

Lê Bách Thuần đem nguyên nhân mình và Mỹ Tiệp ly hôn nói cho Ngô Thục Hoa một lần rõ ràng, chỉ thấy người già như bà hai mắt đỏ đẫm, thật lâu không cách nào khôi phục.

“Mẹ? Mẹ có khỏe không?”

Nguy rồi! Mẹ thoát nhìn bị đá kích không nhỏ đây.

“Con là nói... bởi vì con gái của ông chủ con thích con, tìm tới Mỹ Tiệp nói điều kiện, cho nên Mỹ Tiệp mới đem con nhường cho cô ta, sau đó con bây giờ hiểu rõ chân tướng, muốn đem Mỹ Tiệp cưới trở lại, là như thế này không sai đi?” Oa! Theo như phim nhiều tập cũng phức tạp rồi ren như vậy đây!

Cô không nghĩ tới con gái vì để cho chồng có tương lai tốt hơn, cho nên lại hy sinh hạnh phúc của mình, nghe qua rất ngu đi, nhưng nếu đổi thành bà, có lẽ cũng sẽ cùng Mỹ Tiệp có quyết định giống nhau.

Nói chung có thể hình dung phụ nữ bằng một câu, ngu ngốc a!

“Dạ.” Anh gật đầu, uống một ngụm nước, hai tay nắm chặt ly. “Nhưng mà cô ấy đến bây giờ còn là không chịu bằng lòng, hơn nữa giống như có người đàn ông khác cũng đang đeo đuổi cô ấy.”

Ai, anh khi nào mới có thể lại đem cô ấy lấy về nhà đây?

“Người khác?”

Đột nhiên nhớ tới Mỹ Tiệp ở trong phòng làm việc nhận được hoa, Ngô Thục Hoa có chút đồng cảm mà gật đầu. “Vậy cũng có thể, hôm nay có người tặng hoa đến công ty của nó mà! Mẹ hỏi nó là ai đưa, nó đều không nói.”

Lê Bách Thuần cứng đờ, đưa tay gãi ót, kéo ra một nụ cười không được tự nhiên. “Kia hoa là con tặng!”

“A?” Ngô Thục Hoa lại ngây người, này phong cách lúc trước của lớp người trẻ sẽ tặng hoa cho phụ nữ? Như vậy có chút thần kỳ á. “Con tặng?”

“Bởi vì ngày hôm qua chúng con có chút hơi không vui, cho nên con mới mua hoa tặng cô ấy...”

Mẹ vợ trước cùng con rể hàn huyên một lúc lâu, Ngô Thục Hoa cũng coi là biết rõ ràng tất cả nguyên nhân hậu quả, bà động viên Bách Thuần cố lên, muốn anh ra sức đem vợ trước đoạt về, hai người đợi một lúc lâu, lại chậm trễ không thấy Mỹ Tiệp về nhà, cuối cùng Lê Bách Thuần không thể làm gì khác hơn đành phải tạm biệt mẹ vợ trước, rời đi.

Lê Bách Thuần mặc dù không có cùng Tạ Mỹ Tiệp đứng lúc gặp nhau, nhưng anh có linh cảm Mỹ Tiệp sẽ chủ động tìm anh.

25. Chương 25: Chương 7.3:

Quả nhiên buổi trưa ngày hôm sau, Tạ Mỹ Tiệp không chờ được mà hẹn anh đến phòng làm việc TALKTALK của cô.

Cơ hội này anh cầu còn không được, tự nhiên vui mừng mà đi, cho dù phòng làm việc của cô là đầm rồng hang hổ, anh cũng phải ra sức mà xông vào một lần.

“Anh anh anh... anh thế nhưng mà lại đem toàn bộ chuyện của chúng ta nói ẹ em biết, anh tại sao có thể như vậy? Anh anh anh...”

Anh vừa mới đi vào phòng làm việc của Mỹ Tiệp, Tạ Mỹ Tiệp liền đỏ mặt tía tai mà lên án anh.

Cô rõ ràng bị chọc tức, ngay cả nói cũng không nói rõ ràng, hơn nữa mới nói một hai câu, nước mắt liền tranh nhau rơi xuống.

Mẹ nói cô quá tự cho là đúng, bản thân đơn phương quyết định kết thúc quan hệ cùng Bách Thuần, là cách cư xử phi thường không tốt, căn bản không phải thật lòng vì Bách Thuần mà làm.

Chính mình một mảnh thành ý lại bị mẹ nói thành như vậy, tâm tình của cô làm sao có thể tốt được? Tất nhiên oan có đầu nợ có chủ, trực tiếp tìm người nói ra để cho cô trút giận.

Nhưng không nghĩ tới bản thân còn thật vô dụng, nói không tới hai câu vì cảm thấy ủy khuất mà rơi lệ, thật sự vô dụng đến cực độ a!

Cô vừa khóc, Lê Bách Thuần liền choáng váng, anh không biết làm sao trước liền đem cô trên mặt đất ôm vào trong ngực, để cho cô dựa vào lồng ngực cao lớn của mình.

“Anh cũng không biết được sẽ gặp phải mẹ! Bà hỏi anh, anh liền nói cùng bà a, như vậy là sai lầm rồi sao?” Có lẽ anh thật sự có ý đồ mượn sức mẹ, nhưng lúc này ngàn lần không thể nói ra, để tránh rước họa vào thân.

“Đương nhiên là sai lầm rồi! Anh hại em bị mẹ la đến thối đầu luôn!”

Cô vừa khóc thút thít vừa đánh mắng, nhưng không bỏ được anh ôm trong ngực ấm áp, cô dựa vào anh khóc đến long trời lở đất, thoát nhìn thật là đáng thương. “Rốt cuộc, ai mới là con ruột mẹ sinh ra a? Bà luôn luôn thương anh so với em nhiều hơn.”

Vẫn so đo mẹ thiên vị, làm cho Lê Bách Thuần cảm thấy dở khóc dở cười.

“Mẹ trách mắng em là bởi vì thương em, cũng không phải thật sự la em.” Lê Bách Thuần nâng ngón tay, lau đi nước mắt của cô. “Bà có thể cảm thấy em làm việc quá kích động, không có trải qua suy nghĩ cặn kẽ đã quyết định xuống...” Cô vừa khóc, đem tim của anh cũng đều nhéo đau.

“Anh vừa biết rồi?”

Tạ Mỹ Tiệp liếc anh một cái, hừ, cô chính là thích mượn đề tài để nói chuyện của mình không được sao?

“Bởi vì anh với bà cũng đau lòng giống nhau.”

Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, cô là con gái của mẹ, cũng là vợ của anh, anh và mẹ tự nhiên sẽ vì quyết định của cô mà cảm thấy không muốn.

Cô yên tĩnh trở lại, qua thật lâu, cuối cùng ngừng khóc, lúc này mới sâu kín mà mở miệng.

“Anh không cần bởi vì em trước kia làm chuyện ngu ngốc, mà lại nghĩ muốn sẽ làm một hôn lễ để đền bù em.” Cô thừa nhận bản thân đủ ngốc nghếch, nhưng nếu muốn lại một lần nữa trở thành vợ anh, trừ bỏ tình yêu, cô tuyệt đối không lại bởi vì áp lực từ người thân hay những lý do không giải thích được khác mà đồng ý, tuyệt không.

“Em làm sao lại nghĩ như vậy?”

Anh cực kỳ kinh ngạc! Cho là mình đã biểu hiện đủ rõ ràng, không nghĩ tới cô đến bây giờ vẫn là không thấy rõ tâm của anh?

“Nếu như không phải vẫn đem em để trong lòng, anh làm sao mà năm năm rồi cũng chưa từng kết giao bạn gái, như thế nào lại nghĩ muốn cùng kết hôn với em?” Lê Bách Thuần dừng lại, hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Anh đã từng bản thân bởi vì giận em, từng thử muốn tiếp nhận người con gái khác, nhưng không thể là không thể, ngay cả Tĩnh Phương lui tới thân thiết với anh tỏ rõ tâm ý, anh cũng bắt vì sở động, cho nên cô ấy mới có thể chết tâm, chấp nhận những người khác theo đuổi. Em thấy mà không phải sao? Cô ấy đã muốn kết hôn, nhưng anh vẫn còn là một người độc thân, như vậy em còn không biết tâm ý của anh sao?”

Tạ Mỹ Tiệp ngẩng đầu nhìn anh, một người chồng đẹp trai anh tuấn và thân phận phi phàm như vậy, nháy mắt mặc cảm tự ti vọt lên chèn ép tình cảm của cô.

“Anh bây giờ cùng trước kia không giống nhau, không còn là nhân viên nghèo không có gì cả kia, vì cái gì còn kháng kháng chọn em?”

Anh bây giờ, nên có người phụ nữ tốt hơn, cô tin tưởng có rất nhiều người đẹp nhớ đến anh, anh tội gì không phải cô thì không được?

“Đương nhiên là bởi vì anh yêu em a!”

Anh trước kia có lẽ cảm thấy những lời này rất buồn nôn, nhưng sau khi nói ra khỏi miệng, phát hiện muốn nói những lời này kỳ thật không khó, chỉ cần đứng đối tượng, những lời nói buồn nôn anh đều cam tâm tình nguyện nói. “Chúng ta đã biết nhau ba mươi năm, em cho rằng một phần tình cảm nào đủ để thay thế được địa vị của nó đây?”

“Hoặc giả anh chẳng qua là thói quen...” Lời nói của anh làm cho cô có chút thương tâm, mặc dù anh nói yêu cô.

Biết nhau ba mươi năm, thời gian lâu dài như vậy, giữa hai người sống chung trở thành thói quen, là rất bình thường và lại dễ hiểu, anh giải thích như vậy, nghe vào tai cô tự nhiên thành hai chữ “thói quen.”

“Không, anh biết cảm giác của mình đối với em không phải là thói quen, thật sự.” Lê Bách Thuần nghiêm túc nhìn chăm chăm khuôn mặt còn nước mắt của cô, cho dù cô khóc đến thực thắm, ở trong lòng anh, cô vĩnh viễn là người cầm cây khô kia, chỉ điểm làm hoàng hậu của anh. “Có nhớ không? Anh từng cam kết qua quốc vương phải vĩnh viễn yêu hoàng hậu.”

Tạ Mỹ Tiệp cả người run lên, mà lúc đó ký ức như thủy triều tràn vào đầu óc cô, cô không ngờ lời nói đùa lúc nhỏ, thế mà lại làm anh nhớ ở trong lòng lâu như vậy!

“Anh...”

Cô vừa ngừng nước mắt lại chảy xuống, là cảm động, cũng là vui sướng.

“Tại sao lại khóc?”

Anh thở dài, không vui khi thấy cô thích khóc. “Hoàng hậu thích khóc như vậy, sẽ làm cho tòa thành chúng ta cũng ngập trong lũ lụt!”

Cô bị anh chọc cười, khóe mắt còn vương nước mắt, tay lại không tự chủ giơ lên, cô không tha mà đánh vào ngực anh.

“Vừa khóc vừa cười, chó nhỏ tiểu tiện.” Anh cầm lại tay của cô, cùng cô mười ngón tay giao nhau.

Hai người cũng không nói gì thêm, cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau, tâm tình ngoài ý muốn cảm thấy yên tĩnh, cô tinh tế khiến tim anh đập loạn, tất cả bất an, tự ti đều trốn không thấy bóng dáng tăm hơi, phẳng phất như cô trời sinh liền nhất định thuần phục tại ngực của anh.

“Bách Thuần.” Cô khẽ gọi.

“Ừ?” Anh thuận theo lên tiếng đáp.

“Thật ra thì em không phải là không đồng ý lần nữa gả cho anh.”

Cô thẹn thùng quần bách đem khuôn mặt giấu ở trong ngực anh, cảm thấy mình ấu trĩ tội đồ.”

“Ừ!” Anh biết rõ, chỉ là không hiểu cô muốn suy nghĩ tới cái gì.

“Anh biết, chúng ta năm đó bởi vì cha mẹ hai bên quyết định mà kết hôn, em cho là anh chỉ là nghe theo yêu cầu trong nhà mới cưới em...”

Cô khẽ thở dài, lại không có cách nào giấu giếm lo lắng của bản thân.

“Đúng, em tùy hứng, muốn thể nghiệm một chút mùi vị của tình yêu, muốn anh dụng tâm theo đuổi em, cho nên mới chậm chạp không chịu đồng ý anh.”

A? Không phải chứ? Thế mà thật sự cùng miệng quạ họ Chu kia nói giống nhau! Tâm Lê Bách Thuần đau, âm thầm nguyện rửa cái người miệng quạ kia một câu.

“Vậy bây giờ...”

Hiện tại cô hiểu rõ tâm ý của anh, có nguyện ý hay không gật đầu, lần nữa trở thành vợ anh?

“Hiện tại như thế nào?” Cô ở trong ngực anh không nhìn thấy khóe miệng cô giương lên, giả vờ nghe không hiểu vấn đề của anh.

“Em bằng lòng gả cho anh sao?” Tim của anh đập nhanh hơn, bắt đầu lo lắng mình sẽ bị cô nghe thấy tiếng tim đập to.

“Anh không cảm thấy chúng ta giống như hiện tại mới bắt đầu nói yêu sao, loại cảm giác này cũng không sai, không phải sao?” Cô dĩ nhiên nghe thấy, chẳng qua là còn muốn chọc ghẹo anh một chút.

“Nhưng mà anh đã yêu em lâu rồi!” Anh ảo não gầm nhẹ.

“Em biết, nhưng còn chưa đủ, em muốn anh yêu em nhiều hơn nhiều hơn...” Cô ngẩng đầu lên, chống lại mắt của anh, vui sướng tràn đầy trong đôi mắt còn đắm lệ của cô.

“Trời ạ!” Anh không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

Anh sao có thể chịu được chuyện cô sâu kín ngắm nhìn anh như vậy, mà chính mình không làm cái gì đây?

Anh không do dự nữa, cúi đầu, hung ác mà cắn nuốt đôi môi đỏ mọng xin đẹp mê người của cô.

Hai trái tim, cuối cùng lần nữa gắn bó thật chặt.

26. Chương 26: Chương 8.1

Sau khi cô dâu xác nhận tâm ý của nhau, đơn giản tiếp xúc thân thể lại dễ dàng biến thành lửa nóng kích tình.

Không ai để ý người đang ở nơi nào, lại thêm không quan tâm suy nghĩ giờ phút này vị trí là nơi phòng làm việc, bên ngoài phòng làm việc người đến người đi, hai người lại ở bên trong hôn nhiệt tình và dữ dội.

Hôn đơn giản đã không thể nào thỏa mãn yêu cầu của nhau, bọn họ khẩn thiết mà vượt ve thân thể lẫn nhau, muốn mượn hành động này chứng minh bản thân tình ý nồng nặc hơn, động tác cũng càng ngày càng can rở hơn, thân thể càng ngày càng quấn quýt, cuối cùng hai bên khó nhịn mà rên rỉ thành tiếng...

“Vợ, anh nghĩ muốn.”

Giọng nói khàn khàn và trầm thấp đầy gợi cảm, như là cả thế giới đều trong giọng nói nam tính này, càng nhiều âm thanh ầu ỹ vào màng nhĩ của cô, khiến cho cô run rẩy.

“Vậy còn chờ gì đây?”

Thanh âm diễm lệ đầy ngọt ngào bày tỏ sự mời gọi, cuối cùng đem người đàn ông đẩy tới điểm giới hạn tột bậc.

Lê Bách Thuần bàn tay vung lên, đem Tạ Mỹ Tiệp đến bên bàn làm việc mọi vật dụng toàn bộ bị đẩy rớt xuống bàn, sau đó đem cô nằm ở trên bàn, lấy dục vọng căn phòng đụng chạm vào mềm mại của cô.

“Vợ ơi, bộ dáng em như không thể đợi được nữa!” Anh cười khê, nhẹ nhàng cởi ra áo tơ tầm xoa nắn tròn trịa trước ngực cô.

“Anh thì không muốn sao?”

Cô khiêu khích mà hỏi ngược lại anh.

“Vợ yêu ơi, em đây là đang khiêu khích anh sao?” Anh cười to, biết rõ còn cố hỏi.

“Anh sợ sao?”

Cô khê thở nhẹ, giả bộ bình tĩnh mà tiếp tục trêu đùa anh.

“Lúc trước kia chúng ta quen biết nhau ba mươi năm, em có từng thấy anh sợ cái gì không?” Anh vẫn cười, giống như cô nói chuyện buồn cười ghê gớm.

Cô ngẫm nghĩ lại, cho anh một câu trả lời như có như không. “Dường như là có...”

“Có sao?”

Anh nhúu lại mi tâm nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không nghĩ ra là chuyện gì. “Lúc nào? Anh sợ cái gì?”

“Không có sao?”

Cô cười ngọt ngào, dùng sự ngây thơ nói thẳng: “Em nghĩ anh sợ em không để ý tới anh đó!”

Ách, là như vậy không sai, đây mới thật sự là chuyện anh sợ nhất.

Lê Bách Thuần thân thể rõ ràng trở nên cứng ngắc, khóe miệng hơi hơi co quắp, cả người vô lực nằm ở trên người cô.

“Bách Thuần?” Cô mù mịt cho nên khẽ gọi anh.

“Em thật sự là người phụ nữ hiểu rõ anh nhất.”

Anh đời này nhất định trốn không khỏi lời chú tình cảm của cô bày ra. “Nếu như không có em, anh sống trên đời này sẽ không có ý nghĩa.”

Tạ Mỹ Tiệp nghe vậy, cảm thấy một hồi chua xót.

Anh lời ngon tiếng ngọt nói càng ngày càng tốt, cô một chút năng lực chống đỡ cũng không có, mỗi khi nghe được nước mắt lại nhanh rơi, thật sự rất vô dụng.

“Em cũng vậy.”

Cô đưa tay ôm lấy anh, dâng lên đôi môi đỏ mọng của chính mình, nhiệt tình cho anh một cái hôn.

“Ách...”

Đây đối với anh mà nói, không thể nghi ngờ là cảm dỗ không có cách nào kháng cự được, anh rên rỉ thành tiếng, hơi thở nóng bỏng từ đôi môi trực tiếp phả lên cổ của cô, tinh tế mát. “Em biết rõ anh không cách nào cự tuyệt loại quyến rũ này, còn cố ý kích thích anh, em quả thực rất xấu?”

“Có thật không? Em hư sao?”

Trong mắt cô toát ra tia sáng kỳ dị, cảm thấy có chút hưng phấn.

Người khác không phải nói, đàn ông không hư đàn bà không thương sao? Những người phụ nữ kia chắc cũng như vậy đi! Nhưng nếu cô có một chút gian xảo như vậy đi, mà có thể làm cho anh càng thêm yêu mình, như vậy thì cô vui vẻ làm một người phụ nữ hư hỏng.

“Hư! Hơn nữa còn rất hư!” Anh thở dài, nhưng lại cho rằng cô hư rất dễ thương. “Nhưng mà anh yêu chết...”

Cô thỏa mãn mà nở nụ cười, đổ dầu vào lửa mà xoay chính cái mông, tà ác mà lấy hai chân kẹp lại eo của anh, nghe được anh hung hăng hít khí.

“Người phụ nữ này! Muốn ép điên anh sao?” Anh không dám tin mà phóng to cặp mắt, cảm giác được trong quần cô ẩm ướt, anh cắn chặt hàm dưới, cắn đến nổi răng cũng đau.

“Người ta muốn nhìn anh có thể nhịn tới khi nào thôi...” Cô hờn dỗi, phong tình vạn chủng.

Đáng chết!

Thật là hấp dẫn mê người!

Cô cũng đã mời nhiệt tình như vậy, anh nhịn thêm nữa thì không phải là đàn ông! Anh bắt đầu động thủ lôi kéo quần áo của cô, lại khiến cô nhẹ giọng kháng nghị.

“Anh nhẹ tay một chút, em không có quần áo để thay ở công ty.” Ngộ nhỡ quần áo bị anh xé rách, buổi chiều cô muốn làm sao đi làm? Tan ca lại làm sao về nhà?

Để mọi người nhìn thấy hình ảnh kia thì mất thể diện chết.

“Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Anh cắn chặt răng, từ kẽ răng bật ra thêm hai chữ, hé ra bộ mặt rất đỏ, một tay còn không quên kéo quần xi-líp của mình.

Cô càng nhắc nhở, động tác của anh càng vụng về, anh vừa vuốt ve đôi chân dài cân xứng của cô, vừa cời bỏ váy của cô, thiếu chút nữa đã đem váy xé hư.

“Anh... A.”

Cô nhúu lại mi tâm, còn chưa kịp trách cứ anh thô lỗ, anh cũng đã khó nhịn mà nâng cao làn váy của cô, trực tiếp gạt quần lót của cô qua bên, cấp bách thẳng tiến vào nơi ẩm ướt của cô...

Cô hoảng sợ thở hổn hển ra tiếng, kinh ngạc mà trợn to đôi mắt.

Người này, cũng không thể chờ đợi được đi?

Nhưng anh gấp gáp lại thỏa mãn người phụ nữ kiêu ngạo là cô, người đàn ông này lấy hành động bày tỏ anh đối với cô điên cuồng và yêu say đắm, làm cho tâm cô lấy được sự hài lòng tối đa.

“Thật xin lỗi, anh không đợi được.”

Anh hôn môi cô, nói lời xin lỗi.

Cô không có mở miệng, muốn nói mà còn thẹn thùng nhìn anh, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt anh, mặc cho anh cường hãn ở trong cơ thể cô di chuyển.

Tiếng thở dốc nông sâu mập mờ, làm cho cả căn phòng dồi dào xuân sắc, nhiệt độ liên tiếp lên cao...

Không giống với lần trước, ở trong này thân mật càng làm cho cảm xúc hai bên tăng vọt, chỉ chốc lát sau hai người liền đạt tới đỉnh cao nhất.

Kích tình đi qua, sợi tóc Tạ Mỹ Tiệp tán loạn mà nghiêng ngả dựa vào bàn làm việc, toàn thân tê dại mà lảo nhảm thì thầm: “Trời ạ! Này quả thực quá điên cuồng!”

Cô không thể tin bản thân tự gò bó nghiêm túc quá mức, sau khi ly hôn cũng không cho bất kỳ người đàn ông nào có cơ hội gần mình, thế nhưng ở trong phòng làm việc cùng anh làm chuyện yêu, đây quả thực không thể tin được!

“Làm sao vậy?”

Lê Bách Thuần thỏa mãn nhẹ thở gấp, đôi mắt sâu khóa chặt dung nhan ửng đỏ của cô.

“Chúng ta tại sao có thể ở trong phòng làm việc...”

Cô quả thực bị sự can đảm của mình làm cho sợ hãi.

“Vợ, hai người ở chung một chỗ, không có gì là không thể.”

Anh cười cười, vuốt ve vai của cô, nhu tình tràn đầy.

“A... anh càng ngày càng biết ăn nói.” Cô cười khẽ, đứng dậy cho anh đem quần áo sửa sang lại chỉnh tề, trêu ghẹo mà nói: “Thời gian thật sự có năng lực có thể thay đổi một người đúng không? Trước kia anh căn bản sẽ không nói những câu như thế này.”

“Chỉ có đối với em mới có thể!” Anh thế mà rất chung thủy trong tình cảm, mới không tùy tiện phóng điện lung tung.

“Đúng không? Anh bảo đảm đối với người phụ nữ khác sẽ không?” Cô bây giờ rất hoài nghi.

“Ai! Anh nói mấy trăm mấy nghìn lần, trừ em ra, anh người nào cũng không muốn.” Người phụ nữ này, nói không nghe sao! Số lần anh tỏ rõ thành ý cũng mau tụt lại thành một ngọn núi rồi, cô vẫn còn hỏi cái này?

Nếu như anh đủ ngoan, tuyệt đối sẽ đem cô bắt lại, hung hăng đánh vào cái mộng nhỏ của cô một chút.

Đáng tiếc anh chính là không đủ ngoan, chung quy vẫn mềm lòng vì cô, ai!

“Em biết, cũng sẽ tin tưởng được không?” Tạ Mỹ Tiệp liếc anh một cái, cô vừa không có điếc cũng không có mù, làm sao có thể lại không thấy rõ tình ý của anh cực kỳ rõ ràng.

“Vậy là tốt rồi.”

Chỉ cần cô hiểu được tình cảm của anh thì tốt rồi, tóm lại, anh tuyệt đối sẽ không cho phép cô làm loạn.

Tạ Mỹ Tiếp mím môi cười một tiếng, đột nhiên nhớ tới Từ Tĩnh Phương. “Đúng rồi, vậy anh cùng Từ Tĩnh Phương đã nói chuyện xong chưa? Cô ấy bằng lòng thả người?”

“Mặc kệ cô ấy có thả người hay không, dù sao anh cũng đã định từ chức rồi.” Nhìn cô vì mình thất lại cà vạt cho tốt, anh yêu cực kỳ cảm giác thân mật này, lòng tham lại mong muốn mỗi ngày đều có thể hưởng thụ cô phục vụ như vậy. “Anh cùng với ông cụ nói được rồi, tháng này bàn giao xong, tháng sau anh liền có thể tự do.”

“Nói thật hay giống như anh đang bị nhốt ở trong tù vậy.” Cô buồn cười mà trêu anh.

Anh lôi kéo cô ngồi trên ghế sa lông, tính toán cùng cô chia sẻ tất cả cảm nghĩ của mình.

“Em cũng biết Tĩnh Phương ở trên công việc giúp đỡ anh rất nhiều, tuy rằng anh không thể hồi báo tình ý của cô ấy, thế lại giống như một cái xiềng xích vô hình, đem anh vây ở trong công ty nhà cô ấy, nếu không phải biết cô từng đi tìm em, muốn em rời khỏi anh, chỉ sợ anh đến bây giờ còn đang ở trong công ty nhà cô ấy bán mạng.” Anh dù sao vẫn cảm thấy mình thiếu cô ấy một phần nhân tình, dĩ nhiên còn, bởi vì chuyện của Mỹ Tiếp nguy hiểm thật, cuối cùng hiện tại bằng nhau.

Ôi, nợ gì cũng đều có thể thiếu, riêng nợ nhân tình không thể thiếu a.

“Nói đến đây, anh làm sao biết rõ Từ Tĩnh Phương đến tìm em?” Lúc trước, khi anh tìm tới cửa, cả người cô đều rối loạn, cũng quên hỏi anh cái vấn đề này.

Nếu mà anh có tâm chú ý, sẽ không chờ đến năm năm sau mới phát hiện cô diễn ra một trò đùa thối nát kia đi. Cho nên hẳn không phải là chính anh nhận ra sự khác thường...

Vậy anh rốt cuộc làm sao mà biết?

“Tĩnh Phương tự mình nói a!”

Anh không chút suy nghĩ liền đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn.

“Từ Tĩnh Phương tự mình nói cho anh biết?”

Cô cực kỳ kinh ngạc, nếu như cô làm loại chuyện trái lương tâm này, nhất định sẽ đem bí mật mang vào quan tài, tuyệt đối không thể có khả năng bỗng dưng vô cớ thừa nhận mọi chuyện. “Là anh cảm thấy là lạ, cho nên mới đi hỏi cô ấy?”

“Không phải, là mấy ngày trước khi anh đi tìm em, chính cô ta đột nhiên khóc hướng anh thẳng thắn.”

Ban đầu khi anh nghe được, cũng là kinh hãi thật lâu, dù sao trước đây, anh chưa từng phát hiện có chỗ nào không đúng.

“Cô ấy làm gì mà tự nhiên đối với anh thẳng thắn a? Là anh làm cái gì sao?” Không có đạo lý a! Nào có người tự cảm đá đập chân mình? Từ Tĩnh Phương là suy nghĩ không bình thường sao?

“Anh cái gì cũng không có làm?”

Anh đảo cặp mắt trắng dã, không nhận được hướng cô nói đùa. “Hay là anh cho em số điện thoại của cô ấy, chính em gọi điện hỏi cô ta có vẻ nhanh hơn?”

“Không cần đâu! Kia thật kỳ quái á!” Cô không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

27. Chương 27: Chương 8.2

“Anh nghĩ cô ấy sắp kết hôn rồi, cho nên muốn giải quyết hết chuyện lúc trước? Nếu không trong lòng luôn có bí mật cũng không thoải mái!” Lê Bách Thuần tự suy đoán.

“Thật sao?”

Tạ Mỹ Tiệp liếc anh một cái, cảm thấy nói vậy cũng có vẻ có đạo lý.

Nói không chừng thật sự là vì Từ Tĩnh Phương sắp kết hôn, mà người đàn ông mình thích ngày xưa vẫn độc thân, trong lòng cô ta không yên, mới nói chuyện thẳng thắn tất cả mọi chuyện với Bách Thuần——

Chắc hẳn Từ Tĩnh Phương cũng không chịu nổi? Đáy lòng chôn sâu một cảm giác tội ác, nếu như là cô thì mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, chỉ sợ bị người khác phát hiện.

“Mỹ Tiệp, mặc dù Tĩnh Phương đã từng mắc sai lầm, nhưng không thể không nói, về mặt sự nghiệp cô ấy đã giúp anh rất nhiều.” Lê Bách Thuần cúi đầu, muốn thử cởi bỏ khúc mắc giữa hai người phụ nữ. “Em có thể quên chuyện không vui trước đây hay không? Dù sao thêm bạn vẫn hơn là kết thù, không phải sao?”

“Anh cho là em là người nhỏ mọn vậy sao?”

Tạ Mỹ Tiệp vừa bực mình vừa buồn cười nhìn anh chằm chằm.

Cô không phủ nhận đúng là mình có chút ghét Từ Tĩnh Phương, nhưng cô là người quyết định ly hôn, huống chi người ta cũng sắp kết hôn rồi, cũng xin lỗi mình rồi, cô còn so đo nhiều như vậy làm gì? “Quá khứ đã trôi qua rồi, chuyện trước kia em đều quên sạch sẽ rồi ~”

“Hả?”

Lê Bách Thuần giật mình, vội vàng cầm tay của cô, “Em quên chuyện Tĩnh Phương mắc sai lầm là đúng, nhưng không thể quên chuyện trước kia giữa chúng ta.”

“Tiên sinh, có phải ngài đã suy nghĩ nhiều quá không?”

Ai da, anh đã biến thành thông minh từ khi nào rồi? Trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào. “Nói một là một, em đâu có không rõ ràng như vậy.”

“Được rồi, vậy anh cũng nên trở về đi làm rồi.” Có cam đoan của cô, cuối cùng Lê Bách Thuần cũng thở phào nhẹ nhõm, buông tảng đá lớn trong lòng xuống, đang muốn đứng dậy về công ty đi làm, đột nhiên lại như nhớ ra cái gì dừng động tác lại. “Đúng rồi, em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh.”

“Vấn đề gì?”

Anh có hỏi cô cái gì không? Đều do tiết mục vừa rồi quá kích tình, hại cô không muốn nghĩ gì hết!

“Em vẫn chưa trả lời anh, có đồng ý gả cho anh không?”

Lại hỏi một lần nữa, lần này không đạt được mục đích anh tuyệt đối không bỏ qua.

Cô sững sốt một chút, rồi cuộc nghĩ ra. “Nhưng. Chúng ta như vậy có gì khác kết hôn?”

“Cực kì khác!”

Căn bản là khác nhau một trời một vực được không? Anh cũng không dễ lừa như vậy.

“Nói lý do em nghe xem.”

Cô cảm thấy cũng giống nhau, chỉ là nhiều hơn một tờ giấy mà thôi.

“Không kết hôn, không có luật pháp bảo vệ, người khác vẫn có cơ hội theo đuổi em, vậy anh thật không được bảo đảm, cho nên anh muốn dùng hôn nhân bắt nhốt em lại, em vĩnh viễn chỉ thuộc về anh!” Anh bá đạo ôm cô thật chặt.

“Anh cũng có thể vậy nha! Anh cũng có thể gặp thêm nhiều phụ nữ khác, chọn một người tốt nhất không phải sao?” Cô nghe vào trong tai, trong lòng đầy ngọt ngào, lại vẫn cố tình đùa anh.

“Hừ —— đã nói anh không cần người khác, chỉ cần em!”

“Anh xác định em là tốt nhất?”

Nói đi nói lại, nói thêm chút lời ngon tiếng ngọt, tới thỏa mãn lòng hư vinh của cô đi! A

~~“Trong lòng anh, em chính là tốt nhất!”

Anh ngây ngốc rơi vào bẫy, chân thành nói.

“Thế nhưng nếu để cho anh theo đuổi dễ dàng, thật giống như giá thị trường của em rất thấp, như vậy em sẽ thật mất mặt.” Nên nói như thế nào đây, cô chính là thích xem bộ dáng anh quan tâm mình mà cãi cò.

“” Rốt cuộc là hạnh phúc quan trọng, hay là mặt mũi quan trọng? Lê Bách Thuần cân nín.

“Ngoan..., chúng ta còn có rất nhiều thời gian, không cần vội vã nhất thời!” Cô cười đến híp cả mắt, hôn một cái lên môi anh, trấn an lo lắng của anh.

“ Đáng chết! Em lại hấp dẫn anh!”

Hắn gào thét, đề cô lên ghế sa lon dùng để tiếp đãi khách hàng trong phòng làm việc.

“Em không có nha!”

Trời ạ! Tại cô hôn trấn an lại khiến anh hiểu lầm? Không phải lại muốn tiếp tục chứ?

“Có! Em chính là có! Mặc kệ, em phải phụ trách!”

Vì vậy cô bé quàng khăn đỏ đáng thương lại bị sói lớn ăn vào bụng, cả một buổi chiều, cửa chính phòng làm việc của Tạ Mỹ Tiệp vẫn luôn đóng kín —— người rảnh rỗi chớ vào!

Vì Lê Bách Thuần khẳng khái, rốt cuộc Tạ Mỹ Tiệp trả phòng trọ lợp tôn, chuyển vào biệt thự thoải mái nhà họ Lê.

Chỉ là đừng tưởng rằng vào nhà họ Lê ở là có thể cố tình làm bậy, Tạ Mỹ Tiệp cũng có kiên trì của cô, ở chung không cùng phòng, muốn Lê Bách Thuần ngoan ngoãn tuân thủ.

Ngoài mặt ông chủ nhà họ Lê nửa điểm tiện nghi cũng không chiếm được, nhưng trên có chính sách, dưới có đối sách, mặc dù hai người chia phòng mà ở, nhưng mỗi đêm luôn có người len lén rời phòng của mình, chạy đến phòng sát vách, ngày qua ngày, liền trở thành bí mật kích thích tình cảm phát triển.

Đối với Tạ Mỹ Tiệp, việc này vừa có thể tiết kiệm được tiền thuê phòng, lại có thể ngày đêm chung đụng với người yêu, nhưng bởi vì không muốn người làm phát hiện gian tình giữa bọn họ. Không, tình yêu, cho nên mỗi đêm đều len lén lút lút, mà cũng bởi vì càng vụng trộm, hai người càng cảm thấy kích thích, thường thường đại chiến mấy lần còn không dừng lại.

Đối với Lê Bách Thuần mà nói, ham mê vợ xinh đẹp tất nhiên không nói, anh còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải chấp hành —— vì cuộc hôn nhân trong mộng, anh quyết định trong thời gian ngắn nhất phải khiến vợ yêu mang thai!

Lấy cá tính đơn thuần của Mỹ Tiệp, một khi có đứa bé, tuyệt đối không thể khiến đứa bé ra đời mà không biết cha nó là ai, cho nên tất nhiên sẽ đồng ý vào lễ đường với anh, mà quỷ kế của anh. Không, mộng đẹp của anh là có thể thành sự thật.

Vì vậy hai người đều có tính toán riêng, chính thức ở chung.

Tình yêu thần bí liên tục gia tăng, khiến Tạ Mỹ Tiệp xinh đẹp hơn nhiều, thường thường cũng có nhân viên mới thổ lộ tình cảm với cô, chỉ là, trước đó cô luôn không nói chuyện tình cảm với nhân viên công ty, mới có thể né tránh rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Nhưng đối với người ngoài công ty, cô cũng không thể dùng lý do này cự tuyệt, trong đó Thiệu Dịch Ngạn khiến cô nhức đầu nhất.

Hiệu quả lần quảng cáo đầu tiên tốt, vì vậy boss quyết định chụp phần tiếp theo, vẫn muốn Mỹ Tiệp toàn quyền phụ trách như cũ. Mà bởi vì có kinh nghiệm từ lần trước, đoạn quảng cáo thứ hai được xác định nội dung nhanh chóng, cũng nhanh chóng tiến vào công đoạn quay, là người phụ trách, theo lệ thường Tạ Mỹ Tiệp cùng đi suốt toàn bộ hành trình.

Thiệu Dịch Ngạn đeo bám từ studio đến công ty, làm cho toàn bộ công ty đều biết cô có một người nhiệt tình theo đuổi, thật làm cô không chịu nổi phiền nhiễu.

Vào ngày quay quảng cáo thứ hai, rốt cuộc Mỹ Tiệp xuất đòn sát thủ ——

Cô muốn Lê Bách Thuần đến studio, làm Thiệu Dịch Ngạn biết khó mà lui, nhưng quay cũng đã đến cảnh thứ hai rồi, Lê Bách Thuần lại chậm chạp không xuất hiện.

“Không phải là cô nói bạn trai muốn tới xem sao? Đến bây giờ cũng không thấy người đâu!” Thiệu Dịch Ngạn thừa dịp đổi cảnh đến gần cô, khẩu khí kia nói rõ không tin cô thực sẽ biến được ra một người bạn trai.

Từ lúc bắt đầu, anh ta liền cho là Mỹ Tiệp vì cự tuyệt anh ta theo đuổi mà bịa ra một bạn trai để lừa anh ta, nhưng WHO— CARES? Huống chi Mỹ Tiệp lại còn chưa kết hôn, trước khi cô trở thành vợ người khác, mình tuyệt đối có quyền lợi theo đuổi cô.

“Có thể là bận công việc, anh ấy cũng sắp đến rồi.” Trong lòng cô cũng rất sốt ruột! Người này động một chút là dính vào người cô, cô cũng sắp nổi mẩn hết người rồi đây!

Mấy năm gần đây người theo đuổi cô không ít, nhưng mặt dày đánh không đi như Thiệu Dịch Ngạn thật đúng là không có nhiều, cô đã nói rõ mình có bạn trai rồi, anh ta còn đeo bám đến cùng, khiến cô phát ghét.

Mệt mỏi, eo nhức mỏi đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, khó chịu chết.

“Thật ra thì anh ta có tới hay không cũng chẳng sao.”

Thiệu Dịch Ngạn nhún nhún vai, vốn không có để bạn trai “hư cấu” dổ vào mặt. “Cô vẫn độc thân, bạn trai vốn không có quyền lợi hạn chế cô, có lẽ cô nên đến với tôi đi, tôi cảm thấy mình thích hợp với cô hơn.”

Tạ Mỹ Tiệp chán ghét liếc anh ta một cái, không muốn đáp lời.

Cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào yêu bản thân như anh ta, mấy lời anh ta nói khiến cô buồn nôn cực độ.

“Sao? Có muốn thử hay không?”

Thiệu Dịch Ngạn hiển nhiên không biết nhìn sắc mặt người khác, mặc dù nhìn thấy ánh mắt chán ghét của cô, vẫn còn cười kéo tay cô.

“Anh đừng cử động tay động chân, buông tôi ra!”

Tạ Mỹ Tiệp tim nhấc tới, âm thầm kinh kêu không ổn.

Bởi vì thân thể khó chịu, cô ngồi ở góc nghỉ ngơi, hiện nay bên người cô đến nửa nhân viên cũng không có, ánh đèn cũng không sáng lắm, ngộ nhờ anh ta muốn cưỡng bức, cô chỉ sợ khó có thể phản kháng.

“Đừng như vậy, tôi thật sự rất thích cô.”

Hắn lộ ra vẻ mặt đáng thương, ý đồ khiến cô đồng tình.

“Cám ơn, nhưng tôi thật không thể nào tiếp thu được.”

Đáng chết, hông thật sự rất mỏi đó, cô đều không đứng thẳng được rồi!

“Một lần là tốt rồi, chúng ta thử xem, cô sẽ thích tôi thôi.” Thiệu Dịch Ngạn đột nhiên ôm lấy cô, cứng rắn muốn hôn lên mặt cô.

“Buông tôi ra! Đáng chết buông tôi ra!”

Tạ Mỹ Tiệp sợ đến choáng váng, nhưng cô không có thời gian sững sờ, lập tức cong cùi chỏ chống lại anh ta.

“Oái.” Thiệu Dịch Ngạn không nghĩ cô lại đột nhiên cho mình một cùi chỏ, thỉnh linh buông lỏng tay, để cho cô thoát ra.

Tạ Mỹ Tiệp không để ý cảm giác khó chịu trên thân thể càng ngày càng nặng, cô cố gắng chạy, Thiệu Dịch Ngạn đột nhiên kéo cô từ phía sau lưng một cái, làm cả người cô mất thăng bằng, ngã ra bên cạnh.

Va chạm mãnh liệt làm cô cảm giác toàn thân mình cũng sắp vụn ra, cô cực kì muốn bò dậy, nhưng cảm giác đau nhói ở bụng lại làm cho cô không có sức lực nào, cô cảm giác Thiệu Dịch Ngạn sắp chạy tới từ phía sau rồi.

Cô khép chặt mắt, lòng gần như bị tuyệt vọng lấp đầy, đột nhiên nghe được một âm thanh quen thuộc.

“Mỹ Tiệp? Tên đáng chết, mày định làm gì cô ấy?”

Cứu binh tốt cuộc đã tới, khoe miệng Tạ Mỹ Tiệp không khỏi kéo lên một nụ cười yếu ớt, mở mắt ra, còn không kịp thấy rõ bóng dáng của cứu tinh, trước mắt cô tối sầm lại, trong nháy mắt rơi vào bóng tối vô tận ——

28. Chương 28: Chương 9

Mở mắt ra lần nữa, Tạ Mỹ Tiệp tỉnh lại trong căn phòng màu trắng tràn đầy mùi thuốc, bên cạnh có Lê Bách Thuần, Quan Diễm Diễm, thậm chí cả boss đại nhân cũng ở đây, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn cô.

“Mọi người.”

Cô muốn ngồi dậy, nhưng khẽ động lại cảm thấy cả người không thoải mái, lập tức nhú chặt lông mày.

“Đừng động! Em nằm ngoan, ngàn vạn lần đừng động.”

Lê Bách Thuần vội vàng giữ vai của cô, không cho phép cô lộn xộn.

“Nơi này là. Bệnh viện sao? Bách Thuần, tại sao em lại ở chỗ này?”

Tạ Mỹ Tiệp nằm xuống, chú ý tới bình truyền nước bên người mình, cô không biết làm sao túm tay Lê Bách Thuần hỏi.

“Bởi vì.” Lê Bách Thuần đang muốn nói nguyên nhân cho cô, liền bị một giọng nói xen vào.

“Thật xin lỗi Mỹ Tiệp, đều là bởi vì tôi bảo cô phụ trách vụ này, mới khiến cô bị thương.” Boss là một phụ nữ trung niên chừng năm mươi tuổi, mới vừa mở miệng vành mắt liền hồng.

“Sếp?”

Cô sợ hết hồn, không hiểu sao boss lại kích động như vậy, vì vậy chuyển tầm mắt qua trên người Diễm Diễm, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói: “Diễm Diễm, sếp ngài ấy.”

“Cậu không có việc gì là tốt rồi, quả thật dọa chết tớ!” Một tay Quan Diễm Diễm đỡ boss, một tay vỗ ngực, giống như bị kinh sợ cực lớn.

“Rốt cuộc mọi người đang nói cái gì.”

Cô là Trương Nhị Kim Cương không hiểu nha*!

*Nguyên văn nó là câu này “ ” = “Trương Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trương Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

“Thật ngại quá, hai vị, tôi nghĩ Mỹ Tiệp cần nghỉ ngơi, có thể mời mọi người về trước hay không?” Lê Bách Thuần nắm chặt tay của cô, lễ độ ra lệnh đuổi khách.

Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, họ ở chỗ này cũng không giúp được gì cho Mỹ Tiệp, vẫn là mời họ rời đi sớm một chút, sau đó anh sẽ từ từ giải thích cho Mỹ Tiệp là được rồi.

“Được, vậy Mỹ Tiệp nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng tôi trở lại thăm cô.”

“Phải khỏe lại nhanh lên đó! Cố gắng lên!”

Quan Diễm Diễm nghe theo đề nghị của Lê Bách Thuần, động viên cô rồi rời đi trước.

“Bách Thuần, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Cô không hiểu ra sao, không biết chuyện gì xảy ra, đưa mắt nhìn boss và Diễm Diễm rời đi, liền không ngừng bận rộn đặt câu hỏi.

Lê Bách Thuần kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, vẻ mặt rất là nghiêm túc.

“Bách Thuần?”

Gì đây? Nét mặt kia giống như người khác thiếu anh mấy chục triệu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

“Em có biết em mang thai hay không?” Anh mở miệng, âm thanh khàn khàn dọa người.

“Hả?”

Mang thai? Người nào? Cô sao?

“Ai mang thai?”

“Em...em mang thai con của chúng ta, đã sáu tuần.” Lê Bách Thuần nói cho cô sự thật, trong mắt hiện đầy đau lòng.

Là anh nói sai hay là cô nghe lầm? Sao cô không biết mình mang thai? Cô sống sờ thật lâu, thật lâu nói không ra lời.

Bởi vì mang thai, cho nên cô mới luôn thấy buồn nôn?

Bởi vì mang thai, hông của cô mới có thể mỗi không chịu được, ngồi cũng không được, đứng cũng không xong?

Trời ạ! Cô thật là bà mẹ sơ ý, thế mà hoàn toàn không phát hiện mình mang thai!

Nhưng mang thai là chuyện vui, tại sao vẻ mặt của anh lại nghiêm túc như vậy?

Cô bỗng nhiên nghĩ đến chuyện mình ngã ở studio, sự đau đớn này vẫn in sâu trong đầu cô, hoảng sợ bỗng chốc hiện ra trong mắt của cô, kinh sợ đến xanh mặt.

“Không có việc gì, chỉ là động đến thai khí, nghỉ ngơi một tuần lễ liền hết chuyện.”

Dễ dàng nhìn thấu sợ hãi của cô, anh nhanh chóng trấn an cô: “Đừng lo lắng, đứa bé vẫn còn an ổn ở trong bụng em, không có chuyện gì.”

“. Có thật không?”

Cô vừa mừng vừa sợ, không dám xác định hỏi một lần nữa. “Anh không lừa em? Thật vẫn còn?”

“Là thật.”

Khóe miệng của anh khẽ nhếch lên, nhưng rất nhanh lại thu lại nụ cười khẽ nhếch này. “Đều tại anh đến quá muộn, mới có thể hại em.” Nhớ tới hình ảnh kinh khủng kia, trong nháy mắt âm thanh của anh mắc ở cổ họng.

Khi anh muốn rời khỏi công ty, chuẩn bị mở trước xe đến studio tìm cô, không chú ý, đụng vào một bà lão đang muốn qua đường, bởi vì nhìn bà không khỏe lắm, anh liền đưa bà đến bệnh viện trước, xác nhận bà bình yên vô sự mới chạy tới studio.

Anh không ngờ vì một lúc trì hoãn này, vợ mình lại vào bệnh viện, đứa bé cũng suýt chút nữa mất, điều này làm cho anh vừa tự trách lại hối tiếc.

“Ngốc, là tự em không đủ cảnh giác, nếu như em đủ cảnh giác, Thiệu Dịch Ngạn sẽ không có bất kỳ cơ hội đến gần em.”

Nếu cô sớm có chuẩn bị, hẳn ta đến cô nhất định sẽ chạy ra chỗ khác, mà không phải ngồi trong góc tối không người. “Em rất vui là cuối cùng anh cũng đến, em biết rõ là anh đã cứu em.”

Hốc mắt Lê Bách Thuần nóng lên, bàn tay to khỏe run nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, cổ họng khô khốc khó có thể lên tiếng, anh cúi người xuống, kích động hôn mu bàn tay nắm chặt của hai người.

Cô vươn tay sờ sờ tóc anh, nội tâm cảm động khó có thể diễn tả bằng lời.

Người đàn ông này, dùng cả tấm lòng để yêu cô, thương cô, mình bị thương tổn, anh lại đau vào tận xương, được yêu say đắm như vậy, còn cần thử nghiệm cái gì, chứng minh cái gì chứ?

Cô tin tưởng cõi đời này sẽ không còn có một người khác thương yêu cưng chiều cô như người đàn ông này, cho dù có, cô cũng không cần, cô biết, người cô muốn chỉ có người đang ở bên người cô bây giờ.

“Bách Thuần, chúng ta kết hôn đi!”

Hôn lễ tổ chức sau khi Tạ Mỹ Tiệp dưỡng thai xong, bụng vẫn còn chưa rõ ràng, cả quá trình vừa long trọng vừa náo nhiệt, bố mẹ hai bên càng thêm cười không khép miệng, may mắn cuối cùng vợ chồng có thể gương vỡ lại lành.

Người Trung Quốc nói, cuộc đời bốn chuyện vui lớn nhất, Kim Bổng Đề Danh (có tên trên bảng vàng), hạn hán gặp mưa rào, tha hương ngộ cố tri (xa quê hương gặp người quen) và đêm động phòng hoa chúc, trên lý thuyết, là chú rể, Lê Bách Thuần phải là vui như đón gió xuân mới đúng, nhưng sự thật lại không phải vậy.

Tối nay Lê Bách Thuần vui vẻ tất nhiên không nói, bởi vì rốt cuộc mộng đẹp của anh cũng trở thành sự thật, thuận lợi cưới Mỹ Tiệp của anh về làm vợ, nhưng mặt ngoài thì vui vẻ, sâu trong lòng mơ hồ mang theo chút buồn bã.

Anh như nguyện tìm được người vợ đi lạc của mình về bên người, còn ngoài ý muốn kèm thêm một tiểu bảo bối, tất cả thoạt nhìn tốt đẹp như thế, hạnh phúc tương lai đang vẫy tay ở phía trước, nhưng anh vẫn không khỏi tự cảm thấy lo lắng.

Sau khi ly hôn, anh nhiều lần cầu hôn Mỹ Tiệp, cô luôn có một đồng lý do đếm không hết lấy cớ tuyệt vời, mà khi biết được tin mang thai ngoài ý muốn, cô chủ động yêu cầu kết hôn.

Là vì lý do gì khiến cô xoay chuyển thái độ 180 độ? Từ ban đầu từ chối từ chối lại từ chối, biến thành không hề báo động trước chủ động nhắc tới?

Là bởi vì rốt cuộc cô cũng hiểu mình đối cô thật lòng, hay là bởi vì đứa bé?

Ai, thật ra thì mặc kệ cô quyết định gả cho anh vì lý do gì, anh đều là người được nhiều nhất không phải sao?

Nhưng anh chính là lòng tham không đáy, chính là không biết đủ.

Trời mới biết lý do anh muốn biết nhất, muốn nghe nhất thấy, là cô chính miệng nói với anh là bởi vì thương anh mới nguyện ý gả cho anh lần nữa ——

“Chồng? Anh đang nghĩ đến cái gì?”

Ở trong phòng tắm cởi áo cưới vừa dày vừa nặng, cũng tắm thoải mái xong, Tạ Mỹ Tiệp tốn hết gần một canh giờ mới đi ra khỏi phòng tắm, vừa đi vào phòng liền thấy Lê Bách Thuần ngẩn người nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nhin không được dựa sát qua, đưa tay ôm chặt eo của anh.

Thân thể Lê Bách Thuần cứng đờ, mặt kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô.

“Em, mới vừa rồi gọi anh là cái gì?”

Chuyện này với anh mà nói, là một xưng hô cực kì mới lạ, cô chưa bao giờ gọi anh như vậy, ngay cả lúc chưa ly hôn cũng không.

“Ch...chồng”

Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, cô đột nhiên xấu hổ, không cẩn thận nói lắp.

“Ông?”

Anh nhúm mày, xoay người nheo mắt nhìn mình trong cửa sổ, buồn cười vuốt ve cằm của mình, tự giễu chế nhạo nói: “Anh mới ba mươi tuổi đầu, hẳn là không có rất già chứ?”

“Hừ! Người ta chỉ là không cẩn thận lắp bắp, làm chi soi mói người ta như vậy~~” cô giẫm chân, hồn nhiên không có phát hiện mình làm nũng với anh.

Nhưng Lê Bách Thuần chú ý tới, điều này làm anh cảm thấy hết sức vui mừng!

“Vợ yêu, em đang làm nũng với anh sao?”

Trời ạ! Hôm nay cô không chỉ là người vợ anh yêu, còn diễn thiên sứ bé nhỏ mang vui mừng cho anh sao? Lời nói và cử động lơ đãng của cô cũng làm lòng anh rất ngọt rất ngọt.

“Em? Em mới không làm nũng!”

Cô vô tội nháy mắt, chưa quên anh vừa mới trầm tư, tấm lưng kia giống như che giấu rất nhiều tâm sự, nặng nề đến nỗi cô chỉ liếc mắt nhìn liền cảm bị tác động, dĩ nhiên, cũng làm cho lòng cô đau đớn một chút: “Vừa rồi anh đang suy nghĩ gì?”

Anh im lặng.

Chuyện này muốn anh nói với cô thế nào? Nói thật giống như anh cố tình cưỡng ép cô yêu mình vậy.

Hơn nữa, nếu như anh thành thực nói rõ nghi ngờ của mình, đối lấy cũng là lời nói dối trấn an của cô, vậy anh tình nguyện vĩnh viễn chôn giấu điều này ở trong lòng.

“Bách Thuần?”

Thấy anh thật lâu không nói một câu nào, Tạ Mỹ Tiệp đột nhiên vô duyên vô cớ cảm thấy hoảng hốt. “Thế nào? Chúng ta đã là vợ chồng, có chuyện gì không thể nói cho em biết sao?”

Giữa vợ chồng vốn cũng không nên có bất kỳ bí mật nào, mặc dù trước kia cô đã từng lừa dối anh, cũng có bí mật không cho anh biết, thế nhưng một số chuyện đã sớm không còn là bí mật, vì vậy cô cũng hi vọng anh có thể thẳng thắn với mình.

“Anh chỉ đang suy nghĩ, đứa bé trong bụng em có ngoan ngoãn hay không, rốt cuộc tối nay chúng ta có thể động phòng hay không?” Nếu quyết định không hỏi, anh cũng sẽ không dùng vấn đề kia làm phiền cô, cho nên liền tùy tiện tìm một đề tài qua loa tắc trách.

“Có thể chứ!”

Cô đỏ hết cả mặt, xấu hổ vịn vịn trước ngực anh. “Em đã hỏi bác sĩ..., bác sĩ nói chỉ cần đừng quá kịch liệt là được rồi.”

Hả? Không ngờ anh bịa chuyện thật là có đáp án? Chính mình còn chưa nghĩ đến cô đã nghĩ qua mà còn lấy được giải đáp?

Thì ra là bà lão này nhà anh có chút sắc! Nhưng mà anh thích!

“Vậy chúng ta còn chờ cái gì đây?” Anh thuận thế ôm cô lên, cô kêu khê một tiếng, thẹn thùng ôm gáy của anh.

“Anh đừng quên đó! Bác sĩ nói không thể quá kịch liệt.” Nhớ tới “phong công vĩ nghiệp*”, “công lao to lớn” của anh vào thời gian trước, cô không sợ phiền dạn dò lần nữa.

*Sự nghiệp to lớn, công tích vĩ đại.

“Em mặc như vậy còn nói anh không thể quá kịch liệt?”

Lê Bách Thuần dịu dàng đặt cô lên giường, để ý tới cô mặc bộ áo ngủ khêu gợi màu hồng. “Quá làm khó người khác đi, Lê phu nhân.”

Chỉ cần là đàn ông bình thường, thấy phụ nữ mặc như thế cũng sẽ huyết mạch căng phồng, huống chi đối tượng là người phụ nữ mình yêu? Người đàn ông kia sẽ biến thành dã thú, không thể nào quá dịu dàng!

“Mẹ em mua, thừa dịp bây giờ còn có thể mặc thì mặc, nếu không qua mấy tháng nữa sẽ không mặc được.” Cô tức giận lắm lắm. “Nếu anh không thích, ngày mai em đổi lại mặc áo ngủ Obasan là được.”

“Vợ yêu mặc cái gì cũng đẹp, anh đều thích.”

Thật ra thì mặc kệ cô mặc cái gì, không phải đều bị anh cởi hết sao. Nhưng anh cũng không dám nói ra, đỡ bị vợ nói mình không đứng đắn.

“Ba hoa!”

Cô cười một cái, nũng nịu liếc anh.

Anh cười khê, cánh môi lưu lại mùi rượu khi tiếp khách chạm khê môi của cô, nhẹ như gió thổi qua, cố gắng đạt tới yêu cầu gọi là không quá kịch liệt của cô.

“Ừm. Anh có thể hơi thô lỗ một chút cũng không sao.” Hôn như có như không làm cô kháng nghị.

“Vợ, yêu cầu của em rất khó nha, có muốn tự mình làm hay không?” Anh bắt đắc dĩ khê thở dài.

“Tự mình làm?”

Mắt to xoay vài vòng, con ngươi lóe lên tia sáng vui vẻ, vì vậy lật người ngồi dậy, vỗ vỗ bên cạnh giường ngủ. “Vậy anh tới bên này nằm.”

Khóe mắt Lê Bách Thuần co quắp, dưới sự thúc giục của vợ, anh cởi áo ngủ, lưu lại một cái quần lót cột nhả ngắn cũn cỡn, run như cây sậy. Không, là vừa mong đợi lại sợ bị thương tổn nằm xuống vị trí vợ quy định, nhìn khuôn mặt tươi cười có chút tà ác của cô, anh có chút hoảng hốt, lại có chút hưng phấn.

Đợi anh nằm xong, cô không chút nào ngại ngần giạng chân ngồi trên bụng anh, hài lòng nghe anh sợ hãi thở hổn hển.

“Yên tâm, em sẽ dịu dàng.”

Cô cười duyên, cực kỳ giống sói cái đói bụng, lại xinh đẹp đến làm người ta chói mắt.

Anh khó khăn gian khổ nuốt nước miếng, trơ mắt mắt nhìn cô cúi người hôn khóe miệng của mình, toàn thân anh không tự chủ được nổi da gà, bắt lực nhắm hai mắt lại.

Anh có cảm giác bị Bá Vương ngạnh thượng cung, nhưng, lại đáng chết làm người ta mong đợi!

Cô lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm viền môi của anh, khi anh khó nhịn khê rên ra tiếng, ý đồ dây dưa cái lưỡi bướng bỉnh của cô, thì cô lại vừa cự tuyệt vờn vờn về mời chào né tránh anh, điều này không thể nghi ngờ khơi lên dục vọng chinh phục của anh.

Anh giữ chặt gáy cô, không cho cô né tránh, dây dưa cô, giống như hai con cá trong nước truy đuổi lẫn nhau, cho đến khi phổi hai người đều bởi vì thiếu dưỡng mà trương đau, mới không thể không tách ra.

“Tại sao làm như vậy? Tự anh nói muốn để em làm mà!”

Cô kháng nghị, không hài lòng vỗ vào ngực anh, tròn trịa ôm trọn trong áo ngực đung đưa trước mặt anh, anh nhìn không chớp mắt.

Thật mê người! Ấm nóng của cô ngồi lên đúng chỗ nhạy cảm của anh, bầu vú trắng nõn tròn trịa bởi vì mang thai mà càng thêm hùng vĩ ngông nghênh kích thích tầm mắt của anh, anh sao có thể không chút cử động?

Động lòng không bằng lập tức hành động, anh không nói lời gì vờ tay, hai ba lần liền cởi bỏ áo ngủ ôm trọn mỹ lệ của cô, để cho tuyết trắng của cô không chút nào che giấu phơi bày trước mắt anh.

“Anh làm gì? Lộn xộn nữa em sẽ trối tay anh lại!” Bị đoạt đi quyền khống chế, cô hờn giận, lên tiếng uy hiếp.

“Được rồi được rồi, vậy em nhanh lên một chút ~”

Người ta cũng bị đông lạnh!

Cô vừa bực mình vừa buồn cười vuốt ve mặt của anh, sau đó cúi người dùng cái miệng nhỏ mềm mại hôn anh, từ cằm của anh lướt qua hầu kết, kế tiếp lướt qua xương quai xanh cột nhả lồng ngực vững chãi của anh.

” Á.”

Anh cắn răng rên rỉ, không nhịn được uốn thẳng lưng bụng, làm cả người cô khẽ nhô lên.

“Còn chưa có gì! Anh nhiệt tình cái gì?”

Cảm thấy lửa nóng của anh đang chống đỡ mình, mặt của cô đỏ, chưa bao giờ lớn mật như thế, tối nay cô đã khiêu chiến chừng mực lớn nhất trong đời.

“Không phải em đang hành hạ anh sao?”

Hưng phấn và thống khổ đồng thời hành hạ anh, khiến anh lã chã chực khóc.

“Vậy anh biết trước kia em có nhiều khó chịu đi!” Cô nở nụ cười tà ác.

Thì ra là nắm quyền chủ đạo ở trên giường thú vị như vậy, cô đùa đến nghiện, tay nhỏ bé mềm mại sờ loạn trên người anh, hại anh thoải mái lại tê ngứa mà run lên rung động cầu xin tha thứ.

“Không được! Anh không chịu nổi!” Rốt cuộc anh không nhịn được cảm hông của cô, một xoay người lên ngựa, thế cục chợt biến.

“Anh!”

Cô kinh ngạc thở gấp, ảo não phát hiện mình lại bị anh đè ở phía dưới rồi. “Để cho người ta chơi đùa một chút cũng không được, quỷ hẹp hòi!”

“Anh thích chơi đùa em hơn.”

Anh thô lỗ cởi quần lót cô ra, ngón tay dài thuận lợi trượt vào dũng đạo chật hẹp trơn trượt của cô. “Vợ ơi, em thật ướt!”

“Ai da, đừng nói!” Mặt của cô càng ngày càng đỏ, đỏ mặt một đường tràn lan, rất nhanh liền lan tràn khắp người.

“Chán ghét anh cũng tốt, thích cũng được, anh chỉ biết anh thật yêu em.”

Anh nhận, mặc kệ lòng của cô có ở trên người anh hay không, chỉ cần có cô, đời này anh cũng không cầu xin điều gì. “Vĩnh viễn chỉ thích một mình em.”

Lời yêu đã sớm nghe quen thành công cảm động cô, cô thở gấp cảm thụ anh co rút trong cơ thể mình, sau đó đưa tay ôm lấy anh, thẹn thùng dán vào ngực anh.

“Chồng à, em cũng yêu anh.”

Không hề dối lòng nữa, rốt cuộc cô cũng thừa nhận tình yêu mình chưa bao giờ nói ra miệng.

Câu nói kia như ma chú, trong nháy mắt đông lại tất cả, anh hôn, vuốt ve, toàn bộ bởi vì mấy chữ cô quyết tâm thốt lên mà dừng lại.

“Chồng?” Cô không rõ chân tướng nhìn anh.

“Em. em vừa mới nói cái gì?”

Máu trong cơ thể sôi trào, trừ dục vọng, còn có một cảm giác loại khác đang lan tràn trong lòng. “Anh không nghe rõ, em nói lại lần nữa.” Anh cảm thấy giọng mình đang run lên.

Là anh nghe lầm hay là cô nói sai?

Cô nói cô yêu anh?

Trời ạ! Anh nhất định là yêu cô đến điên rồi, mới phải xuất hiện loại nghe nhầm ngọt ngào này!

Anh kích động bỗng nhiên liên kết với bóng lưng trầm tư trước cửa sổ, cô mơ hồ đoán được tâm tư của anh, không tự chủ được vành mắt hồng hồng.

Mình bỏ ra tất cả, cũng không hiểu tâm ý của đối phương, loại cảm giác chua xót và lo lắng đó cô từng trải qua, làm sao lại phạm vào sai lầm giống vậy?

Cô một mực đòi hỏi tình yêu của anh, lại chưa từng tiết lộ tình cảm của chính mình cho anh biết, cô, mới là người ích kỷ nhất!

“Chồng, em yêu anh.”

Vuốt ve mặt của anh, cô chảy xuống hai hàng lệ, khóc nói thật với anh tình cảm mình khó có thể che giấu. “Trừ yêu, em không tìm được bất kỳ lý do gì để giả cho anh.”

“Không phải. Bởi vì đứa bé?”

Vui sướng bùng lên trong mắt, anh lau nước mắt trên khóe mắt cô, tất cả hoài nghi đều bị nước mắt cô hòa tan.

Cô lắc đầu, cho tới bây giờ đứa bé đều không phải là nguyên nhân cô gạt đầu giả cho anh. “Em có năng lực nuôi đứa trẻ, sao phải vì đứa bé mà giả cho anh?”

Não anh chậm chạp, vui mừng quá độ khiến anh phản ứng chậm vài nhịp, thật lâu sau mới hiểu ý cô.

“Cho nên, em thật lòng yêu anh?” Anh run run tìm kiếm cam đoan từ cô.

“Đương nhiên là thật lòng yêu anh.” Cũng như anh yêu em—— cô yên lặng nói thêm một câu trong lòng.

Trời ạ, quả nhiên đêm động phòng hoa chúc là một đêm vui mừng, anh vĩnh viễn đều sẽ không quên cảm động và vui sướng trong giờ phút này!

“Vậy chúng ta là lưỡng tình tương duyệt?”

Anh như đứa ngốc, không ngừng hỏi lại.

“Vâng, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt.”

Cô gạt đầu, chống lên người, dịu dàng hôn anh.

Trên đời không còn lời nào động lòng người bằng, anh kích động ôm chặt cô, trong lòng nóng lên, hốc mắt cũng nóng, nhưng anh không quan tâm chút nào, anh chỉ quan tâm trong lòng cô cũng có anh.

Tạ Mỹ Tiếp nhẹ nhẹ vuốt lưng anh, thỏa mãn than thở—— chỉ có trước mặt người mình yêu, mới có thể biểu lộ tính tình không chút nào che giấu, người đàn ông kiên cường này cho cô thấy một mặt yếu ớt nhất, không còn gì hơn so với cái này để có thể chứng minh anh thật lòng.

Cái ôm cảm động không duy trì được bao lâu, hai người lại bắt đầu ma sát, kích tình trước đây không lâu bởi vì tổ tình mà cắt đứt lần nữa lại cháy lên, không có thời gian từ từ hâm nóng, lưỡng tình tương duyệt, hai bên đều gấp gáp muốn lấy lòng đối phương, nhiệt tình nhanh chóng tăng nhanh đến điên cuồng!

Cuối cùng khi anh khó nhịn đoạt lấy cô, mười ngón tay hai người quấn quít, bọn họ bốn mắt tương giao, không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

“Vợ ơi, anh yêu em.”

Buồn nôn là có chút buồn nôn á..., nhưng không nói ra ai biết?

“Chồng à, em cũng yêu anh.”

Yêu là phải nói ra, không có gì phải dấu diếm!

Dịu dàng hôn, nồng tình mật ý vuốt ve, cộng thêm kích tình rung động nóng hừng hực, dành cho người mình yêu tình yêu sâu đậm tới mức tan không được, giống như một khúc nhạc đẹp đẽ, đời đời kiếp kiếp hát lên vì những đôi tình nhân.

—Hết trọn bộ—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-luyen-vo-truoc-xinh-dep>